

HARLEQUIN

НОРА РОБЪРТС

Завръщането на Рейф

Братята Макейд винаги
си търсят белата.
И винаги я намират...

НОРА РОБЪРТС

ЗАВРЪЩАНЕТО НА РЕЙФ

Превод: Ирина Димитрова

chitanka.info

Целият град шушука за завръщането на Рейф Макейд... Някои казват, че ще последват неприятности. Неизбежно е. Неприятностите дрънчат около Рейф като звънец. Той е привлекателен както винаги, с онази дяволски хубава външност, с която братята Макейд са надарени — или може би прокълнати? Никоя жена не може да устои на изкушението и всяка се извъръща да погледне стройното тяло и небрежната походка. А красивата, ала недостъпна Рийган Бишъп, дошла неотдавна в града? Ще се поддаде ли на легендарния чар на Макейд?

ПРОЛОГ

Братята Макейд сякаш нарочно си търсеха белята. Беше им обичайно занимание. В малкото градче Антиетам, Мериленд, старанието им невинаги се увенчаваше с успех, но пък и търсенето бе достатъчно забавно.

Щом се наблъскаха в купения на старо шевролет на Джаред, веднага се скараха кой ще поеме волана. Колата беше на Джаред, пък и той бе най-големият, но това нямаше особена тежест пред тримата му братя.

Рейф бе поискал да шофира. Изпитваше нужда да се понесе с бясна скорост, да профучи по тъмните криволичещи пътища, натиснал докрай педала на газта, подгонен от безразсъдното си и отвратително настроение. Смяташе, че може би ще успее да го остави далеч зад себе си или пък да се сблъска с него челно. Ако го блъснеше, окървавеше, победеше, знаеше, че просто ще продължи да кара, докато се озовеше някъде другаде.

Където и да е.

Бяха погребали майка си преди две седмици. Може би защото очите му с цвят на нефрит издадоха опасното му настроение, Рейф загуби при гласуването. Накрая Девин пое волана, а Джаред се настани до него. Рейф бе потънал в мисли на задната седалка заедно с най-малкия си брат Шейн.

Братята Макейд бяха буйна и опасна група. Високи и стройни като диви жребци, юмруците им винаги бяха готови и често пъти нетърпеливи да намерят мишена. Очите им, очите на Макейд, все в различни нюанси на зелено, можеха да нарежат на парчета човек, отдалечен на десет крачки. Когато момчетата Макейд бяха в лошо настроение, разумните хора се отдръпваха на безопасно разстояние.

Поръчаха си бира и започнаха игра на билиард. Шейн естествено взе да мърмори, защото още не бе навършил двайсет и една и в пивницата на Дъф не му сервираха алкохол.

И все пак мрачния бар, изпълнен със задушлив цигарен дим, им допадаше. Ударите и потропването на топките бяха достатъчна проява на насилие, а погледът на хилавия Дъф Демпси — достатъчно тревожен.

Никой не се съмняваше, че момчетата Макейд са в настроение, което неизбежно щеше да породи неприятности. Накрая откриха това, което търсеха.

С увиснала от ъгълчето на устата му цигара, Рейф присви очи срещу дима и прецени удара си. От няколко дни не си бе дал труда да се избърсне и грубата набола брада бе в унисон с настроението му. С твърд удар, последван от меко като коприна плъзване, той вкара в джоба топка номер седем.

— Добре, че поне в едно нещо имаш късмет. — Джо Долин, застанал до бара, плати бирата си. Беше почти пьян, както винаги след залез-слънце, и поради това твърде злобен. Навремето той бе звездата в гимназиалния футболен отбор и се състезаваше заедно с братята Макейд за сърцата на хубавите момичета. Сега, макар да бе само на двайсет и една, лицето му бе започнало да подпухва, а тялото да се отпуска.

Преди да излезе от къщи, бе насинил окото на жена си, но това не го бе задоволило.

Рейф натри с тебешир щеката си и едва-едва отмести поглед към Джо.

— Ще ти трябва нещо повече от билиард, Макейд, за да поддържаш фермата, след като майка ти вече я няма. — Джо залюля бутилката с два пръста и се ухили. — Чух, че ще се наложи да продаваш заради просрочени данъци.

— Погрешно си чул. — Рейф спокойно заобиколи масата, и се замисли за следващия удар.

— Напротив, информацията ми е сигурна. Но вие от семейство Макейд винаги сте били тъпаци и лъжци.

Преди Шейн да успее да скочи напред, Рейф протегна щеката, за да му препречи пътя.

— Той говори на мен — рече тихо. — Нали така, Джо?

— Говоря на всички ви. — Джо надигна отново бирата си и огледа един по един четиримата братя. Макар да бе само на двайсет, Шейн бе заякнал от работата във фермата, но все още бе по-скоро

младеж, отколкото мъж. Хладните и замислени очи на Девин не издаваха нищо. Небрежно подпрян на музикалния автомат, Джаред, бе в очакване на следващия ход.

Върна поглед на Рейф. Той беше буен и избухлив. Безразсъдството му беше като втора кожа. — Но може и на теб. Винаги съм те смятал за най-големия неудачник от всички, Рейф.

— Така ли? — Рейф смачка цигарата си и надигна бирата. Отпи, докато двамата довършваха ритуала преди битката, а клиентите се настаниха удобно, за да наблюдават. — Как вървят нещата във фабриката, Джо?

— Поне ми плащат — отвърна Джо. — Имам пари в джоба си. Никой няма да ми вземе къщата.

— Не и докато жена ти сервира по дванайсет часа, за да плаща наема.

— Затваряй си устата за жена ми. Аз печеля парите в моята къща. Не ми трябва жена да ми плаща разходите, както правеше майка ти за твоя старец. Пропиля наследството й, сетне умря и я изостави сама.

— Да, умря. — Гняв, вина и мъка се надигнаха в гърдите му. — Но никога не вдигна ръка върху нея. Никога не й се е налагало да идва в града, скрита зад шалчета и тъмни очила и да обяснява как била паднала. Единственото нещо, върху което майка ти някога е падала, Джо, беше юмрукът на баща ти.

Джо стовари бирата си върху плота, стъклената бутилка се пръсна на парчета.

— Лъжеш. Ще натикам тая лъжа в гърлото ти.

— Опитай.

— Той е пиан, Рейф — промърмори Джаред.

— И какво от това? — Смъртоносните зелени очи се стрелнаха към брат му.

— Няма смисъл да му разбиваш лицето, докато е пиан. — Джаред повдигна рамене. — Не си заслужава.

Но Рейф не търсеше смисъл. Имаше нужда от действие. Вдигна щеката си, вгледа се в нея и я остави на масата.

— Ще си премерим ли силите, Джо?

— Само не тук. — Макар да знаеше, че вече е твърде късно, Дъф кимна към телефона на стената. — Ако направите някоя беля в

заведението, ще се обадя на шерифа и много от вас ще се охладят в затвора.

— Дръж си ръцете далеч от телефона — предупреди го Рейф. Погледът му бе достатъчно красноречив, за да накара бармана да отстъпи. — Навън — обърна се той към Джо.

— Ти и аз. — Свил юмруци, Джо се втренчи в тримата Макейд. — Не ща братята ти да ми се нахвърлят, докато ти насинявам задника.

— Нямам нужда от помощ, за да се справя с теб. — И за да го докаже, още щом излязоха, Рейф избегна удара на Джо, стовари юмрук в лицето му и усети удовлетворението от първото проливане на кръв.

Дори не би могъл да каже защо се бие. Джо бе за него по-незначителен и от праха по улицата. Но се чувстваше добре. И дори когато Джо пробих защитата му и нанесе удар, пак му беше добре. Юмруците и кръвта бяха единственото ясно решение. Усетеше ли как кокалчетата му се забиват с хрущене в костта, би могъл да забрави всичко останало.

Девин трепна, щом зърна кръвта, потекла от устата на брат му, сетне философски напъха ръце в джобовете си.

— Давам им пет минути.

— Рейф ще го повали за три. — Шейн ухилено наблюдаваше противниците, които с ръмжене се бореха на земята.

— Залагам десет долара.

— Съгласен. Давай, Рейф! — извика Шейн. — Посини му жалкия задник!

След три минути и трийсет секунди Рейф бе възседнал Джо и методично стоварваше юмруците си в лицето му. Джо вече бе избелил очи и ръцете му лежах отпуснати, Джаред пристъпи напред и дръпна брат си настрани.

— Стига му толкова. — За да приключи въпроса, Джаред притисна Рейф към тухлената стена на бара. — Стига — повтори. — Остави го.

Жестоката ярост бавно се отцеди, гневът в очите на Рейф се стопи, юмруците му се отпуснаха. Усети в тялото си празнота.

— Пусни ме, Джар. Няма да го удрия повече.

Рейф хвърли поглед към мястото, където Джо стенеше почти в безсъзнание. До него Девин броеше парите на Шейн.

— Не прецених колко е пиан — рече Девин. — Ако беше трезвен, на Рейф щяха да му трябват пет минути.

— Рейф никога не би загубил цели пет минути за такъв боклук.

Джаред поклати глава и приятелски обгърна раменете на Рейф.

— Искаш ли още една бира?

— Не. — Той хвърли поглед към прозореца на бара, където повечето посетители се бяха скупчили да наблюдават. Разсеяно избърса кръвта от лицето си. — Най-добре някой да го вдигне и да го закара до вкъщи — извика. — Да се махаме оттук.

Когато отново се настани в колата, болките и отоците започнаха да напомнят за себе си. С половин ухо слушаше въодушевения подробен разказ на Шейн за боя и попиваше кръвта от устата си с кърпата на Девин.

Никъде не отивам, помисли си. Нищо не правя. Нищо не представлявам. Единствената разлика между мен и Джо Долин е, че той е пияница на всичко отгоре.

Мразеше проклетата ферма, проклетия град, проклетия капан, в който затъваше все по-дълбоко с всеки изминал ден.

Джаред си имаше своите книги и учение, Девин — своите странни и досадни размишления, Шейн — земята, която изглежда му носеше удовлетворение. А той нямаше нищо.

В края на града, където започваше възвишението и дърветата се сгъстяваха, Рейф зърна къща. Старото имение на Барлоу. Тъмно, изоставено, обитавано от духове, както се говореше. Стоеше самотно, с репутация, която караше повечето хора от градчето да не му обръщат внимание или пък да го гледат предпазливо.

Също както се отнасяха и към Рейф Макейд.

— Спри.

— Дявол да го вземе, Рейф, да не вземеш да повърнеш? — Не толкова загрижен, колкото уплашен да не пострада, Шейн посегна към дръжката на вратата.

— Няма. По дяволите, Джаред, спри.

Щом колата спря, Рейф изскочи навън и започна да изкачва скалистия наклон. Бодлите на избуйлите през лятото гъсти къпини късаха джинсите му. Не беше необходимо да се обръща назад или да се вслушва в проклетията, за да се увери, че братята му го следват.

Изправи се, загледан в триетажната каменна къща. Предположи, че камъните са от кариерата, на няколко километра от града. Някои от прозорците бяха счупени и заковани с дъски, а двойните веранди се бяха огънали като гръб на старица. Някогашната морава бе обрасла с избуяли къпини, магарешки тръни и пирен. Над тях се издигаше изсъхнал дъб — изкорубен и без листа.

Но щом луната се извиси и ветрецьт запя в дърветата и високата трева, мястото изведнъж придоби странно очарование. Заради това, че вече двеста години след полагането на основите, тя все още бе права. Затова, че продължаваше да устоява на времето, природните стихии и немарата. И най-вече, помисли си Рейф, задето присъстваше, независимо от недоверието и клюките в града, над който се извисяваше.

— Призраци ли ще търсиш, Рейф? — Шейн застана до него, очите му проблеснаха в мрака.

— Може би.

— Помните ли, когато прекарахме нощта тук, за да докажем, че не ни е страх? — Девин разсеяно откъсна стръкче трева и го смачка между пръстите си. — Май беше преди десет години. Джаред тайно се промъкна на горния етаж и започна да скърца с вратите. А Шейн се подмокри.

— Как не!

— Така си беше.

Спорът предизвика обичайния бой със смушкване в ребрата, на което двамата по-големи братя не обърнаха внимание.

— Кога заминаваш? — тихо попита Джаред. Сигурен бе в това, виждаше го в начина, по който Рейф гледаше къщата, вираше се в нея, отвъд нея.

— Тази вечер. Трябва да се махна, Джар. Да направя нещо далеч оттук. Ако не го сторя, ще стана също като Долин. Може би дори по-лош. Мама почина. Вече няма нужда от мен. Всъщност тя никога от никого не е имала нужда.

— Имаш ли представа къде ще отидеш?

— Не. Може би на юг. Като начало. — Той не откъсваше очи от къщата. Беше готов да се закълне, че тя го наблюдава, преценява го. Чака. — Ще изпратя пари, когато мога.

Макар да изпитваше усещането, че някой откъсва част от тялото му, Джаред само сви рамене.

— Ще се справим.

— Трябва да завършиш юридическия факултет. Мама искаше това. — Рейф хвърли поглед към двамата по-млади, които вече се търкаляха в плевелите. — Те ще се справят чудесно, щом им стане ясно какво искат.

— Шейн знае какво иска. Фермата.

— Да. — Рейф се усмихна и извади цигара. — Прецени сам. Ако се налага, продай част от земята, но не им позволявай да я вземат цялата. Трябва да задържим това, което ни принадлежи. Преди да свърши всичко, този град ще запомни, че името Макейд означава нещо.

Рейф се усмихна по-широко. За първи път от седмици насам болката, която го разяждаше отвътре, намаля. По-малките му братя седяха на земята, покрити с прах и драскотини, и се смееха като побъркани.

Щеше да ги запомни такива, обеща си той, точно такива. Братята Макейд, събрани заедно на скалистата земя, която никой не желаете.

ПЪРВА ГЛАВА

Лошото момче се бе завърнало. Всички в Антиетам шушукаха за това, предаваха един на друг фактите, слуховете и подмятанията както обитателите на пансион си предават купата с топла супа.

Беше доста пикантен бульон, подправен със скандал, секс и тайни. Рейф Макейд се бе завърнал след десет години.

Някои твърдяха, че ще последват неприятности. Неизбежно бе. Неприятностите висяха около него като звънец на врата на бивол. Та нали именно Рейф бе повалил с удар директора на гимназията и бе изключен за това. Пак той бе потрошил форда на починалия си баща, преди още да стане достатъчно голям, за да има право да шофира.

И без съмнение именно Рейф Макейд хвърли масата — както и оня глупак Мани Джонсън — през прозореца на пивницата на Дъф през едно горещо лято.

И ето че сега се бе завърнал, преминал бе през града с някаква модерна спортна кола и смело бе паркирал точно пред офиса на шерифа.

Разбира се, сега брат му Девин беше шериф, миналия ноември се бяха навършили пет години, откакто бе поел поста. Но беше време — и повечето хора добре го помнеха — когато Рейф Макейд бе прекарвал по няколко нощи в някоя от двете килии в задната част на сградата.

Беше привлекателен както винаги — така твърдяха жените. С тази дяволски хубава външност, с която братята Макейд бяха надарени — или може би прокълнати. Всяка жена се обръщаше на улицата и въздишаше по стройното мускуесто тяло и небрежната походка, с която мъжът сякаш предизвикваше всички да застанат на пътя му.

Косата му бе черна и гъста, а очите — зелени и сурови, също като на малката китайска статуетка на витрината на антикварния магазин „Отминали времена“. Те не смекчаваха изсеченото лице с остра брадичка и малък белег над лявото око. Един Господ знаеше как го бе получил.

Но когато се усмихнеше, когато хубавите му устни се извиеха нагоре и в ъгълчето се появи трапчинката, сърцата на жените започваха да пърхат в гърдите им. Точно това се случи с Шерилин Фенимън, която заедно с усмивката получи и двацет долара на бензиностанцията „Наливай и заминавай“, която се намираше извън града.

Преди още Рейф да подкара колата си, Шерилин подпали телефоните, за да извести за завръщането.

— Така че Шерилин се обадила на майка си, а госпожа Мец яхнала коня си и казала на госпожа Хоубейкър от универсалния магазин, че Рейф може би планира да остане.

Докато говореше, Касандра Долин наля кафе на Рийгън. Януарският сняг постепенно засипваше улиците и тротоарите, така че през този следобед в кафенето на Ед имаше твърде малко работа. Касандра бавно изправи гръб и се опита да не обръща внимание на болката в хълбока, където се бе ударила, след като Джо я бе съборил на пода.

— Че защо да не остане? — Рийгън Бишъп се усмихна, не бързаше да привърши с обяда и кафето. — Нали е роден тук?

Макар вече три години да живееше в Антиетам, където притежаваше магазин, Рийгън все още не можеше да проумее защо пристиганията и заминаванията толкова вълнуваха града. Беше й приятно и забавно, но не го разбираше.

— Ами да, но го нямаше толкова време. За всичките тези десет години се е връщал един-два пъти, и то само за някой и друг ден. — Каси погледна през прозореца към бавно сипещия се сняг. И се зачуди къде ли е бил Рейф, какво е видял, какво е правил. Зачуди се какво ли има извън това малко градче.

— Изглеждаш уморена, Каси — промълви Рийгън.

— Моля? Не, просто мечтаех. Снегът не спира, сигурно ще пуснат децата по-рано от училище. Казах им да дойдат веднага тук, но...

— Значи така ще направят. Те са чудесни деца.

— Така е. — Тя се усмихна и част от умората изчезна от лицето й.

— Защо не си вземеш чаша? Изпий едно кафе с мен. — Рийгън огледа кафенето — имаше един клиент в задното сепаре, който се

помайваше над чаша кафе и двама младежи до тезгяха, които обсъждаха специалитета на заведението. — Не си претрупана с работа. — Видяла, че Каси се колебае, Рийгън извади най-силния си коз. — Тъкмо ще ми разкажеш по-подробно за този Рейф.

— Добре. — Каси леко захапа устната си. — Ед, ще си почина малко, ако нямаш нищо против?

От кухнята надникна кльощава жена с къдрава червена коса. На гърдите ѝ точно над престилката висяха очила с бляскави рамки.

— Добре, миличка. — Гласът ѝ бе дрезгав заради двата пакета цигари, които изпушваше на ден. Лицето ѝ, грижливо гримирано, като се почне от червените устни и се стигне до червените вежди, лъщеше от топлината на печката. — Здравей, Рийгън. Вече си пресрочила с петнайсет минути обедната си почивка.

— Затворих на обяд — отвърна Рийгън, давайки си ясна сметка, че точното ѝ разписание удивява Едуина Кръмп. — В такова време хората не търсят антикварни вещи.

— Тежка зима е. — Каси си донесе чаша и си наля кафе. — Януари още не е свършил, а децата се умориха да се пързаят с шейни и да правят снежни човеци. — Тя въздъхна, като внимаваше да не трепне от болката в хълбока, докато седеше. Беше на дваисет и седем, с една година по-млада от Рийгън. А се чувстваше като старица.

След три години приятелство Рийгън прекрасно разпознаваше признаците.

— Лошо ли вървят нещата, Каси? — тихо попита тя и докосна ръката ѝ. — Пак ли те бие?

— Нищо ми няма. — Но Каси не вдигна очи от чашата си. Вината, унижението и страхът ѝ причиняваха болка, много по-силна от физическата. — Не искам да говоря за Джо.

— Прочете ли брошурите, които ти дадох, за малтретираните съпруги, за пансиона в Хейгърстаун?

— Прегледах ги. Рийгън, аз имам две деца. Трябва да мисля първо за тях.

— Но...

— Моля те. — Каси вдигна поглед. — Не искам да говорим за това.

— Добре. — Като се мъчеше да сдържи нетърпението си, Рийгън стисна ръката ѝ. — Разкажи ми за лошото момче Макейд.

— Рейф. — Лицето на Каси се проясни. — Винаги съм имала слабост към него. Към всички Макейд. Нямаше момиче от града, което да не е било увлечено по някой от братята Макейд.

— Харесвам Девин. — Рийгън отпи от кафето си. — Изглежда уравновесен, загадъчен от време на време, но на него може да се разчита.

— Така е — съгласи се Каси. — Никой не вярваше, че от тях ще излезе нещо, но Девин е чудесен шериф. Много е честен. Джаред има добра адвокатска практика в града. А Шейн... е, има трески за дялане, но работи като луд във фермата. Когато бяха по-млади и се изсипваха в града, майките заключваха дъщерите си, а мъжете си пазеха гърбовете.

— Истински почтени граждани, а?

— Бяха млади и винаги изглеждаха ядосани на нещо. И най-вече Рейф. В нощта, когато замина от града, двамата с Джо се сбили за нещо. Рейф му беше счупил носа и му беше избил няколко зъба.

— Наистина ли? — Рийгън си помисли, че е възможно да хареса Рейф все пак.

— Рейф винаги търсеше да се сбие с някого. Баща им почина, когато бяха деца. Аз трябва да съм била на десет години — спомни си тя. — После умря и майка им, точно преди Рейф да напусне града. Беше болна повече от година. Ето защо по онова време нещата във фермата много се влошиха. Повечето хора мислеха, че братята Макейд ще бъдат принудени да разпродадат всичко, но те издържаха.

— Тримата са издържали.

— Да... — Каси с наслаждение отпи от кафето. Толкова рядко ѝ се случваше просто да поседи. — Та те бяха още момчета. Джаред трябва да е бил на двайсет и три, а Рейф е само десет месеца по-малък. Девин е четири години по-голям от мен, а Шейн е с година по-малък от него.

— Изглежда госпожа Макейд е била доста заета жена.

— Тя беше прекрасна. Силна. Крепеше всичко, колкото и да се влошаваха нещата. Винаги съм ѝ се възхищавала.

— Понякога е нужно да си силен, за да вървят нещата — промърмори Рийгън. Тя поклати глава. Беше си обещала, че няма да оказва натиск. — Е, защо смяташ, че се е върнал?

— Нямам представа. Казват, че сега е богат. Бил спечелил куп пари чрез купуване и препредаване на къщи. Притежава компания и

всичко останало. „Макейд“. Така я нарича. Просто „Макейд“. Майка ми винаги казваше, че ще свърши мъртъв или в затвора, но... — Гласът ѝ заглъхна, щом младата жена хвърли поглед през прозореца. — Господи — промълви тя. — Шерилин беше права.

— Моля?

— Той изглежда по-добре от всякога.

Изпълнена с любопитство, Рийгън се извърна точно когато вратата се отвори. Принудена бе да признае, че черната овца на града наистина е изключително привлекателен мъж.

Той отърси снега от гъстата си коса с цвят на въглищен прах и съблече черното кожено яке, което не бе предназначено за зимите по Източния бряг. Рийгън си помисли, че има лице на войн — малкия белег, небръснатата брада, леко гърбавия нос, заради който лицето не беше сладникаво красиво.

Тялото му изглеждаше твърдо като гранит, а очите — пронизващо зелени — не бяха по-нежни.

В износена фланелка, скъсани джинси и очукани ботуши, той нямаше вид на богат и преуспял. Но със сигурност изглеждаше опасен.

На Рейф му бе и забавно и приятно, че кафенето на Ед си е все същото. Столовете до плота сякаш бяха същите, на които като дете бе похапвал мелба или пък бе отпивал от кока-колата си. И ароматите, които се носеха във въздуха, бяха същите — олио, запържен лук, дим от цигарите на Ед и бръмченето на машината за белене на ананаси.

Беше сигурен, че Ед е отзад в кухнята, приготвя хамбургери или пък лъска тигани. И напълно сигурен, че мъжът в сепарето е старият Тайдс, който хърка, докато кафето му изстива. Така беше от години.

Очите му хладно и преценяващо се плъзнаха по искрящо белия плот с пластмасовите чинийки с пайове и торти, по стените с черно-белите снимки от Гражданската война, към сепарето, където две жени пиеха кафе.

Зърна непозната. При това доста привлекателна. Коса с цвят на пчелен мед, подстригана равно до брадичката, обрамчваше нежно лице с прекрасна кожа. Дълги ресници се спускаха над тъмни и хладно любопитни сини очи. Дръзка мъничка бенка точно в ъгълчето на чувствената сериозна уста.

Хубава като картинка, мина му през ума. Сякаш изрязана от някое лъскаво списание.

Двамата се вираха един в друг, преценяваха се както човек преценява някоя изключително привлекателна дрънкулка на витрината на магазин. Сетне Рейф отмести поглед към крехката дребничка блондинка с блуждаещи очи и колеблива усмивка.

— Дявол да го вземе. — Мъжът се усмихна и заведението като че се затопли с двайсетина градуса. — Малката Каси Конър.

— Рейф. Чух, че си се върнал. — Веселият ѝ смях, когато Рейф я измъкна от сепарето, накара Рийгън да повдигне вежди. Толкова рядко чуваше Каси да се смее тъй непринудено.

— Хубава както винаги — рече мъжът и я целуна звучно по устните. — Кажи ми, че си изритала онзи идиот и си ми освободила пътя.

Тя се отдръпна назад, тъй като винаги се боеше да не даде повод за приказки.

— Сега имам две деца.

— Момче и момиче. Чух. — Той подръпна презрамката на престилката ѝ и загрижено си помисли, че прекалено много е отслабнала. — Все още ли работиш тук?

— Да. Ед е отзад.

— Ще отида да я видя след минутка. — Сложил ръка на рамото на Каси, той върна поглед на Рийгън. — Коя е приятелката ти?

— О, съжалявам. Това е Рийгън Бишъп. Собственичка е на „Отминали времена“, антикварен и мебелен магазин. Намира се две къщи по-надолу. Рийгън, Рейф Макейд.

— От братята Макейд. — Тя протегна ръка. — Вече се разчу.

— Не се съмнявам. — Без да откъсва очи от нейните, мъжът пое ръката ѝ и я задържа. — Антикварни предмети? Какво съвпадение. Тъкмо това търся.

— Така ли? — Щеше да рискува достойнството си, ако си издърпаше ръката от неговата. Блясъкът в очите му подсказваше, че той съзнава това. — Имате ли предпочитания към някоя епоха?

— Средата и края на деветнайсети век — всичко отначало до край. Имам триетажна къща, трябва да се обзаведат към триста и седемдесет квадратни метра. Смятате ли, че ще се справите?

С огромно усилие на волята се сдържа да не зяпне от изумление. Печелеше добре от туристите и местните жители, но поръчка като тази щеше лесно да утрои обичайния ѝ приход.

— Сигурна съм, че ще се справя.

— Купил си къща? — прекъсна ги Каси. — Мислех, че ще отседнеш във фермата.

— Засега наистина съм там. Къщата още не е обитаема, не и за мен. След като се ремонтира и реставрира, ще я отворя като хотел. Купих старото имение на Барлоу.

Смаяна, Каси едва не изпусна каната с кафе, която бе донесла за Рейф.

— Имението на Барлоу? Но то е...

— Обитавано от духове? — Безразсъдно пламъче проблесна в очите му. — По дяволите, така е. Какво ще кажеш за парче пай с кафето, Каси? Изведнъж огладнях.

Рийгън си тръгна, но Рейф остана около час и хапна обилно, докато децата на Каси весело се втурнаха в кафенето, целите в сняг. Тя смъмри момчето, задето е забравило да си сложи ръкавиците, изслуша момиченцето с големи очи, което тържествено й разказа за приключенията в училище.

Рейф си помисли, че е някак тъжно и в същото време успокояващо да наблюдава как приятелката му от детинство, настанява децата си в сепарето да си пишат домашните и да рисуват.

Много неща си бяха останали същите след десет години. Но бяха настъпили и много промени. Ясно му беше, че новината за пристигането му и сега жужи по телефонните жици. Беше доволен от това. Искаше градът да знае, че се е върнал — и то не с подвита опашка, както бяха предсказали мнозина.

Сега имаше пари в джоба си и планове за бъдещето.

Имението на Барлоу лежеше в основата на плановите му. Не си падаше по призраци, но къщата го бе преследвала през всичките тези години. Сега му принадлежеше, до последния камък и къпина — и каквото още там пазеше. Щеше да промени изцяло, така както бе променил себе си.

Един ден щеше да застане на най-високия прозорец и да наблюдава оттам града. Щеше да докаже на всички — дори на Рейф Макейд — че е достоен за уважение.

Остави под чашата си щедър бакшиш, ала без да прекалява, за да не притесни Каси. Тя бе доста слабичка, а погледът й — твърде

предпазлив. Единствено докато бяха заедно с Рийгън тази деликатна уязвимост бе заменена от облекчение.

Ето тази жена умееше да се владее, помисли си Рейф. Твърд поглед, упорита брадичка, нежни ръце. Дори не трепна, когато ѝ предложи да обзаведе целия хотел. Сигурен бе, че вътрешно е изпаднала във възторг, но с нищо не се издаде.

Като човек, врял и кипял в тези неща, той искрено ѝ се възхити. Времето щеше да покаже дали тя ще се справи с предизвикателството.

А човек трябва да живее в настоящето.

— Значи антикварният магазин е две къщи по-надолу?

— Точно така. — Каси държеше под око децата, докато приготвяше нова кана с кафе. — Отляво. Само че не вярвам да е отворено.

Рейф нахлузи якето си и се усмихна.

— Сигурен съм, че е отворено.

Излезе навън и тръгна по улицата с разкопчано яке, снегът заглушаваше стъпките му. Както очакваше, лампите в „Отминали времена“ светеха. Наместо да потърси подслон вътре, мъжът огледа витрината. Беше подредена ефектно и с вкус.

Парче син брокат падаше на различни нива като бляскав водопад. Порцеланова кукла с ярки очи седеше на детско люлеещо се столче, в краката ѝ се търкаляха куп старинни играчки. Озъбен нефритен дракон извиваше тяло върху малка поставка. Лъскава махагонова кутия за бижута бе оставена отворена, бляскави накити се изсипваха от чекмедженцата ѝ, сякаш само преди миг ръцете на жена бяха търсили подходящото украшение.

Бутилчици с парфюм бяха подредени в прекрасни съчетания от багри върху емайлирана полица.

Сложи бляска отвън и подмами клиентите вътре, помисли си Рейф.

Звънчета за шейна пропяха мелодично, когато отвори вратата. Вътре ухаеше на канела, карамфил и ябълки. И на Рийгън Бишъп, рече си Рейф, след като пое дълбоко въздух. Изисканият съблазнителен парфюм, който бе доловил в кафенето, се усещаше и тук.

Мъжът бавно продължи своя оглед. Мебелите бяха подредени прецизно и човек спокойно можеше да обикаля между тях. Канapé тук, маса — там. Лампи, купи, вази, които бяха едновременно стока и

украса. Голяма маса за трапезария бе изискано подредена със сервиз от китайски порцелан и стъклени чаши, свещи и цветя, сякаш гостите се очакваха всеки момент. Стар грамофон бе поставен отворен до шкаф, пълен с плочи за седемдесет и осем оборота.

Имаше три стаи, всичките изчистени до блясък и идеално подредени. Върху вещите нямаше нито прашинка. Рейф спря до кухненски шкаф, пълен с бели керамични чинии и сини буркани.

— Много го харесвам — обади се Рийгън зад гърба му.

— Имахме същия в кухнята на фермата. — Рейф не се обърна. Бе усетил, че тя е зад него. — Мама държеше в него чиниите, които употребявахме всеки ден. Бяха бели също като тези. И чашите. Дебелите, които не се чупеха лесно. Хвърли веднъж една по мен.

— Улучи ли те?

— Не. Но щеше да ме улучи, ако искаше. — Той се извърна и се усмихна. — Имаше много точна ръка. Какво правиш в това забутано градче, Рийгън Бишъп?

— Продавам си стоките, Рейф Макейд.

— Стоките ти никак не са лоши. Колко струва дракона на витрината?

— Имаш отличен вкус. Пет долара и петдесет.

— Това е обир, Рийгън. — Мъжът протегна ръка и разтвори единственото копче на синия ѝ блейзер.

Жестът ѝ се стори необичайно интимен, ала тя предпочете да не го обсъжда.

— Заслужава си цената.

— Ако си умна, можеш да получиш повече. — Той пхна ръце в джобовете си и поднови разходката си из магазина. — Откога си в града?

— През лятото станаха три години.

— Откъде си? — Тъй като тя не отговори, мъжът се извърна и вдигна вежди. — Просто се опитвам да поддържам разговор, скъпа. Обичам да проучвам хората, с които работя.

— Още никаква работа не сме свършили. — Тя прибра косата зад ухото си и се усмихна. — Скъпи.

Мъжът избухна в искрен смях. Рийгън усети как неволно откликва. Бе сигурна, че Рейф е от онзи тип мъже, за които майките не

забравят да предупредят дъщерите си. Но колкото и изкусително да беше, бизнесът си беше бизнес. И винаги бе на първо място.

— Струва ми се, че ще те харесам, Рийгън. — Той отметна глава. — Ти наистина си хубавица?

— Пак ли поддържаш разговор?

— Просто отбелязвам. — Все още усмихнат, мъжът сведе поглед към ръцете ѝ. Тя носеше доста пръстени — прекрасни искрящи камъни и тънки златни халки. — Означава ли някой от тях, че нещо може да ми се изпречи на пътя?

Стомахът ѝ се сви. Гърбът ѝ се скова.

— Зависи по кой път си тръгнал.

— Не — обяви той. — Не си омъжена. Иначе щеше да ми хвърлиш тази новина в лицето. Така значи. — Доволен, той се настани на канапето, тапицирано в червено кадифе и подпря ръка на облегалката. — Искаш ли да седнеш?

— Не, благодаря. Да говорим по работа ли си дошъл, или за да ме придумаш да легна с теб?

— Никога не придумвам жените да легнат с мен — усмихна се Рейф.

Не, разбира се, помисли си тя. Достатъчно бе само да се усмихне и да ги повика с пръст.

— По работа, Рийгън. — Той кръстоса крака. — Засега само по работа.

— Чудесно. Тогава ще ти предложи топло ябълково вино.

— Приемам.

Тя се отправи към задната част на магазина. Останал сам, Рейф потъна в мисли. Нямаше намерение да бъде толкова дързък, просто не си бе дал сметка колко силно го привлича тя. Изглеждаше доста недостъпна в ушития по поръчка блейзер с изисканите си бижута, хладните очи и изкусителния аромат.

Ясно му бе дала да разбере, че пътят към сърцето ѝ ще бъде доста трънлив. Макар рядко да избираше отъпканите пътища, сега се бе нагърбил с прекалено много неща, за да приеме предизвикателството.

И ето че тя се върна в стаята. Рейф плъзна поглед по дългите ѝ стройни крака нагоре до светлата коса, закрила наполовина лицето.

По дяволите, помисли си, винаги бе съумявал да включи каквото поиска в плановете си.

— Благодаря. — Той пое димящата чаша. — Мислех да наема фирма от Вашингтон или Балтимор, или сам да пообиколя магазините.

— В състояние съм да доставя всичко, което е във възможностите на фирма от Вашингтон или Балтимор и да предложи по-добра цена. — Надяваше се да е така.

— Може би. Работата е там, че ми допада идеята да си върша работата по-близо до къщи. Ще видим какво можеш да направиш. — Той отпи от виното. Беше горещо и люто. — Какво знаеш за имението на Барлоу?

— Разпада се. Смятам, че е престъпление, задето не е било направено нищо, за да се запази. В тази част на страната обикновено са много внимателни с историческите местности и сгради. Но градът не обръща внимание на това място. Ако имах средства, сама бих го купила.

— И щеше да получиш много повече от това, за което си се спазарила. Къщата е здрава като скала. Ако не беше толкова добре построена, да се е срутила досега. Но по нея ще има много работа... — В съзнанието му се оформи ясна картина. — Подовете трябва да бъдат изравнени и уплътнени, стените — измазани или срутени, прозорците — сменени. Покривът е в ужасно състояние. — Сви рамене. — Нужни са само време и пари. Когато стане готова, искам да изглежда такава, каквато е била през 1862 година, когато семейство Барлоу са живели там и са наблюдавали битката при Антиетам от прозореца на салона си.

— Така ли е било? — усмихна се Рийгън. — Аз пък мислех, че страхливо са се изпокрили в мазето.

— Представям си го по друг начин. Богатите и привилегированите наблюдават представлението, може би изпитват раздразнение, когато някой прозорец се напука заради топовните гърмежи или пък виковете на умиращите разбудят бебето от дрямката му.

— Циничен си. Да си богат не означава, че няма да изпиташ ужас, като наблюдаваш как хората умират на моравата пред къщата ти.

— Битката не е стигнала толкова близо. Както и да е, ето какво искам — оригиналните цветове, външен вид, тапети, мебели, дребни

украшения. Той изпита нужда да запали цигара, ала я потисна. — Как ти се струва да ремонтираш къща, обитавана от духове?

— Интересно. — Тя го стрелна с поглед. — Освен това не вярвам в духове.

— Ще повярваш, преди да приключим. Като дете прекарах една нощ там заедно с братята си.

— Скърцащи врати, дрънчене на вериги?

— Не. — Той вече не се усмихваше. — Като изключим онези, които Джаред беше подготвил, за да изплаши до смърт останалите. На стълбите има едно място, където кръвта ти се смръзва в жилите. До камината във всекидневната мирише на дим. Усещаш как нещо наднича иззад рамото ти, като вървиш по коридорите. Ако е достатъчно тихо и напрегнеш слух, можеш да чуеш звън на саби.

Рийгън неволно потръпна.

— Нали не се опитваш да ме изплашиш, за да се откажа от сделката? Няма да успееш.

— Само давам подробно описание. Искам да огледаш мястото, да минем заедно през всички стаи. Ще проверим какви идеи имаш. Утре следобед удобно ли ти е? Около два?

— Ще бъде чудесно. Трябва да взема и размерите.

— Значи се уговорихме. — Той остави чашата си и стана. — Хубаво се работи с теб.

Тя отново пое ръката му.

— Добре дошъл у дома.

— Ти си първият човек, който ми го казва. — Наслаждавайки се на иронията, той вдигна ръката ѝ към устните си, без да откъсва поглед от очите ѝ. — Но за теб е обяснимо. Ще се видим утре. И свали дракона от витрината, Рийгън. Искам го — добави на път към вратата.

Рейф отби и спря колата встрани от пътя, който водеше извън града. Без да обръща внимание на снега и ледените пръсти на вятъра, мъжът се взря в къщата, която се издигаше на хълма.

Счупените прозорци и хлътналите веранди не издаваха нищо също както и мрачните очи на Рейф. Призраци, помисли си той, докато снегът тихо се сипеше наоколо. Може би. Но започваше да осъзнава, че единствените призраци, на които се опитваше да осигури покой, са вътре в него.

ВТОРА ГЛАВА

За Рийгън, най-хубавото в това да притежаваш магазин бе, че можеш да купуваш и продаваш каквото си поискаш, сам да разполагаш с времето си и сам да създаваш обстановката.

Макар да беше единствен собственик и единствен работник в „Отминали времена“, Рийгън Бишъп не допускаше безделие. Като свой шеф тя бе строга, често безкомпромисна и очакваше най-доброто от персонала си. А като персонал работеше упорито и рядко се оплакваше.

Имаше точно това, което винаги бе искала — дом и бизнес в малко провинциално градче, далеч от напрежението и главоболията на големия град, където бяха преминали първите двацет и пет години от живота ѝ.

Преселването в Антиетам и започването на собствен бизнес бяха част от нейния петгодишен план след завършването на университета. Бе защитила успешно магистърска степен по история и бизнес мениджмънт и по времето, когато се дипломира, вече бе натрупала петгодишен опит в търговията с антикварни предмети.

Работейки за друг.

Сега сама си беше шеф. Всеки сантиметър от магазина и удобния апартамент над него бяха нейни — и на банката. С парите от поръчката на Макейд щеше да увеличи своя дял.

Щом вчера следобед Рейф си тръгна, Рийгън заключи и се втурна в библиотеката. Прегледа куп книги, за да поопресни знанията си.

До полунощ, когато очите ѝ вече се затваряха, бе прочела и си бе извадила бележки за всички подробности от живота в Мериленд по време на Гражданската война.

Вече знаеше как точно е протекла битката при Антиетам от настъплението на Лий до оттеглянето му от другата страна на реката, от празните дрънканици на Маклелан до посещението на Линкълн в една ферма извън Шарпсбърг. Знаеше броя на убитите и ранените, кръвавото настъпление по хълма и през царевичните ниви.

За всичко това бе чела вече. Всъщност именно интересът ѝ към битката и спокойният район, където бе избухнала, бе оказал голямо влияние при избора ѝ на дом.

Но този път бе успяла да открие откъслечни сведения за семейство Барлоу — факти и хипотези. Семейството живяло в къщата на хълма в продължение на почти сто години преди ужасния септемврийски ден на 1862 година. Преуспяващи земевладелци и бизнесмени те бяха живели като лордове. Техните балове и вечери привличали гости чак от Вашингтон и Вирджиния.

Рийгън знаеше как са се обличали — рединготи, дантела и кринолини. Копринени шапки и сатенени пантофки. Знаеше как са живели, представяше си дори слугите, които наливат вино в кристални чаши, домът е бил украсен със стайни цветя, мебелите блестят, полирани с пчелен восък.

Докато напредваше бавно по снежните криволичещи пътища, искрящи под слънчевите лъчи, тя виждаше съвсем ясно цветовете и тъканите, мебелите и украшенията, заобикаляли обитателите на къщата.

Скринове от палисандрово дърво, мина ѝ през ум. Уеджуудски порцелан и канапета, тапицирани с росхар. Прекрасен скрин с чекмеджета в стил Чипъндейл за собственика, изящна писалищна маса от черешово дърво със стъклена витрина за неговата съпруга. Тежки завеси от брокат за вратите и наситено син цвят за стените в салона.

Рейф Макейд ще получи най-доброто за парите си. А тя се надяваше джобовете му да са дълбоки.

Тясната неравна алея, водеща към къщата, бе затрупана от сняг. Никакви следи от гуми или снегорин не нарушаваха целостта на искрящо бялото одеяло, непреодолимо за колата.

Подразнена, задето Рейф не се е погрижил за тази подробност, Рийгън отби и спря встрани от алеята.

Въоръжена с куфарчето си, младата жена поде дългото уморително изкачване.

Добре поне, че се сети да обуе ботуши. Снегът стигаше до глезените ѝ. Щеше да сложи костюм и високи обувки, но си спомни, че в дневния ѝ ред не влизаше да прави впечатление на Рейф Макейд. Сивите панталони, ушитото по поръчка сако и черното поло бяха

приемливо облекло за делови ангажимент като този. И тъй като се съмняваше, че къщата се отоплява, червеното вълнено палто щеше да ѝ бъде от полза и вътре.

Прекрасно и интригуващо място, реши Рийгън, щом изкачи хълма. Парченцата слюда върху камъните проблясваха като стъкълца под слънчевите лъчи, сякаш да компенсират закованите с дъски прозорци. Верандите бяха хлътнали, но самата сграда се издигаше високо и гордо на фона на синьото небе.

Допадна ѝ как източното крило е издадено напред. Трите комина се издигаха от покрива сякаш очакваха да избълват дим. Хареса ѝ дори как като пияни бяха увиснали счупените капаци на прозорците.

Къщата се нуждае от грижи, помисли си Рийгън, изненадана от топлите чувства, които изпита към това място. От някой, който ще я обича и ще я приеме такава, каквата е. Ще цени силните ѝ страни и ще разбере слабостите ѝ.

Младата жена поклати глава и се засмя. Звучеше така сякаш говореше по-скоро за някой човек — може би такъв като Рейф Макейд — отколкото за къща.

Тя приближи към сградата през дълбоките пухкави преспи. Камъни и избуяли храсти образуваха под снега неравни купчини също като деца, сгушили се под одеялото в очакване да направят някоя беля. Къпините бяха твърде коварни и се вкопчиха в панталоните ѝ с остри жилави пръсти. Но навремето моравата е била пищна, обсипана с пъстри цветя.

Ако Рейф имаше въображение, отново щеше да бъде такава.

Рийгън си напомни, че градината е негов проблем и пое към счупената предна веранда.

Погледна часовника си и се намръщи. Рейф закъсняваше.

Младата жена се огледа и потропа с крака, за да се постопли. Той едва ли очакваше от нея да стои на студа и вятъра и да го чака. Най-много десет минути, каза си. После щеше да му остави бележка, съвсем строга бележка за това как трябва да се спазват уговорките, и щеше да си тръгне.

Но нищо нямаше да ѝ стане, ако надникнеше през прозорците.

Изкачи внимателно стълбите, като избягваше дупките в дъските. Трябва да е имало глициния или грамофонче, които са пълзели по

страничната дървена решетка, мина ѝ през ум и за момент ѝ се стори, че долавя лекото сладко ухание на пролетта.

Улови се, че е приближила до вратата и е хванала бравата, преди да осъзнае, че всъщност от самото начало е възнамерявала да влезе в къщата. Сигурно е заключено, помисли си. Дори малките градчета не са застраховани срещу вандали. Но както си го мислеше, топката се завъртя свободно в дланта ѝ.

Беше съвсем разумно да влезе, да се скрие от вятъра и да започне да определя задачите си. Ала рязко дръпна ръка. Дишаше на пресекулки, твърде шумно в заобикалящата я тишина. Във фините кожени ръкавици ръцете ѝ бяха ледени и трепереха.

Задъхана съм от изкачването, рече си. Треперя заради вятъра. Това е всичко. Но страхът фучеше из вените ѝ като ядосана котка.

Смутено се огледа. Никой не бе видял нелепата ѝ реакция. Наоколо имаше само сняг и дървета.

Тя пое дълбоко въздух, присмя се на себе си и отвори вратата.

Изскърца, разбира се. Трябваше да се очаква. Просторното преддверие я изпълни с такова удоволствие, че тя забрави всичко останало. Затвори вратата, облегна се на нея и въздъхна.

По стените се виждаше прах и плесенявали влажни петна, первазите на дюшемето бяха изгризани от мишки, паяжините висяха като мръсни парцали. Младата жена зърна наситена зелена боя, корнизи с цвят на слонова кост, светлите и блестящи от восък борови дъски под краката си, пътеката върху стълбището с изтъкани върху нея кичести рози.

А там малка масичка с купа, от която се изсипват още рози със сребърни свещници от двете ѝ страни. Малък орехов стол с тясна облегалка, стойка за чадъри от кован месинг, огледало в позлатена рамка.

Погълната от картината, изплувала в съзнанието ѝ, тя съвсем забрави за студа, който караше дъхът ѝ да излиза на облачета, докато тя крачеше из помещението.

В приемната се възхити от камината, очевидно изработка на братята Адам. Мраморът бе мръсен, но напълно запазен. Рийгън се сети, че в магазина си има две вази, които щяха да подхождат идеално за полицата отгоре. И украсено с брюкселска дантела ниско столче,

предназначено да подпре нечий уморени крака пред същата тази камина.

Изпълнена със задоволство, младата жена извади бележника си и се залови за работа.

Постепенно паяжини полепнаха по косата ѝ, мръсотия се наслои по бузите ѝ, а докато измерваше и чертаеше, прах покри ботушите ѝ. Чувстваше се на седмото небе. Беше в такова приповдигнато настроение, че когато дочу стъпките, се извърна с усмивка, наместо с упрек.

— Прекрасна е. Едва ли... — Говореше на празно пространство.

Рийгън се намръщи, излезе в приемната и оттам в коридора. Понечи да извика, ала забеляза, че в прахта по пода няма други следи от стъпки, освен нейните.

Въобразявам си, рече си тя и сви рамене. Големите празни къщи издават какви ли не звуци. Хлътващата дървения, вятърът в прозорците... гризачите, помисли си с гримаса. Не се страхуваше от мишки, паяци и скърцащи дъски.

Но когато подът над главата ѝ изстена, тя не съумя да заглуши писъка си. Сърцето ѝ скочи в гърлото и заблъска в гърдите като сърчице на птичка. Преди да се овладее, дочу съвсем ясният звук от затваряща се врата.

Бегом прекоси коридора и непохватно затърси бравата, ала изведнъж се сети. Рейф Макейд.

Смята, че е измислил нещо много умно, помисли си гневно. Промъкнал се е в къщата преди мен, сигурно през задния вход. А сега е на горния етаж и вероятно се превива от смях при мисълта как ще побягна от къщата като някоя страхлива госпожичка, превзето притиснала ръце към гърдите си, които се повдигат тежко-тежко от недостига на въздух.

За нищо на света, рече си и изправи рамене. Вирна брадичка и решително пое към витото стълбище.

— Никак не е смешно, Макейд — извика. — И ако вече си свършил с жалката си шега, ще ми се да се хванем на работа.

Когато достигна хладното място, бе твърде шокирана, за да помръдне. Вкопчената ѝ в парапета ръка се вцепени, лицето ѝ се смрази. Олюля се, наполовина изкачила стълбите. Собственото ѝ

ридание я измъкна от вцепенението. Изкачи се до първата площадка с четири широки крачки.

Течение, каза си и прокле стоновете, изтръгващи се от гърлото ѝ. Просто неприятно течение.

— Рейф. — Гласът ѝ секна, което я вбеси. Тя прехапа устни и се втренчи в дългия коридор, в затворените загадъчни врати по двете стени. — Рейф — извика отново, като се постара гласът ѝ да прозвучи раздразнено, а не напрегнато. — Имам и други ангажименти за днес, така че няма ли най-после да се заловим за работа?

Дочу се триене на дърво в дърво, сетне яростно затръшване на врата и сърцераздирателния плач на жена. Забравила напълно гордостта си, Рийгън хукна надолу по стълбите. Беше вече достигнала преддверието, когато дочу изстрела.

Сетне вратата, към която се бе втурнала, изскърца и бавно се отвори.

Стаята се завъртя пред очите ѝ веднъж, втори път, сетне изчезна.

— Хайде, скъпа, ела на себе си.

Рийгън извърна глава, изстена, потрепери.

— Хайде, приятелко. Отвори заради мен тия големи сини очи.

Молбата бе тъй настоятелна, че младата жена повдигна клепачи. И се озова очи в очи с Рейф.

— Не беше смешно — промълви тя.

Малко замаян от облекчение, той се усмихна и я погали по бузата.

— Кое не беше смешно?

— Да се криеш горе, за да ме плашиш. — Тя премигна, за да избистри погледа си и откри, че лежи в скута на мъжа, седнал на перваза в приемната. — Пусни ме да стана.

— След малко. Още не можеш да стоиш на краката си. Просто се отпусни. — Той подпря главата ѝ с ръка.

— Нищо ми няма.

— Бяла си като платно. Ако носех коняк, щях да ти дам да пийнеш малко. Обаче никога досега не съм виждал жена да припада толкова грациозно. Ти просто се понесе надолу, като ми даде възможност да те уловя точно преди главата ти да се удари в пода.

— Ако очакваш да ти благодаря, лъжеш се. — Тя опита да се измъкне, но не успя дори да помръдне ръката му. — Ти си виновен.

— Благодаря. Поласкан съм да чуя, че видът ми кара жените да се хвърлят в краката ми. Ето че започна да си възвръщаш цвета. — Той отново плъзна пръст по бузата ѝ.

— Ако това е начинът, по който работиш, можеш да си вземеш поръчката и... — Тя стисна зъби. — Пусни ме да стана.

— Да опитаме това. — Мъжът леко я повдигна и я настани да седне до него. — Ще си държа ръцете настрана — добави. — А сега ще обясниш ли защо си ми толкова ядосана?

Рийгън се нацупи и изтупа с ръка прашните си панталони.

— Знаеш много добре.

— Знам, че щом влязох през вратата, ти се гмурна като лебед.

— Никога през живота си не съм припадала. — И се чувстваше ужасно унижена, задето се бе случило пред него. — Ако искаш да работя по тази къща, няма да го постигнеш, като ме плашиш дотам, че да изгубя съзнание.

Той се вгледа в нея и посегна към джоба си за цигара, но се сети, че ги бе отказал точно преди осем дни.

— Как те изплаших?

— Като ходеше на горния етаж, отваряше и затваряше врати, издаваше какви ли не нелепи звуци.

— Може би трябваше да започна с това, че се забавих във фермата. Успях да тръгна едва преди петнайсет минути.

— Не ти вярвам.

— Вероятно имаш право. — След като не можеше да пуши, трябваше да се движи. Той стана и приближи до камината. Стори му се, че долавя мирис на дим, като от току-що угаснал огън. — Шейн беше там, а също и Сай Мартин. Сега е кмет на града.

— Зная кой е Сай Мартин — обади се Рийгън.

— Трябваше да го познаваш, като учеше в гимназията — подхвърли Рейф. — Беше истински негодник. Както и да е, Сай се отби да попита дали Шейн ще може да му преоре парцела. Беше още във фермата, когато тръгнах. Преди петнайсет минути. Взех на заем джипа на Шейн, за да мога да изкача хълма. Паркирах и влязох през вратата точно навреме, за да видя как избелваш очи. — Той приближи до нея,

свали палтото си и зави краката ѝ. — Между другото, как успя да влезеш?

— Ами... — Тя се взря в него и преглътна. — Отворих вратата.

— Беше заключена.

— Не, не беше.

Мъжът вдигна вежди и раздрънка ключовете в джоба си.

— Става интересно.

— Значи не ме лъжеш — промълви тя след малко.

— Този път не. Кажи ми какво чу.

— Стъпки. Но нямаше никой. — За да си стопли ръцете, тя ги мушна под палтото му. — Дъските на горния етаж скърцаха. Тръгнах по стълбата. Беше студено, толкова студено, че се изплаших и се изкачих до площадката.

— Била си изплашена, а си продължила нагоре, наместо да излезеш?

— Помислих, че ти си горе. Смятах да ти се скарам. — Тя се усмихна едва-едва. — Бях бясна, задето си успял да ме изплашиш. Сетне погледнах в коридора. Струва ми се, вече знаех, че не си там. Чух някакво ожулване на дърво, после се затръшна врата и някой заплака. Тогава хукнах навън.

Той седна до нея, обгърна раменете ѝ и приятелски я притисна към себе си.

— Всеки на твое място би побягнал.

— Изстрел — спомни си тя. — Почти бях стигнала преддверието, когато чух изстрел. Ушите ми звъннаха. После вратата се отвори и светлините угаснаха.

— Не биваше да закъснявам. — Мъжът неочаквано се наведе и я целуна. Приятелска непретенциозна целувка. — Съжалявам.

— Това едва ли има нещо общо.

— Работата е там, че някои хора усещат странни неща на това място, други не изпитват нищо. Ти ми се стори хладна и практична.

— Нима? — Тя скръсти ръце.

— Праволинейна — допълни с усмивка мъжът. — Изглежда имаш повече въображение, отколкото предполагах. По-добре ли се чувстваш вече?

— Нищо ми няма.

— Сигурна ли си, че не искаш да седнеш пак в скута ми?

— Съвсем сигурна, благодаря.

Без да откъсва очи от нейните, той дръпна паяжината от косата ѝ.

— Какво ще кажеш, да се махаме оттук, а?

— С най-голямо удоволствие.

Рейф грабна палтото си.

— Искам да те заведа някъде.

— Не е необходимо. Казах, че нищо... — Тя се изправи и в следващия миг се блъсна в гърдите му. — Нищо ми няма — успя да довърши.

— Само бизнес, скъпа. — Той сложи косата зад ухото ѝ и докосна прекрасния аквамарин върху обещата ѝ. — Засега. Смятам, че можем да намерим някое по-топло и по-гостоприемно място, за да уточним някои подробности.

Напълно разумно, реши тя.

— Да вървим. — Вдигна куфарчето си и пое към вратата.

— Рийгън?

— Да?

— Лицето ти е изцапано. — Той се разсмя, срещнал убийствения ѝ поглед, сетне я вдигна на ръце. Не обърна внимание на възраженията ѝ и я пренесе по счупената веранда. — Трябва да внимаваш къде вървиш — рече, като я остави да стъпи до джипа.

— Ще гледам да го превърна в навик.

— Сигурен съм в успеха ти — промърмори Рейф и заобиколи кабината.

Той подкара по алеята, заобиколи колата на Рийгън и продължи по пътя.

— Мислех, че ще те следвам — промълви младата жена.

— Тъй като съм сигурен, че нямаш предвид „до края на света“, нека пътуваме в една кола. Ще те докарам обратно.

— Откъде?

— От родния ми дом, скъпа.

В снега, сред блесналите под слънцето бели поля фермата на Макейд приличаше на изящна литография. Каменна къща с покрита веранда, сводест покрив на червен обор, допълнителни постройки с поолющена боя и двойка златисти кучета, които лаеха, махаха с опашки и ритяха снега, допълваха картината, пленила Рийгън.

Бе минавала неведнъж с колата си покрай имението на Макейд — когато нивите бяха тъмнокафяви от прясната угар или пък се люлееха като море заради високите стъбла на сеното и царевицата. Дори бе спирала веднъж-дваж, загледана в Шейн, който караше трактора си. Минавало ѝ бе през ум, че той изцяло принадлежи на тази земя.

Не можеше да си представи как Рейф Макейд се вписва в подобна картина.

— Не си се върнал заради фермата, предполагам.

— Не. Шейн я обича, Девин я приема. Джаред гледа на нея като на перспективно начинание.

Рийгън отметна глава, щом мъжът паркира джипа до своята кола.

— А ти?

— Мразя я.

— Нищо ли не те свързва със земята?

— Не съм казал такова нещо. Казах, че мразя работата във фермата. — Рейф слезе от джипа и потупа двете ловджийски кучета със златиста козина. Преди Рийгън да успее да стъпи в снега, мъжът я вдигна на ръце и я понесе към къщата.

— Ще ми се да престанеш. Напълно способна съм да вървя през снега.

— Градски ботуши. Но доста хубави — отбеляза Рейф, като стигна до верандата. — Имаш малки крака. Назад — нареди той на кучетата. Отвори вратата, подпря я с лакът и внесе Рийгън вътре.

— Ей, Рейф, какво носиш?

Рейф се ухили и намигна на брат си.

— Донесъл съм си жена.

— И то хубава. — Шейн хвърли цепеницата в огъня и се изправи. Очите му, с цвят на потънало в мъгла море одобрително спряха на новодошлата. — Здравей, Рийгън.

— Здравей, Шейн.

— Има ли топло кафе? — попита Рейф.

— Разбира се. — Шейн ритна цепеницата, за да я намести по-добре в огъня. — Кухнята е винаги отворена.

— Хубаво. А сега изчезвай.

— Това беше много грубо. — Рийгън отметна косата от очите си, докато Рейф я носеше по коридора към кухнята.

— Ти си единствено дете, нали?

— Да, но...

— Ясно. — Той я настани в един от плетените столове до кухненската маса. — Как искаш кафето?

— Чисто.

— Каква жена! — Той свали палтото си и го хвърли на пилона на задната врата, където висеше тежкото работно яке на брат му. Измъкна две лъскави бели чаши от шкафа със стъклена врата. — Искаш ли нещо с кафето? Някоя изпълнена с надежда жена винаги приготвя сладки за Шейн. Предполагам заради хубавото му невинно лице.

— Хубаво е наистина. Вие всички сте хубави. — Тя свали палтото си, доволна, че стаята е толкова топла. — Отказвам се от сладкиша.

Рейф сложи пред нея димящата чаша. По навик обърна стола си и го възседна.

— И от къщата ли се отказваш?

За да спечели време, тя се вгледа в кафето си, опита го и установи, че е прекрасно.

— Имам няколко вещи, които смятам, че ще ти се сторят подходящи, когато решиш да обзавеждаш. Освен това направих проучвания за традиционните цвeтoви схеми и тъкани от онова време.

— Това да ли е, или не, Рийгън?

— Не, няма да се откажа. — Тя вдигна очи и срещна погледа му. — И ще ти струва доста скъпо.

— Не си ли разтревожена?

— Не съм казала такова нещо. Но сега зная какво да очаквам. Гарантирам, че няма да припадна в краката ти втори път.

— Надявам се. Изплаши ме до смърт. — Той докосна пръстите ѝ на масата. Бяха толкова изящни, скъпоценните камъни и златото леко проблясваха. — В проучванията си откри ли нещо за двамата ефрейтори?

— Двамата ефрейтори?

— Трябвало е да попиташ старата госпожа Мец. Тя обича да разказва тая история. Какъв е този часовник? — Рейф любопитно подръпна двете черни еластични ленти на китката ѝ.

— От 1920 година. Ластик и марказит. И какво за двамата ефрейтори?

— Двамата войници се отделили от полковете си по време на битката. Царевичното поле на изток оттук било покрито с гъст дим от експлозиите. Военни части се биели между дърветата, други се били загубили.

— Част от битката се е провела тук, на вашите ниви? — попита Рийгън.

— Точно така. От парковата служба поставиха знаци. Както и да е, тези двамата, единият от армията на Севера, другият на Юга, се отделили от своите части. Били още момчета, сигурно уплашени до смърт. Лошият късмет ги събрал в гората, която бележи границата между земята на Макейд и имението на Барлоу.

— Бях забравила, че двете имена имат обща граница. — Рийгън замислено прокара пръсти през косата си.

— Имението на Барлоу е на по-малко от километър, ако минеш през гората. И тъй, двамата застанали лице в лице. Ако единият поне беше имал ум в главата си, щели са да се скрият и да благославят късмета си. Но не го сторили. — Мъжът надигна чашата си. — Стреляли един в друг. Не се знае кой пръв е успял да се отдалечи пълзешком. Бунтовникът стигнал до къщата на Барлоу. Смята се, че вече полумъртъв допълзъл до верандата. Зърнала го една от прислужниците и тъй като симпатизирала на Юга, издърпала го вътре. А може би е видяла в негово лице просто ранен младеж и е постъпила както е сметнала за правилно.

— И той умрял в къщата — промълви Рийгън, неволно представила си всичко съвсем ясно.

— Да. Прислужницата изтичала да извика господарката си. Тя била Абигейл О'Брайън Барлоу, семейството ѝ било от Каролина. Абигейл тъкмо дала нареждания младежът да бъде отнесен на втория етаж, където да се погрижи за раните му, когато излязъл съпругът ѝ. Застрелял младежа на място, на стълбището. Тъгата бе заменена от ужас.

— О, Господи. Защо?

— Нямало да позволи на жена си да се грижи за бунтовник. Тя самата умряла две години по-късно в стаята си. Твърди се, че след този случай повече не проговорила на мъжа си — не че преди това имали какво да си кажат. Бракът им бил предварително уговорен. Според слуховете той често я биел.

— С други думи — обади се Рийгън, — бил принц измежду мъжете.

— Такава е историята. Абигейл била нежна и нещастна.

— И хваната в капан — промърмори Рийгън, като си мислеше за Каси.

— Не смятам, че по онова време се е обръщало внимание на насието въкъщи. Разводът... — Той сви рамене. — За тази жена едва ли е съществувала подобна възможност. Както и да е, убийството на младежа пред очите ѝ явно е било последната капка. Последната жестокост, която е могла да понесе. Но това е само половината от историята. Половината, която е известна на целия град.

— Значи има още. — Младата жена въздъхна и се изправи. — Струва ми се, че имам нужда от още кафе.

— Младият янки запълзял в противоположна посока — продължи Рейф и благодари, когато тя напълни и неговата чаша. — Прадядо ми го намерил в безсъзнание до постройката за опушване на месо. Прадядо ми загубил най-големия си син при Бул Рън — загинал с униформата на Конфедерацията.

Рийгън затвори очи.

— Прадядо ти убил младежа.

— Не. Може да си е помислил за това, може да му е минало през ум да го остави да умре от раните си. Но го вдигнал на ръце и го занесъл в кухнята. Заедно с жена си и дъщерите си обработил раните му на масата. Не на тази — добави Рейф с лека усмивка.

— Това е успокояващо.

— Младежът дошъл на себе си няколко пъти, опитал се да им каже нещо. Но бил твърде слаб. Преживял деня и голяма част от нощта, но на сутринта бил мъртъв.

— Направили са каквото са могли.

— Да, но сега в кухнята им лежал мъртъв войник на Севера, по пода имало негова кръв. Всички ги познавали като верни поддръжници на Юга, загубили един син за каузата, а други двама се сражавали за нея. Страхували се, затова скрили младежа. Когато се стъмнило, го погребали заедно с униформата му, с оръжието и писмото от майка му в джоба. — Той я погледна, очите му бяха хладни и спокойни. — Ето защо тази къща също е обитавана от духове. Помислих си, че ще ти бъде интересно.

Рийгън замълча за момент, сетне бутна кафето си настрана.

— Къщата ти е обитавана от духове?

— Къщата, гората, нивите. Постепенно свикваш с това, с шумовете, с усещанията. Не говорим много за това; то просто съществува. Може да усетиш нещо в гората нощем, или пък в нивите, когато има мъгла и е прекалено тихо. — Той се усмихна, зърнал любопитството в очите ѝ. — Дори циниците усещат нещо, когато застанат на бойно поле. След смъртта на майка ми, дори къщата изглежда... неспокойна. А може би просто си въобразявам.

— Затова ли замина?

— Имах много причини, за да замина.

— А за да се върнеш?

— Една-две. Разказах ти първата част от историята, защото смятам, че трябва да разбереш имението на Барлоу, след като ще работиш по него. А останалото ти разказах... — Той протегна ръка и разтвори двете черни копчета на блейзера ѝ. — Защото смятам известно време да живея във фермата. Сега можеш да решиш дали искаш да те пренесе тук, или предпочиташ аз да дойда в твоето жилище.

— Цялата ми стока е в магазина, така че...

— Не става дума за стоката ти. — Той повдигна брадичката ѝ и без да откъсва очи от нейните, я целуна.

Отначало нежно, сякаш опитваше вкуса на устните ѝ. Сетне ги разтвори, стопли ги. Забеляза как ресниците ѝ запърхаха, усети леката ѝ въздишка, под пръстите си долови ускорения ѝ пулс. Дивният аромат на кожата ѝ беше в изкусителен контраст с вкуса ѝ на прохладна планинска вода.

Рийгън стисна ръце в скута си. Порази я почти непреодолимото желание да го погали. Да зарови пръсти в косата му, да усети мускулите под избелялата риза. Но не го стори. Изумителното удоволствие замъгли съзнанието ѝ за миг, накара я да изпита силен копнеж, но успя да запази пълно самообладание.

Щом мъжът се облегна назад, тя не помръдна, давайки си време да овладее гласа си.

— Ние сме делови партньори, не приятелчета в игрите.

— Имаме съвместен бизнес — съгласи се той.

— Щеше ли да направиш същото, ако бях мъж?

За миг Рейф се втренчи в нея. Сетне избухна в гръмогласен смях и я накара да се почувства неудобно заради нелепия начин, по който бе задала въпроса си.

— Давам категоричен отрицателен отговор. Но предполагам, ако беше мъж, и ти не би ме целунала в отговор.

— Слушай, нека изясним нещо. Вече чух всичко за братята Макейд, включително и как нито една жена не може да устои на чара им.

— Това е проклятието на живота ни.

Рийгън стисна яростно зъби, за да сдържи усмивката си.

— Работата е там, че не проявявам интерес към мимолетна авантюра, любовна връзка или трайни взаимоотношения — което би трябвало да покрива всички възможности.

По дяволите, станеше ли строга беше още по-съблазнителна.

— Приятно ще ми бъде да променя решението ти. Защо не започнем с авантюра, върху която да изградим взаимоотношенията си?

Тя рязко се изправи и навлече палтото си.

— Само в мечтите ти.

— Права си. Нека те заведе на вечеря.

— Заведи ме при колата ми.

— Добре. — Без да се обиди, той облече палтото си, сетне измъкна косата ѝ от яката на нейното. — По това време на годината нощите тук са дълги и студени.

— Чети книга — подхвърли тя от коридора. — Сядай край огъня.

— Ти така ли правиш? — Мъжът поклати глава. — Смятам да внеса малко вълнение в живота ти.

— Харесвам си живота такъв, какъвто е, благодаря. Не ме вдигай... — Нарезждането завърши с ругатня, когато Рейф я метна на рамото си. — Макейд — въздъхна тя, докато мъжът я носеше към джипа, — започвам да си мисля, че си толкова лош, колкото твърдят всички.

— Можеш да бъдеш сигурна, че са прави.

ТРЕТА ГЛАВА

Този шум много му допаднаше. Грохот на чукове, жужене на триони, бръмчене на бормашини. И кънтри песен, носеща се от радиото, придружена от тропане на ботуши и мъжки гласове.

С две думи звуци от усилен труд, какъвто Рейф бе вършил през целия си живот. Вярно, по-различен от дрънченето на кофите при доенето на кравите или от пърпоренето на трактора в полето. Но той определено го предпочиташе. Избрал го бе в деня, когато напусна Антиетам.

Строителната работа вероятно го бе спасила. Без колебание признаваше, че бе търсил улични боеве, когато преди десет години бе отпрашил далеч от окръг Вашингтон с купения на старо Харли Дейвидсън, но имаше нужда да се храни, следователно се нуждаеше от работа.

Бе надянал колана с инструменти и заедно с потта бе отмил и голяма част от неудовлетворението.

Все още си спомняше как отстъпил назад, да огледа първата къща, в чието строителство бе участвал, изведнъж бе осъзнал, че може да прави нещо смислено. Че може да напълни живота си със съдържание. Затова пестеше, потеше се и се учеше. Първото място, което купи в централна Флорида, беше едва ли не колиба. Прахът от зидарията без хоросан го давеше, мускулите го боляха от въртенето на чука. Но бе реализирал печалба, която използва, за да купи отново. И отново да продаде.

За четири години малката компания „Макейд“, започнала почти от нищо, си бе спечелила репутация на надеждна и качествено работеща фирма.

И все пак той никога не бе престанал да гледа назад. Сега, застанал в приемната на имението на Барлоу, осъзна, че е завършил пълен кръг.

Бе на път да направи нещо в града, от който му бе съдено да избяга. Не бе решил дали ще остане, след като свърши работата. Но

поне щеше да остави своя отпечатък.

Клекнал пред камината, Рейф се взря в огнището. Вече бе работил по комина и бе покрит със сажди и мръсотия. Ще й хареса, помисли си със задоволство. Щом сложеха новата облицовка, първото нещо, което ще направи, ще бъде да запали огън. Искаше да наблюдава пламъците и да сгрее ръце над тях.

Искаше да бъде избрана подходяща желязна подпора за дървата в огнището, подходящ параван пред камината. За това можеше напълно да разчита на Рийгън.

Мъжът се усмихна и взе мистрията, за да забърка хоросан в кофата. Имаше чувството, че на тази жена може да се разчита почти за всичко.

Грижливо, прецизно и с удоволствие започна да замазва отново камъните.

— Предполагах, че шефът ще седи зад бюро и ще преглежда сметките.

Рейф се извърна и повдигна вежди. В средата на стаята стоеше Джаред, лъскавите му черни обувки се открояваха върху изпръскания с боя найлон, постлан на пода. Незнайно защо модерните му слънчеви очила изглеждаха съвсем приемливо допълнение към раирания костюм с жилетка.

— Това е за адвокатите и счетоводителите.

Джаред свали очилата и ги пхна в джоба на самото си.

— Само помисли какъв би бил светът без тях.

— По-простичък. — Рейф заби мистрията в хоросана и огледа брат си от глава до пети. — На погребение ли си тръгнал?

— Имах работа в града, реших да се отбия и да проверя как вървят нещата. — Той огледа стаята, сетне насочи поглед към коридора, където нещо се сгромоляса и някой изруга. — Е, как върви?

— Стабилно. — Рейф въздъхна, щом Джаред извади тънка пура. — Духай към мен, ако обичаш. Отказах ги преди десет много дълги дни.

— Ще се преобразяваш ли? — Джаред внимателно приближи и клекна пред камината. Лениво всмукваше от пурата, докато двамата с Рейф съсредоточено се взираха в камъка. — Не е много вехта.

Рейф стовари юмрук върху розовия мрамор.

— Изработка на братята Адам.
Джаред кимна й захапа пурата.
— Имаш ли нужда от помощ?
Рейф невъзмутимо сведе поглед.
— Носиш адвокатските си обувки.
— Имам предвид през уикенда.
— Още един гръб винаги е от полза. — Доволен от предложението, Рейф отново грабна мистрията. — Как върви при теб?
— Добре, също като при теб.
— Още ли ходиш на тренировки? — Той преценяващо щипна бицепсите на брат си. — Все си мисля, че салоните са за глезльовците.
Джаред издуха струйка дим.
— Искаш ли да направим един рунд?
— Разбира се, но когато не си облечен толкова официално. — За да се поизмъчи, Рейф вдъхна издухания дим. — Благодаря ти, че изпълни формалностите за покупката на тази къща.
— Още не съм ти изпратил сметката — ухили се Джаред и се изправи. — Помислих, че си полудял, когато се обади да уредя сделката. Сетне го огледах. — Той се извърна, все още усмихнат. — И разбрах, че наистина си луд. Ти практически открадна имението, но си дадох сметка, че ще трябва да платиш двойно повече, за да го направиш обитаемо.
— Тройно — спокойно го поправи Рейф, — за да го направя такова, каквото искам.
— И какво го искаш?
— В оригиналния му вид. — Той прокара мистрията по камъка, заглаждайки хоросана.
— Трудна работа — промърмори Джаред. — Май нямаш проблеми с работниците. Предположих, че може да се появят, като се има предвид репутацията на имението.
— Парите си вършат работата. Тая сутрин обаче загубих един водопроводчик. — Очите му весело проблеснаха. — Проверявали тръбите в една от тоалетните на втория етаж. Младежът твърди, че някой сложил ръка на рамото му. Тича по целия път до шосето. Не вярвам да се върне.
— Някакви други проблеми?

— Не са такива, че да имам нужда от адвокат. Чувал ли си историята за адвоката и гърмящата змия?

— Всичките съм ги чувал — сухо отвърна Джаред. — Събирам ги в папка.

Рейф се засмя и избърса ръце в джинсите си.

— Постигна много, Джар. Мама много би се радвала да те види издокаран така. — Той замълча за момент, чуваше се само стърженето на мистрията в камъка. — Странно се чувствам във фермата. През повечето време сме само двамата с Шейн. Девин прекарва половината нощ на нара в офиса на шерифа. Ти си в онази луксозна малка къща в града. Всяка сутрин чувам онзи идиот да става сутрин още по тъмно и да си подсвирква, сякаш доенето на кравите през януари е най-голямото удоволствие.

— Винаги му е харесвало. Той запази това място живо.

— Зная.

Доловил безпогрешно тона, брат му поклати глава.

— Ти даде своя дял, Рейф. Парите, които изпрати, бяха от голямо значение. — Джаред мрачно се загледа през прозореца. — Мисля да продам къщата в Хейгърстаун. — Тъй като Рейф не каза нищо, Джаред разкърши рамене. — Струваше ми се практично да я задържа след развода. Пазарът не беше стабилен, а и само преди няколко години бяхме погасили ипотеката. Барбара не искаше къщата.

— Още ли те боли?

— Не. От развода минаха три години и Господ ми се свидетел, разделихме се много цивилизовано. Просто бяхме престанали да се харесваме.

— Аз никога не съм я харесвал.

Джаред сви устни.

— Зная. Както и да е, смятам да продам къщата и да остана във фермата, докато си намеря подходящо жилище.

— Шейн много ще се радва. Аз също. Мъчно ми беше за теб. — Той прокара длан по брадичката си и се изцапана със сажди. — Осъзнах го едва като се върнах. — Доволен от замазката, той изстърга мистрията в ръба на кофата. — Значи искаш да се потрудиш честно в събота?

— Бирата ще е от теб.

Рейф кимна и се изправи.

— Дай да ти видя ръцете, градско момче. Джаред отвърна с ругатня, точно когато Рийгън влезе в стаята.

— Чудесно се изразихте, адвокате — усмихна се Рейф.

— Здравей, скъпа.

— Прекъснах ви.

— Нищо подобно. Това момче с неприличен език е брат ми Джаред.

— Зная. Той е мой адвокат. Здравей, Джаред.

— Здравсти, Рийгън. — Джаред намери празна кутийка от кока-кола и пусна фасата си вътре. — Как върви търговията?

— Разраства се, благодарение на по-малкия ти брат. Имам някои сметки, изчисления, предложения, както и мостри на тъкани и бои — обърна се тя към Рейф. — Реших, че ще искаш да ги прегледаш.

— Доста работа си свършила. Той клекна отново и отвори капака на малка хладилна чанта. — Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря.

— Джар?

— Една за из път. Имам още един ангажимент. — Джаред хвана подхвърлената му кутийка с безалкохолно питие, сетне измъкна слънчевите очила от джоба на сакото си. — Ще ви оставя да работите. Радвам се, че се видяхме, Рийгън.

— В събота — извика Рейф след брат си. — В седем и половина. Сутринта. И разкарай тоя костюм.

— Нямах намерение да го изгоня — започна Рийгън.

— Не си го изгонила. Искаш ли да седнеш?

— Къде?

Той потупа обърнатата кофа.

— Много мило от твоя страна, но предпочитам да остана права. В обедна почивка съм, а тя е само един час.

— Шефът няма да ти отреже от заплатата.

— Със сигурност ще го направи. — Рийгън отвори куфарчето си и извади две дебели папки. — Всичко е тук. Щом намериш време да ги прегледаш, обади ми се. — Тя остави папките върху поставката за рязане на дърва. Погледна през рамо към коридора. — Бързо напредваш.

— Когато знаеш какво искаш, няма смисъл да губиш време. Какво ще кажеш за вечеря?

Рийгън се обърна към него и присви очи.

— Вечеря?

— Днес. Тъкмо ще прегледаме папките ти. — Той ги потупа с пръст и остави черен отпечатък от сажди. — Ще спестим време.

— Да, предполагам. — Все още намръщена, тя прокара пръсти през косата си.

— Какво ще кажеш за седем? Ще идем във „Фенерджията“.

— Къде?

— Във „Фенерджията“. Едно местенце на ъгъла на главната улица и Чърч Стрийт.

Рийгън отметна глава и си представи улиците.

— На това място има магазин за видеокасети.

Рейф пхна ръце в джобовете си и изруга.

— Навремето беше ресторант. А твоят магазин беше железария.

— Предполагам, дори и в малките градчета настъпват промени.

— Така е. — Незнайно защо това го раздразни. — Обичаш ли италианска храна?

— Да. Но най-близкият италиански ресторант е от другата страна на реката в Западна Вирджиния. Не може ли да се срещнем в кафенето на Ед?

— Не. Ще хапнем италиански специалитет. Ще дойда към шест и половина. — За да прецени времето си, той извади часовника от джоба си. — Да, ще успея до шест и половина.

— Хубав е. — Тя прекоси стаята и внимателно хвана с два пръста китката на Рейф, за да огледа по-хубаво часовника. — Хм... американска изработка, средата на деветнайсети век. — Вече преценила качествата, обърна часовника, за да разгледа задния капак. — Чисто сребро, в добро състояние. Давам ти за него седемдесет и пет долара.

— Платих деветдесет.

Рийгън се разсмя и отметна коси.

— Значи си сключил страхотна сделка. Струва сто и петдесет. — Младата жена го стрелна с поглед. — Не приличаш на мъжете, които носят джобни часовници.

— Ръчните непрестанно ги чупя. — Искаше му се да я докосне. Тя изглеждаше толкова спретната и чиста, та безкрайно се изкушаваше да я пораздърпа. — Жалко, че ръцете ми са мръсни.

Рийгън мигновено застана нащрек, пусна китката му и избърса длани една в друга.

— Лицето ти също. Но въпреки това си хубав. — Тя нагласи презрамката на куфарчето си и отстъпи назад. — До шест и половина тогава. И не забравяй папките.

За трети път сменяше дрехите си, когато се опомни. Деловата вечеря си е делова вечеря, каза си Рийгън. Външният вид е много важен, но е на второ място.

Прехапа устни и се запита дали все пак не е по-добре да облече късата черна рокля.

Не, не, не. Ядосана на себе си, тя грабна четката за коса. Най-добре е да облече нещо непретенциозно. Ресторантът в Западна Вирджиния беше обикновен, с домашна обстановка. Сако, панталон и тъмнозелена копринена блуза щяха да свършат работа. Можеше да сложи брошка от лунен камък на ревера, но висящите обеци като че ли бяха прекалено екстравагантни. Накрая се спря на обикновени златни халки.

По дяволите. Захвърли четката и нахлузи велурените си боти. Нямаше да си позволи да падне в капана и да мисли за тази вечеря като за среща. Не искаше да ходи на срещи с Рейф Макейд. Точно сега, когато бизнесът ѝ показваше изгледи за успешно развитие, не искаше да ходи на срещи с никого.

Ако някога вземеше решение да започне стабилна връзка, то щеше да стане след три години. Най-малко. Никога нямаше да повтори грешката на майка си и да разчита на някой друг за емоционална и финансова подкрепа. Първо трябваше да се увери, че е независима, обезпечена и осигурена. А после ще мисли дали желае да сподели живота си с някого.

Никой нямаше да ѝ казва дали да работи, или не. Никога нямаше да ѝ се налага да иска пари от някой мъж, за да си купи рокля. На родителите ѝ може би им харесваше да живеят по този начин — те наистина винаги изглеждаха щастливи. Но Рийгън Бишъп не желаше такъв живот.

Жалко, че Рейф бе тъй опасно привлекателен. И толкова точен, отбеляза тя, щом чу почукването на вратата.

Добила увереност след тези размишления, тя излезе от спалнята, прекоси малката уютно обзаведена всекидневна и отвори вратата.

Твърде жалко наистина, повтори си за последен път.

Мъжът се усмихна и прекрасните му зелени очи се плъзнаха по тялото ѝ.

— Изглеждаш добре. — Преди да успее да го възпре, той леко я целуна по устните.

— Ще си взема палтото — подхвърли тя и изведнъж млъкна, все още незатворила вратата. — Какво е това?

— Това ли? — кимна той към пликовете, които носеше. — Това е вечерята. Къде ти е кухнята?

— Аз... — Мъжът влезе и затвори вратата с крак. — Мислех, че ще вечеряме навън.

— Казах, че ще хапнем италианска храна. — Рейф прецени набързо стаята. Дамски столове, блестящи маси, хубави малки украшения и свежи цветя. Личи си женското присъствие, мина му през ума. Само портретът на тъжната крава над канапето, внасяше шеговита нотка. — Хубаво местенце.

— Да не искаш да кажеш, че ще ми сготвиш вечеря?

— Това е най-бързият начин да заведеш една жена в леглото, без да използваш физически контакт. Кухнята натам ли е?

Когато най-сетне успя да затвори уста, Рийгън последва мъжа в кухненския бокс до трапезарията.

— Не зависи ли от това колко добре готвиш?

Доволен от отговора ѝ, той се усмихна и започна да изважда продуктите от пликовете.

— Ти ще кажеш. Имаш ли тиган?

— Да, имам. — Тя измъкна голям чугунен тиган от кухненския шкаф, стисна устни и го потупа в дланта си.

— Ако ме цапнеш по главата, ще изпуснеш спагетите ми с домати и босилек.

— Спагети? — Рийгън прокара език по устните си и остави тигана на котлона. — Ще почакам да се нахраня. — Извади още една тенджерка за спагетите и му я подаде.

Щом я напълни с вода и я сложи да заври, мъжът се зае да мие зеленчуците за салатата.

— Къде си се научил да готвиш?

— Всички готвим. Ножа на главния готвач? Майка ми не вярваше в такива неща като мъжка и женска работа. Благодаря — добави той и започна с такава бързина да реже зеленчуците, та Рийгън повдигна вежди.

— Имаше просто работа, която трябва да се свърши — продължи Рейф.

— Спагетите май не са често срещано ястие във фермите.

— Баба й била италианка. Би ли застанала малко по-близо?

— Моля?

— Ухаеш прекрасно. Обичам да вдъхвам аромата ти.

Без да обръща внимание на думите му и на лекото присвиване в стомаха, Рийгън взе бутилката вино, която бе донесъл.

— Ще я отворя.

— Нямам нищо против.

След като отвори виното и го остави на плота да подиша, тя се пресегна зад мъжа, за да извади от шкафа купа за салатата. Когато той помоли за музика, Рийгън влезе във всекидневната и пусна съвсем тихо Каунт Бейси. Как е възможно един мъж да изглежда толкова сексапилен със запретнати ръкави, докато реже моркови за салатата, зачуди се.

— Не отваряй зехтина — рече тя. — Имам отворен.

— Екстра качество?

— Разбира се. — Тя кимна към каничката от кована мед върху плота.

— Каунт Бейси, собствен зехтин. — Очите му весело срещнаха нейните. — Искаш ли да се омъжиш?

— Разбира се. Имам малко свободно време в събота.

Развеселена, задето той не успя да отвърне бързо, Рийгън се повдигна на пръсти да извади от шкафа винени чаши.

— В събота планирах да работя. — Той остави салатата настрана и се загледа в младата жена.

— Всички така казват.

Господи, беше великолепна. Рейф приближи, докато тя наливаше виното.

— Каж ми, че обичаш да гледаш бейзбол по телевизията в горещите летни нощи и всичко е уредено.

— Съжалявам. Мразя спортовете.

Той приближи още повече, а хванала чашите в ръце, Рийгън отстъпи назад.

— Добре, че открих този недостатък сега, преди да имаме пет-шест деца и куче.

— Щастливец. — С разтуптяно сърце тя отново отстъпи.

— Харесва ми — промърмори мъжът и докосна малката бенка до устните ѝ. Приближи още малко и разтвори копчетата на сакото ѝ.

— Винаги правиш това.

— Кое?

— Играеш си с копчетата ми.

— Само се упражнявам. — Усмивката му проблесна като светкавица. — Освен това винаги изглеждаш толкова спретната, че не мога да устоя на изкушението да поразхлабя дрехите ти.

Отстъплението ѝ завърши между хладилника и стената.

— Май се озова притисната в ъгъла, скъпа.

Той бавно приближи, обгърна талията ѝ и притисна устни към нейните. Вкуси ги с наслада, плъзна пръсти нагоре и спря точно под гърдите ѝ.

Рийгън неволно откликна на целувката. Езикът ѝ разтвори устните на мъжа и докосна неговия. Вкусът му бе невероятно мъжествен и упоителен.

Малка част от съзнанието ѝ, която все още функционираше, я предупреди, че той прекрасно съзнава как въздейства на жените. На всички жени. На коя да е жена. Но тялото ѝ като че ли не го беше грижа.

Кръвта ѝ забушува, кожата ѝ затрептя от шока на хилядите малки експлозии. Беше сигурна, че усеща как костите ѝ се топят.

Беше вълнуващо да я наблюдава. Мъжът не затвори очи, докато болезнено бавно задълбочаваше целувката. Пърхането на миглите ѝ беше невероятно възбуждащо, леката руменина, избила по бузите ѝ, бе страхотно съблазнителна. Безпомощната въздишка и тръпката, преминала по тялото ѝ, когато пръстите му нежно се плъзнаха по зърната ѝ, го изпълниха със силно вълнение.

Рейф с усилие се овладя.

— Господи. Всеки път става все по-хубаво. — Той нежно плъзна устни към ухото ѝ. — Да опитаме отново.

— Не. — Изненада се, че думите бяха в пълно противоречие с желанието ѝ. За да се защити, тя притисна чашата към гърдите му.

Мъжът сведе очи към чашата, сетне отново се вгледа в лицето ѝ. Очите му вече не се усмихваха. Сега погледът му бе пронизващ и мрачен, почти убийствен. Въпреки здравия си разум, Рийгън се чувстваше привлечена към този мъж, който я желаше, без да се интересува от последствията.

— Ръката ти трепери, Рийгън.

— Съзнавам това.

Тя говореше внимателно, защото разбираше, че една погрешна дума, един погрешен ход бяха достатъчни, за да го предизвикат да даде израз на дивото желание, което се мярна за миг в очите му. И тя щеше да му позволи. Нещо повече, щеше да ѝ достави безкрайно удоволствие.

Непременно трябваше да помисли върху това.

— Вземи виното, Рейф. Червено е. Ще остави отвратително петно на ризата ти.

Той замълча за момент. Копнеж, който не разбираше и който не бе предвидил, го сграбчи за гърлото с ръждивите си остри шипове. Тя се страхуваше от него, мина му през ума. И явно бе доста умна, за да се страхува. Жена като нея нямаше и най-малка представа на какво е способен мъж като него.

Рейф пое чашата, чукна я в нейната и кристалът звънна приятно. Сетне се извърна към котлона.

Рийгън имаше чувството, че на косъм се е отървала от сгромолясване в пропаст. И май съжали, задето не е скочила.

— Струва ми се, че трябва да кажа нещо. Например...

Тя пое дълбоко въздух, сетне отпи голяма глътка от виното.

— Няма да се преструвам, че не ме привличаш или че това не ми е приятно, след като очевидно е така.

Той опита да се отпусне и се подпря на плота.

— И какво?

Рийгън отметна глава.

— Смятам, че усложненията са... големи — добави неубедително. — Не искам... Не мисля, че... — Тя затвори очи и отново отпи. — Започнах да заеквам.

— Забелязах. Повдигна ми самочувствието.

— Самочувствието ти изобщо няма нужда от това.

Рийгън въздъхна и прочисти гърло.

— Ти си невероятно мъжествен. Не се съмнявам, че сексът с теб ще бъде незабравим... Не се усмихвай така.

— Извинявай. — Но усмивката му не угасна. — Сигурно е заради избора ти на думи. Незабравим е добре. Харесва ми. Защо не спестим малко време? Схванах за какво става въпрос. Искаш да обмислиш идеята, да направиш следващия ход, когато си готова.

Тя размисли над думите му, сетне бавно кимна.

— Нещо такова.

— Добре. Ето как гледам аз на нещата. — Той включи котлона под тигана и наля олио. — Наистина те желая, Рийгън. Усетих го още като влязох в кафенето на Ед и те зърнах да седиш с малката Каси, изглеждаше толкова спретната и строга.

Рийгън не обърна внимание на присвиването в стомаха.

— Затова ли ми предложи работата в имението на Барлоу?

— Твърде умна си, за да задаваш подобен въпрос. Това е секс. Сексът е нещо лично.

— Добре. — Тя кимна отново. — Добре.

Мъжът взе един голям домати и се взря в него.

— Според мен проблемът е в това, че аз не размишлявам твърде много върху подобни неща. Колкото и да го украсяваш, сексът е животински нагон. Мирис, допир, вкус. — Очите му отново бяха потъмнели, изпълнени с безразсъдство. Той взе ножа и прокара пръст по острието и добави: — Притежание. Но това се отнася само за мен, а за тази работа са нужни двама души. Така че размисляй, щом трябва.

Стъписана, Рийгън се взря в него, докато той най-спокойно избра скилидка чесън.

— Опитвам се да преценя дали очакваш да ти благодаря.

— Не. — Майсторски смачка скилидката с дръжката на ножа. — Просто трябва да ме разбереш, така както аз те разбирам.

— Ти си истински мъж на деветдесетте години, Макейд.

— Не, не съм. И отново ще те накарам да заекваш. Можеш да бъдеш сигурна в това.

Приела предизвикателството, тя отново напълни чашите им.

— Добре, ти бъди сигурен в следното. Когато реша да направя своя ход, ти самият ще започнеш да заекваш.

Рейф изсипа смачкания чесън в мазнината, където той зацвъртя.
— Допада ми стила ти, скъпа. Наистина ми допада.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Слънчевите дни и южният ветрец донесоха дългоочакваното затопляне в края на януари. Ледените висулки се топяха по стрехите и проблясваха в цветовете на дъгата. В дворовете и нивите снежните човеци започнаха да губят пищните си закръглени форми. Рийгън прекара една приятна седмица в набелязване на стоките за имението на Барлоу и в търсене на допълнителни вещи за търга.

Когато нямаше работа, преглеждаше отново и отново схемата за обзавеждане на бъдещия хотел на Макейд в Антиетам.

Дори сега, докато описваше качествата на ореховия бюфет на двойка доста заинтересовани купувачи, не спираше да мисли за къщата. Макар да не съзнаваше, бе обсебена от имението на Барлоу също като Рейф.

В предната спалня на втория етаж трябва да има легло с балдахин, тапети на рози и полиран гардероб. Романтичен и традиционен апартамент за младоженци, с малки купички, пълни с листенца от рози и вази със свежи цветя.

Залата за събирания на основния етаж бе с прекрасно южно изложение. Разбира се, Рейф трябваше да избере подходящи прозорци, но стаята би изглеждала зашеметяващо в слънчеви цветове с фикуса и папратите, висящи в емайлирани саксии, с подредени на групички малки канапета в смела флорална тапицерия и удобни кресла с високи облегалки.

Беше идеална за оранжерия, откъдето човек да гледа през стъклото към горите и градините посред зима, заобиколен от ярките багри на разцъфнали нарциси и зюмбюли.

Нямаше търпение да се заеме с къщата, да добави тези дребни съвършени детайли, за да я превърне отново в дом.

Хотел, напомни си тя. Бизнес. Удобен, приятен, но временен. И не беше неин. С усилие се отърси от мислите си и се съсредоточи върху продажбата в момента.

— Виждате, че изработката на инкрустацията е много изкусна — продължи тя, като говореше спокойно и любезно. — Издадените отстрани витринки за чаши са с оригиналното стъкло.

Жената с копнеж докосна малкото етикетче с цената и набитото око на Рийгън улови изпълнения с надежда поглед, който клиентката хвърли на своя не тъй въодушевен съпруг.

— Наистина е много хубав. Но цената е малко по-висока от тази, която бяхме предвидили.

— Разбирам. Но в това състояние...

Тя млъкна и се извърна, щом вратата се отвори. Ядоса се на себе си, задето подскочи, а сетне изпита разочарование, че посетителят не е Рейф. Преди да успее да се усмихне на Каси, зърна новите синини върху бузата и слепоочието ѝ.

— Извинете ме за момент, ще ви дам време да помислите — обърна се тя към клиентите.

Бързо прекоси магазина, хвана Каси за ръка и я отведе в стаичката отзад.

— Седни. Хайде. — Внимателно я настани на стола до малката желязна масичка. — Лошо ли си ударена?

— Нищо ми няма. Просто...

— Замълчи. — Потисна гнева, надигнал се в гърдите ѝ и тръшна чайника на горещия котлон. — Извинявай за избухването. — Трябваше ѝ малко време, за да се справи разумно със ситуацията. — Докато водата заври, ще приключа с клиентите. Ти стой тук и се отпусни малко.

— Благодаря. — Обзета от срам, Каси се втренчи в ръцете си.

Десет минути по-късно, след като безмилостно бе намалила цената на бюфета, за да уреди по-бързо продажбата, Рийгън се върна в стаичката. Каза си, че е овладяла гнева си. Реши да изрази подкрепа, състрадание.

Един поглед към Каси, свила се на стола, докато чайникът изпускаше пара, я накара да избухне.

— Защо, по дяволите, му позволяваш да постъпва така с теб? Кога най-сетне ще ти омръзне да бъдеш боксова круша за това копеле? В болница ли трябва да те прати, за да го напуснеш?

Неспособна да се защити, Каси подпря ръце на масата, отпусна глава върху тях и заплака.

Усетила, че собствените ѝ очи парят, Рийгън се отпусна на колене до стола. В спретнатия малък кабинет с белите столове и бюрото с извит сгъваем капак, тя с усилие възвърна самообладанието си.

— Каси, извинявай. Много съжалявам. Не биваше да ти крещя.

— Не трябваше да идвам тук. — Каси вдигна глава, прикри лицето си с ръка и с мъка си пое въздух. — Не биваше да идвам. Но просто имах нужда да поговоря с някого.

— Разбира се, че трябваше да дойдеш. Точно тук трябваше да дойдеш. Дай да погледна — промълви Рийгън и отмести ръката на Каси. Подутината бе тъмносилава и се спускаше от слепоочието до челюстта. Едното от прекрасните тъмносиви очи на Каси бе почти затворено от отока.

— О, Каси, какво се случи? Ще ми кажеш ли?

— Той... Джо... не се чувстваше добре. Има някакъв грип из града. — Гласът на Каси трепереше. — Беше болен, дълго време не ходи на работа и вчера го освободили временно. — Като избягваше погледа на Рийгън, тя започна да рови в чантата си за кърпичка. — Беше разстроен... работи там вече повече от дванайсет години... с прекъсвания. Сметките. Тъкмо взех на изплащане пералня, а Конър искаше нови маратонки. Знаех, че са прекалено скъпи, но...

— Стига — тихо я прекъсна Рийгън и сложи ръка върху нейната. — Престани да се самообвиняваш. Не издържам да те слушам.

— Зная, че си намирам оправдания. — Каси въздъхна и затвори очи. Поне с Рийгън можеше да бъде честна. Защото през трите години, откакто се познаваха Рийгън винаги я бе подкрепяла. — Не беше болен. Почти цяла седмица не е изтрезнявал. Не са го освободили временно, уволниха го, защото отишъл пиан на работа и наругал началника си.

— А после се върна вкъщи и си го изкара на теб. — Рийгън стана, свали чайника от котлона и започна да приготвя чая. — Къде са децата?

— При майка ми. Снощи отидох при нея. Този път побоят бе много жесток.

Тя несъзнателно докосна шията си. Под яката на полото имаше още синини, Джо така яростно я бе стискал за гърлото, че се бе

примирила с мисълта, че ще я удуши. Почти ѝ се бе приискало да го стори.

— Изведох децата и отидох при майка ми, защото трябваше да отседна някъде.

— Това е добре. — Рийгън сложи на масата двете порцеланови чаши. — Това е най-доброто начало.

— Не. — Каси внимателно обхвана чашата си. — Тя очаква да се върна още днес. Няма да ми позволи да остана още една нощ.

— След като си ѝ казала, след като е видяла какво ти е сторил, очаква да се върнеш при него?

— Жената принадлежи на съпруга си — рече Каси. — Омъжена съм за него за в добро и в зло.

Рийгън никога не бе разбирала собствената си майка, подчинението, обслужването. Но макар често да я вбесяваше, никога не я бе ужасявало по този начин.

— Това е чудовищно, Каси!

— Просто мама така казва — промълви Каси и трепна, щом допря чашата до подутата си устна. — Тя вярва, че жената трябва да направи брака щастлив. Длъжна е да го направи щастлив.

— Ти вярваш ли го? Че отговорността е твоя? Вярваш ли, че трябва да стоиш при него в добро и зло, дори ако злото означава да те пребива, когато му скимне?

— Така беше. Опитах се. Дала съм клетва, Рийгън. — Тя пое дълбоко въздух, защото това наистина беше важно за нея. Бе дала обещание. — Може би бях твърде млада, когато се омъжих за Джо. Може би направих грешка, но въпреки това съм дала клетва. Той не спази своята. Имаше много други жени, дори не го беше грижа дали знам кои са. Никога не е бил верен, нито пък мил. Но аз бях дала клетва и исках да я спазя. — Тя започна отново да плаче, съвсем тихичко, задето се беше провалила. — Женени сме от десет години. Имаме деца. Направих толкова много грешки — използвах парите от бакшишите, за да купя обувки на Конър, позволих на Ема да си играе с червилото ми. А и не можехме да си позволим тази пералня. Не ме бива в леглото, не съм като онези други жени, при които ходеше. Знаех...

Тя замълча, а Рийгън само продължи да я наблюдава.

— Чуваш ли се какво говориш? — попита тихо. — Чуваш ли се какви ги говориш, Каси?

— Не мога да остана повече при него. — Гласът ѝ секна. — Той ме удряше пред децата. Обикновено чакаше, докато си легнат, и пак беше ужасно. Но сега ме удря пред тях и говори отвратителни неща. Неща, които не бива да чуват. Не е редно. Така ги прави участници в тази грозна сцена. Не е редно!

— Не, Кае, не е редно. Сега имаш нужда от помощ.

— Мислих за това цяла нощ. — Тя се поколеба, сетне бавно свали яката на полото си.

Зърнала грозните морави петна върху нежната кожа, Рийгън пребледня.

— Мили Боже... опитал се е да те удуши.

— Отначало нямаше такова намерение. Плачех, а той искаше да спра. Но после наистина се опита. Прочетох го в очите му. Не беше просто пиенето, парите или другите жени, които изглежда желаше. Мразеше ме просто защото в момента бях там. Ще ме нарани отново, ако му се удаде случай, а трябва да мисля за децата. Ще отида при Девин и ще подам оплакване.

— Слава Богу.

— Трябваше първо да дойда тук, за да събера кураж. — Осъзнала, че плачът е безсмислен, Каси избърса сълзите си. — Трудно ми е да отида при Девин. Познавам го толкова отдавна. Разбира се, за никого не е тайна как се отнася Джо към мен. Девин много пъти е идвал у дома, повикан от съседите. Но е трудно. — Тя въздъхна. — Да отида точно при Девин.

— Ще дойда с теб.

Каси затвори очи. Ето защо бе дошла именно тук, за да потърси опора. Не, призна, засрамена отново. Търсеше много повече.

— Не, трябва да го направя сама. Не съм мислила какво ще стане след това — рече и отпи от чая. — Не мога да заведа децата обратно вкъщи, след като зная какво ще се случи.

— Пансионът...

Каси упорито поклати глава.

— Зная, че е от гордост, Рийгън, но не мога да отида там. Не мога да заведа децата в тази къща. Не още.

— Добре, тогава ще отседнеш тук. Тук — повтори Рийгън, щом Каси възрази. — Имам само една допълнителна стая, така че ще трябва да бъдете всички заедно.

— Не можем да ти се натрапим по този начин.

— Ти си първата, с която се сприятелих в този град. Искам да ти помогна. Така че остави ме да го сторя.

— Никога не бих те помолила за подобно нещо. Спестила съм малко пари от бакшишите и от извънредните смени. Ще ми стигнат да отседна няколко дни в мотел.

— Нали не искаш да нараниш чувствата ми, като постъпиш така. Ще отседнеш при мен. Заради децата — добави Рийгън, сигурна, че нищо друго не би могло тъй силно да наклони везните.

— Ще отида да ги взема, след като се срещна с Девин.

Нямаше гордост, когато ставаше дума за децата й.

— Ужасно съм ти благодарна, Рийгън.

— Радвам се, че мога да ти помогна.

— Какво е това? Чаено парти през работно време? Тъй като бе насочил поглед към Рийгън, Рейф влезе в кабинета и хвърли палтото си на облегалката на стола, преди да зърне лицето на Каси.

Рийгън смаяно наблюдаваше как за частица от секундата чаровният мъж се превръща в олицетворение на насилието. Пленителната усмивка се превърна в озъбване. Очите му сякаш мятаха мълнии. Първата й мисъл бе, че стройното стегнато тяло прилича на готов за скок вълк.

Когато ръката му се стрелна напред, Каси трепна, а Рийгън скочи на крака. Преди да съумее да застане между двамата, обзета от някаква налудничава идея да защити Каси, пръстите на мъжа погалиха нежно подутото лице.

— Джо?

— Беше... стана случайно — заекна Каси.

Рейф ядно изруга, сетне рязко се извърна и пое към изхода. Каси скочи и се спусна след него.

— Не, Рейф, моля те, не прави нищо. — Тя отчаяно увисна на ръката му. — Моля те, не го търси.

Рейф би могъл да я отблъсне с едно движение. Именно защото съзнаваше колко е нежна и крехка, гневът му нарасна още повече.

— Стой тук. Остани с Рийгън.

— Не, моля те! — Каси се разплака отново и безпомощно продължи да го дърпа към себе си. — Моля те. Не ме карай да изпитам още по-голям срам.

— Копелето ще си плати този път. — Той се опита да я отмести встрани и сведе поглед. Сълзите сториха това, което юмруците и заплахите никога не биха могли. Спряха го мигновено. — Каси. — Той я прегърна и я залюля като дете. — Не плачи, миличка. Всичко ще бъде наред.

Рийгън ги наблюдаваше от прага на кабинета си. Как бе възможно такава нежност да върви ръка за ръка с такова варварство, зачуди се тя. Рейф люлееше Каси като малко дете и ѝ говореше утешително.

Рийгън усети как гърлото ѝ пари и собствените ѝ бузи са мокри, когато мъжът вдигна поглед към нея.

Да, жаждата за насилие все още се четеше в очите му. Бе тъй яростна, че Рийгън усети как дъхът ѝ секва и стомахът ѝ се свива. Преглътна мъчително, преди да заговори.

— Доведи я тук, Рейф. Моля те.

Всеки негов мускул бе напрегнат и готов за битка. Копнееше за лов, бой, кръв. Но жената в обятията му трепереше. А другата, която го наблюдаваше уплашено и шокирано, бе отправила молба към него.

— Хайде, мила. — Той я поведе към кабинета. — Хайде, нека да седнем.

— Съжалявам.

— Не се извинявай на мен. — Трябваше да впрегне цялата си воля, за да говори спокойно. — Не се извинявай на никого.

— Тя отива при Девин. — Тъй като ръцете и трепереха, Рийгън се зае с чая и чашите. — Ще подаде оплакване. Крайно време е.

— Това е един от начините. — Той предпочиташе своя, но настани Каси в стола и отметна косата от мокрото ѝ лице. — Има ли къде да отседнеш?

Каси кимна и пое подадената ѝ от Рийгън кърпичка.

— Ще останем известно време при Рийгън. Само докато...

— Децата добре ли са?

Тя кимна отново.

— Ще отида да ги взема, след като се срещна с Девин.

— Кажи ми какво ти трябва и ще отида до къщата да ти го донеса.

— Ами... не зная. Не взех нищо.

— Ще ми кажеш по-късно. Ще дойда с теб при шерифа.

Каси въздъхна и избърса лицето си.

— Не, имам нужда да се справя сама. Трябва да тръгвам.

— Ето вземи. — Рийгън отвори едно чекмедже в бюрото си. — Това е ключ от вратата на горния етаж. Настанете се с децата. — Тя сложи ключа в ръката на Каси и затвори пръстите ѝ. — И заключи, Каси.

— Ще заключа. Тръгвам. — Като се изправи и тръгна към вратата, имаше чувството, че е извършила най-трудното нещо през живота си. — Все си мислех, че нещата ще се оправят — промълви по-скоро на себе си. — Надявах се да се оправят. — Тя излезе с наведена глава и увиснали рамене.

— Знаеш ли къде е той? — попита Рейф.

— Нямам представа.

— Е, ще го намеря. — Щом мъжът посегна към палтото си, Рийгън сложи ръка върху неговата. Той бавно вдигна очи и пламъците отново изригнаха. — Не заставай на пътя ми.

Водена от инстинкта си, Рийгън го погали по бузата и го целуна по устните. Целувката беше нежна, успокоителна и за двамата.

— За какво беше това?

— За няколко неща. — Тя пое дълбоко въздух, сетне сложи ръце на раменете на мъжа. — Задето искаш да смачкаш лицето на онова копеле. — Целуна го отново. — Задето не го направи, защото Каси те помоли. — Нова целувка. — И накрая, задето ѝ показва, че повечето мъже, истинските мъже, са мили.

— По дяволите. — Победен, той притисна чело в нейното. — Това е страхотен начин да ми попречиш да го убия.

— Част от мен иска да го направиш. Не се гордея с това. — Щом гневът ѝ отново се разбуди, тя се извърна към горещия котлон. — Част от мен иска да наблюдава, докато го пребиеш до безсъзнание. Още по-лошо, иска ми се дори аз самата да го ударя.

Рейф пристъпи към нея и разтвори юмрука ѝ. Замислено вдигна ръката ѝ и притисна устни към дланта ѝ.

— Гледай, гледай... А аз те мислех за нежно създание.

— Казах, че не се гордея с това. — Но се усмихна леко. — Ала сега Каси няма нужда от подобно нещо. Необходимо е да бъде подалеч от всякакво насилие. Дори да е оправдано.

— Познавам я от дете. — Рейф сведе поглед към чая, който му бе наляла Рийгън и поклати глава. Ухаеше на разцъфнала пролетна поляна, а без съмнение и вкусът му щеше да е такъв. — Винаги е била дребничка, хубава и срамежлива. Толкова сладка. — Срещнал любопитния поглед на Рийгън, мъжът отново поклати глава. — Не. Никога не съм правил опити в тази насока. Сладураниите не са мой тип.

— Благодаря.

— Няма защо. — Той леко докосна косата ѝ. — Нагърбваш се с голяма отговорност, като я приемаш с децата в дома си. Мога да ги поканя във фермата. Имаме достатъчно стаи.

— Тя има нужда от жена, Рейф, а не от куп мъже... макар и да са с добри намерения. Девин ще го намери, нали? И ще се погрижи за всичко?

— Можеш да разчиташ на това.

Успокоена, тя вдигна своята чаша.

— Така и ще направя, а и ти също би трябвало да го сториш. — Рийгън срещна погледа му. — Сигурно не си се отбил тук без причина.

— Искях да те погледам малко. — Зърнал недоумението ѝ, той се усмихна. — И мислех да прегледаме материалите за стените, както и обзавеждането на приемната. Искам да завърша тази стая, нека добия представа за всичко в нея.

— Добра идея. Аз... — Тя замълча, дочула движение и гласове в магазина. — Имам клиенти. Всичко е тук — мостри от боите и тъканите, списък на мебелите.

— И аз съм подбрал някои мостри.

— Ами добре тогава... — Тя приближи до бюрото и включи компютъра. — Тук имам подробни планове за всички стаи. Прегледай ги. Някои от мебелите, които съм предложила, са тук. Можеш да ги погледнеш, щом свършиш.

— Дадено.

Половин час по-късно, доволна от трите продажби, Рийгън се върна в кабинета си. Седнал зад хубавото ѝ малко бюро стил Чипъндейл, Рейф изглеждаше толкова едър, толкова... мъжествен. Долавяше аромата му — дървени стърготини, сажди, машинно масло.

Ботушите му бяха издраскани, ризата — скъсана на рамото. В косата му личаха следи от гипс или хоросан.

Мина ѝ през ума, че е най-великолепният варварин, който е виждала. И тя го желаше с първична безумна страст.

Господи! За да се овладее, тя притисна ръка към стомаха си и три пъти пое дълбоко въздух.

— Е, какво ще кажеш?

— Харесва ми, че си така експедитивна, Рийгън. — Без да се обръща, той отвори папката със списъците.

— Като че ли не си пропуснала нищо.

Поласкана, тя приближи до рамото му.

— Сигурна съм, че ще се наложи да направим някои промени, да добавим дребни детайли, след като видим едната стая завършена.

— Вече направих някои промени.

— Наистина ли? — Тя се почувства засегната.

— Махаме този цвят. — Той потупа мострата, сетне нагласи на екрана страницата със списъка от цветове.

— Изхвърлих това грахово зелено и го замених с... как се казваше? Да. Маслиненозелено.

— Първоначалният цвят е точен.

— Грозен е. Да, наистина, но...

— Точен е — настоя тя. — Много внимателно съм проучила всичко. Този, който си избрал, е прекалено модерен за деветнайсети век.

— Може би. Но няма да развали апетита на хората. Не се цупи като малко момиченце, изцапало гащичките си в калта. — Усетил безмълвното ѝ възмущение, той се засмя и се извърна. — Слушай, свършила си чудесна работа. Трябва да призная, не очаквах толкова много детайли за тъй кратко време. Наистина имаш невероятен усет.

Рийгън не искаше помирение.

— Ти ме нае, за да пресъздам определена епоха и точно това правя. Твой беше изборът да направиш къщата такава, каквато е била в миналото.

— Мой е и изборът да направя промени. Можем да внесем малко естетика и модерен вкус. Видях жилището ти горе, Рийгън. Прекалено е женствено за моя вкус...

— За щастие, тук не става дума за това — прекъсна го тя обидено.

— И толкова спретнато, че човек се страхува да стъпи — спокойно продължи Рейф. — Но имаш вкус. Просто те моля да го използваш заедно с проучванията и точността.

— Струва ми се, че говорим за твоя вкус. Ако ще променяш основните принципи, то поне ги очертай ясно.

— Винаги ли си толкова упорита, или само с мен? Рийгън отказа да се унижи дотам, че да отговори на толкова глупав въпрос.

— Ти поиска точност. Защо променяш правилата по средата на работата?

Рейф замислено вдигна мострата, предизвикала спора.

— Един въпрос. Харесва ли ти този цвят?

— Не става дума за това...

— Съвсем прост въпрос. Харесва ли ти?

Дъхът изсвистя през зъбите ѝ.

— Не, разбира се. Отвратителен е.

— Значи всичко е ясно. Основният принцип е: „Ако не ти харесва, значи не става.“

— Не мога да поема такава отговорност.

— Нали за това ти плащам. — Тъй като това уреждаше въпроса, що се отнасяше до него, Рейф се извърна отново към екрана на компютъра. — Мебелите, които са отбелязани, са тук в магазина, нали?

— Да. Двойното канапе. — Сърцето ѝ падна в петите. Беше купила канапето на един търг преди седмица, като бе имала предвид приемната на Рейф. Ако той го отхвърлеше, бюджетът ѝ минаваше на червено. — Тук в магазина е — продължи тя, като се постара гласът ѝ да звучи хладно и професионално. — Запазила съм го.

— Да го погледнем тогава. Искам да видя също паравана за камината и трите маси.

— Ти си шефът — промърмори тя през зъби и го поведе.

Нервите ѝ се изопнаха до крайност, когато мъжът спря пред канапето. Беше великолепно и цената му отговаряше на качеството. Колкото и да ѝ бе харесало, никога не би наддавала, ако нямаше предвид точно определен клиент.

А сега като си помислеше за този клиент — одраскани ботуши, скъсана риза, мъжествено излъчване. Как изобщо бе могла да си

помисли, че Рейф Макейд ще одобри такова елегантно и без съмнение женствено канапе?

— От орехово дърво е — започна тя и плъзна внезапно изстиналата си длан по резбованата облегалка. — Изработено е около хиляда осемстотин и петдесета година. После е претапицирано, разбира се, но платът е съвсем подходящ за тогавашната епоха. Виждаш, че двете облегалки са разделени от заоблен тапициран панел. Изработката е майсторска и седалките са много удобни.

Мъжът изсумтя и клекна да погледне под канапето.

— Скъпичко канапенце.

— Широко е сто седемдесет и пет сантиметра и си струва цената.

— Добре.

Рийгън примига.

— Добре?

— Да. Ако спазвам графика, приемната ще е готова до уикенда. В понеделник можеш да ги изпратиш, освен ако не се появи нещо извънредно. — Той вдигна поглед към нея. — Удобно ли ти е?

— Да. — Осъзна, че не усеща краката си под коленете.

— Разбира се.

— Може ли да ти платя при доставката? Не си нося чековата книжка.

— Няма проблем.

— Да видим сега сгъваемата маса с чекмеджета.

— Масата... — Рийгън замаяно се озърна. — Насам.

Рейф се изправи и потисна усмивката си. Зачуди се дали Рийгън имаше представа, че преди малко бе разгадал напълно опасенията ѝ. Съмняваше се.

— Какво е това?

Рийгън разсеяно спря.

— О, това е маса за украса. Махагон и...

— Харесва ми.

— Харесва ти — повтори тя.

— Ще изглежда добре в приемната, нали?

— Да, бях предвидила тази възможност.

— Изпрати я заедно с канапето. Това ли е сгъваемата маса?

Рийгън успя само да кимне. Когато след един час мъжът си тръгна, тя продължаваше да кима.

Рейф се насочи право към офиса на шерифа. Това щеше да му струва няколко часа допълнителна работа, но не можеше да напусне града, преди да се увери, че Джо Долин е в килията.

Влезе в стаята и завари Девин наклонил стола си назад и подпрял крака на очуканото метално бюро. Униформата му се състоеше от памучна риза, избелели джинси и изтъркани на петите ботуши. Единственият знак за заемания от него пост бе звездата на гърдите му.

Четеше „Гроздовите на гнева“. Книгата изглеждаше доста измачкана.

— И ти следиш за спазването на закона и реда в този град — шеговито подхвърли Рейф.

Девин бавно и спокойно отбеляза страницата, до която беше стигнал, и остави книгата.

— Така казват. За теб винаги има запазена килия.

— Ако си заключил Долин в едната, нямам нищо против да прекарам пет минути при него.

— Отзад е.

Рейф кимна и приближи до кафе машината.

— Имаше ли проблеми с него?

Устните на Девин се извиха в усмивка.

— Достатъчно, за да стане забавно. И аз бих пийнал кафе.

— Колко дълго можеш да го задържиш тук?

— Не зависи от мен.

Девин пое нацърбената чаша. Тъй като сам правеше кафето, беше великолепно, както го приготвяха всички братя Макейд. Горещо, силно и черно като нощта.

— Ще го прехвърлим в Хейгърстаун — продължи Девин. — Ще си наеме служебен адвокат. Ако Каси не се откаже, ще бъде съден.

Рейф седна на крайчеца на претрупаното с папки бюро.

— Смяташ ли, че тя ще се откаже?

Девин сви рамене и потисна въздишката си.

— Тя най-сетне реши да предприеме нещо. Кучият му син я налага от години. Вероятно е започнал още в брачната нощ. Тя едва ли тежи повече от петдесет килограма. Костите ѝ са като на птичка. — В

очите му проблесна нежност. — Има синини около врата, където я е душил.

Не ги видях.

— Направих снимки.

Девин прокара длан по лицето си и стъпи на пода. Лекото стълкновение с Джо, докато му бе слагал бележниците, не му бяха донесли удовлетворение.

— Записах показанията ѝ, направих снимки за доказателство, а тя седеше срещу мен и ме гледаше така, сякаш отново понасяше побоя. Един Господ знае как ще се справи, ако трябва да повтори всичко в съда.

Той се отдалечи от бюрото и приближи до прозореца, откъдето можеше да погледне града. Бе дал клетва да служи на този град, да защитава гражданите му. А не да облекчава собственото си горчиво разочарование като пребие от бой един от тях.

— Описах ѝ обичайните процедури — продължи. — Лечение, консултации, приют. Оказах достатъчно натиск, щом тя започна да се размяква, за да подпише оплакването. Просто седеше там и плачеше, а аз се чувствах като истински негодник.

Рейф се взря в кафето си и се намръщи.

— Още ли си падаш по нея, Дев?

— Това беше в гимназията — рязко отвърна Девин.

С усилие разтвори юмука си и се извърна към брат си.

Двамата бяха почти като близнаци. Делеше ги по-малко от година. Същата кръв, мрачен поглед, стройна фигура. Само дето очите на Девин бяха по-хладни, по-скоро с цвета на горски мъх, отколкото на нефрит. И бележите, които носеше, бяха в сърцето му.

— Разбира се, че ме е грижа за нея — рече, възвърнал спокойствието си. — По дяволите, Рейф, та ние я познаваме още от раждането ѝ. Не можех да издържам да наблюдавам какво ѝ причинява онзи негодник и да се чувствам безсилен да го спра. Всеки път, щом ме повикаха в дома им, тя имаше нова синина и все казваше, че се е ударила в нещо.

— Не и този път.

— Не, не и този път. Изпратих заместника си с нея да прибере децата и да вземе какъвто багаж ѝ е нужен.

— Тя ще отседне при Рийгън Бишъп.

— Каза ми. — Той допи кафето си и си наля още. — Е, вече е направила първата крачка. Може би тя е най-трудната.

Тъй като нямаше какво повече да направи, Девин седна отново зад бюрото и подхвърли:

— Като стана дума за Рийгън Бишъп, носят се слухове, че слухтиш около нея.

— Да няма закон срещу това?

— Ако имаше, щеше да си го нарушил безброй пъти. — Девин стана отново и затършува из чекмеджето на заместник-шерифа. Измъкна две шоколадчета и хвърли едното на Рейф. — Тя не е твой тип.

— Подобрявам вкуса си.

— Време беше. — Девин отхапа от шоколада. — Сериозно ли е?

— Да закараш една жена в леглото винаги е сериозна работа.

Девин промърмори нещо в знак на съгласие, ала не се примири.

— Значи това е всичко?

— Не зная. Но имам чувството, че това ще бъде страхотно начало. — Той се извърна и се ухили на Рийгън, която тъкмо влизаше.

Тя застина, също както би сторила всяка жена, изправила се срещу двама усмихнати привлекателни мъже.

— Съжалявам, че ви прекъснах.

— Няма нищо — отвърна Девин. — Винаги се радвам да те видя.

Рейф се извърна към брат си и прегърна Рийгън през раменете.

— Заплюто — рече предупредително.

— Моля? — Рийгън отстъпи назад и зяпна от изумление. — Не те чух добре. „Заплюто“ ли каза?

— Аха. — Рейф отхапа от шоколада и ѝ предложи остатъка. Тъй като тя отблъсна ръката му, мъжът сви рамене и го дояде.

— От всички нелепи, възмутителни... Ти си голям мъж, а си застанал тук, ядеш шоколад, че и казваш: „Заплюто“, сякаш аз съм последната фунийка сладолед в хладилника.

— По начина, по който аз съм възпитан, беше много важно бързо да изявиш претенциите си. — За да го докаже, той я хвана за лактите, вдигна я на пръсти и я целуна силно и продължително. — Трябва да вървя — рече и я пусна също тъй арогантно. — Ще се видим, Дев.

— Аха. — Девин с мъка потисна смеха си и прочисти гърло. Секундите минаваха, а Рийгън продължаваше да се взира във вратата,

която Рейф бе затръшнал след себе си. — Искаш ли да го настигна и да го затворя в килията?

— Имаш ли гумена палка?

— Боя се, че не. Но веднъж му счупих пръста, като бяхме деца. Бих могъл пак да го направя.

— Няма нужда. — Рийгън се отърси от вцепенението. По-късно щеше сама да се справи с Рейф Макейд. — Дойдох да проверя дали си арестувал Джо Долин.

— И Рейф бе дошъл по същия повод.

— Трябваше да се досетя, че ще го направи.

— Искаш ли кафе, Рийгън?

— Не, нямам време. Искях само да се уверя, че си арестувал Джо и да те попитам дали трябва да взема някакви предохранителни мерки, тъй като Каси и децата ще отседнат при мен.

Девин мълчаливо я прецени с поглед. Познаваше я от три години, бе се възхищавал от външността ѝ, бе разговарял няколко пъти с нея в кафенето и на улицата. Сега разбираше какво бе привлякло брат му към нея. Смелостта, здравия разум, съчувствието.

Зачуди се дали Рейф си дава сметка до каква степен това съчетание би могло да промени живота му.

— Заповядай, седни — рече Девин. — Ще ти обясня какво да направиш.

ПЕТА ГЛАВА

В понеделник сутринта Рийгън стана рано и весело си затананика. Само след няколко часа в къщата на хълма щяха да бъдат доставени първите мебели. Щом си получиеше парите за тях, веднага щеше да се втурне към търга в Пенсилвания, обявен за същия следобед.

Щеше да си струва да затвори магазина за целия ден.

Тя приготви кафето, сложи филийките в тостера, извърна се и едва не подскочи.

— О, Конър. — Засмя се и притисна ръка към сърцето си. — Изплаши ме.

— Извинявай. — Момчето беше слабичко, бледо, с големи тъмносиви очи. Очите на майка му, помисли си Рийгън и се усмихна на детето.

— Няма нищо. Просто не знаех, че някой е станал. Твърде рано е дори за делничен ден. Искаш ли закуска?

— Не, благодаря.

Тя потисна въздишката си. Никое осемгодишно момче не биваше да бъде тъй извинително учтиво. Рийгън вдигна вежда и извади кутия с овесени ядки, които бе научила, че са любимите му. Намигна му и я разклати.

— Какво ще кажеш да ми правиш компания?

Момчето се усмихна толкова стеснително, че сърцето й се сви.

— Добре.

— Извади млякото от хладилника и го сложи на масата. — Тъй като изпита болка, щом видя с какво внимание детето изпълни тази проста задача, тя продължи бодро: — Чух по радиото, че ще вали още сняг. Сигурно ще натрупа.

Тя донесе купички и лъжици и ги подреди на масата. Когато вдигна ръка да оправи разрошената му коса, момчето застина. Рийгън не престана да се усмихва, ала прокле наум Джо Долин.

— Хващам се на бас, че утре няма да се ходи на училище.

— Аз обичам да ходя на училище — рече момчето, сетне прехапа устни.

— Аз също обичах. — Тя свали кафето си от котлона и го сложи на масата, без да престава да се усмихва. — Нямах нищо против да се появи някой и друг свободен ден, но наистина обичах да ходя на училище. Кой е любимият ти предмет?

— Английски език. Обичам да пиша разни неща.

— Наистина ли? Какви например?

— Истории. — Той отпусна рамене и сведе поглед. — Просто глупави неща.

— Хващам се на бас, че никак не са глупави. — Рийгън се надяваше, че не прави грешка, като навлиза в територия, която бе по-добре да остави за специалистите. Но чувствата просто поведоха ръката ѝ, младата жена нежно повдигна брадичката на Конър и седна до него. — Трябва да се гордееш със себе си. Зная, че майка ти се гордее с теб. Каза ми, че си спечелил награда в часа по английски за разказчето, което си написал.

— Така ли ти каза? — Той се разкъсваше между желанието да се усмихне и изкушението да сведе отново глава. Но Рийгън бе допряла длан до бузата му. Ръката ѝ бе толкова нежна и топла. Сълзите се затъркаляха по бузите му, преди да успее да ги спре. — Тя плаче нощем.

— Зная, миличък.

— Той винаги я биеше. Знаех. Чувах ги. Но никога нищо не направих, за да попреча. Не направих нищо, за да ѝ помогна.

— Ти не си виновен. — Водена от инстинкта, тя го сложи в скута си и го прегърна. — Не си виновен, Конър. А и нищо не би могъл да направиш. Но сега ти, майка ти и малката ти сестричка сте в безопасност. Ще се грижите един за друг.

— Мразя го.

— Шшшт... — Поразена как едно толкова дребничко и малко момченце може да изпитва такава ярост, Рийгън притисна устни към косичката му и го залюля.

В коридора Каси отстъпи назад. Разкъсвана от противоречиви чувства, тя се поколеба за момент, притиснала ръка към устните си. Сетне се върна в малката стая да събуди Ема за училище.

Рийгън пристигна в имението на Барлоу малко преди микробуса и носачите, които бе наела. Веселият шум от строителните работи я посрещна в мига, в който отвори вратата. Нищо друго не би могло тъй да повдигне настроението ѝ.

Навсякъде висяха найлони и брезент, паяжините и мухълът ги нямаше. Прахът, наслоен на пода, беше нов и някак чист.

Предположи, че това е като заклинание за прогонване на духове. Развеселена от тази мисъл, тя се загледа в стълбището. Изкушена да провери, пристъпи към него и започна да се изкачва.

Студът я блъсна в лицето като юмрук и я върна две крачки назад. Тя спря, вкопчила пръсти в парапета, притиснала другата си ръка към стомаха, опитваше да възстанови дишането си, секнало от ледения въздух.

— Много си смела — промърмори Рейф зад нея. Макар очите ѝ все още да бяха разширени от шока, тя срещна погледа на мъжа.

— Зачудих се дали не е било само плод на въображението ми. Как работниците се качват и слизат по тези стълби, без да...

— Не всички го усещат. Бих казал, че онези, които го чувстват, стискат зъби и мислят за заплатата си. — Той изкачи стълбите и я хвана за ръката. — А ти?

— Никога нямаше да повярвам, ако сама не го бях изпитала. — Без да възрази, тя го остави да я отведе на долния етаж. — Сигурно ще бъде интересен повод за разговори между гостите, щом отвориш хотела.

— Разчитам на това, скъпа. Дай ми палтото си. В тази част на къщата отоплението работи. — Мъжът сам свали палтото ѝ. — Слабо е, но омекотява въздуха.

— Не ще и дума, току-що се уверих. — Доволна, че все пак е достатъчно топло, за да не трепери, тя отметна коса. — Какво става горе?

— По малко от всичко. Слагам допълнителна баня. Искам да изровиш една от онези вани с ноктести лапи и умивалник с облицовка. И копия ще свършат работа, ако не успееш да намериш оригинали.

— Дай ми няколко дни. Е, добре. — Тя потърка ръце, но не от студ, а от нерви. — Ще ми покажеш ли, или трябва да те моля?

— Ще ти покажа. — Умираще от нетърпение да го стори, през пет минути бе надничал през прозореца да зърне колата ѝ. Но сега,

когато тя бе тук, се чувстваше неспокоен. Повече от седмица бе работил като роб по дванайсет-четиринайсет часа на ден, за да направи тази единствена стая, това единствено място, тази първа крачка, свършена. — Мисля, че боята се оказа подходяща. — Наместо да протегне ръка, той я пхна в джоба си и влезе пръв в приемната. — В хубав контраст е с пода и корнизите, струва ми се. Имах проблеми с прозорците, но просто трябваше да си поиграя с дограмата.

Рийгън остана безмълвна. За момент просто застина на прага. Сетне мълчаливо пристъпи вътре.

Стаята блестеше. Слънчевите лъчи струяха през високите елегантни прозорци с изящни арки и огряваха наскоро полирания под от хубави борови дъски. Стените бяха в наситено топло синьо, резбованите корнизи с цвета на най-фина слонова кост.

Бе превърнал широкия перваз за сядане в очарователна ниша, бе изтъркал мрамора на камината до блясък. По тавана се виждаха изящни цветни мотиви, които са били задушени и погълнати от мръсотията на десетилетията.

— Има нужда от мебели, завеси и огледалото, което си избрала за мястото над камината. — Искаше му се тя да каже нещо, каквото и да е. — Трябва също да сменя вратите. — Той се намръщи и напъха ръце още по-дълбоко в джобовете си. — Е, какъв е проблемът? Да не съм пропуснал някой жизненоважен, автентичен детайл?

— Прекрасна е! — Омагьосана, Рийгън прокара пръсти по блестящия перваз на прозореца. — Свършена! Нямах представа, че си толкова способен. — Тя се засмя и го погледна. — Не исках да прозвучи като обида.

— Не прозвуча така. Аз самият бях доста изненадан, за първи път осъзнах, че имам талант да създам нещо.

— Много повече от това. Ти си вдъхнал живот. Трябва да се чувстваш горд.

Наистина се чувствам горд, осъзна той, трогнат и леко смутен.

— Това е работа. Чук, пирони и добро зрение.

Рийгън леко наклони глава и той зърна как палав слънчев лъч заигра в косата ѝ, превръщайки я в разтопено злато. Усети как желанието забушува в кръвта му.

— Най-малко от теб съм очаквала да проявиш скромност за каквото и да било. Сигурно си се съсипал от работа, за да постигнеш

толкова много за тъй кратко време.

— Тук промените бяха най-вече козметични.

— Свършил си много работа — промърмори тя и грациозно се завъртя да огледа стаята. — Наистина си свършил много работа.

Преди той да успее да отвърне, младата жена коленичи и прокара пръсти по пода.

— Като стъкло е. — Тя не откъсваше очи от златистите дъски. — Погледни само шарките на това дърво! Какво си използвал? Колко слоя лак си сложил? Тъй като мъжът не отговори, тя отметна глава и седна на пети. Ослепителната ѝ усмивка угасна, когато срещна втренчения поглед на Рейф. — Какво има? Какво не е наред?

— Стани.

Гласът му бе дрезгав. Щом тя се изправи, мъжът леко се отдалечи. Не се осмеляваше да я докосне. Ако го стореше, за нищо на света нямаше да бъде в състояние да се спре.

— Изглеждаш съвсем на място тук. Би трябвало да се видиш, да видиш колко ти подхожда тази стая. Ти си също тъй бляскава и съвършена като нея. Желая те толкова много, че не виждам нищо друго, освен теб.

Сърцето ѝ се преобърна в гърдите.

— Ще ме накараш отново да започна да заеквам, Рейф. — С огромно усилие успя да си поеме въздух.

— Колко дълго ще ме караш да чакам? — попита той. — Не сме деца. Прекрасно знаем какво чувстваме и какво искаме.

— Точно там е работата. Не сме деца и би трябвало да сме достатъчно зрели, за да бъдем разумни.

— Разумът е за стариците. Сексът може да е отговорност, но е съвсем сигурно, че не е нужно да е разумен.

Мисълта за дивашкия, напълно безумен, секс с този мъж вцепени цялото ѝ тяло.

— Не зная как да се справям с теб. Не зная как да се справя с чувствата, които събуждаш у мен. Обикновено умея да се справям с нещата. Предполагам, трябва да поговорим за това.

— Струва ми се, само ти изпитваш нужда да говориш. Аз казах, каквото смятах за нужно. — Неудовлетворен и разгневен заради собствената си безпомощна реакция, той се извърна към прозореца. —

Микробусът ти пристигна. Мен ме чака работа на горния етаж. Сложи мебелите, където искаш.

— Рейф...

Той я спря, накара я да застине, преди ръката ѝ да е докоснала рамото му.

— Точно сега едва ли би пожелала да ме докоснеш. — Гласът му бе тих, съвсем овладян. — Би било грешка. Ти не обичаш да грешиш.

— Не е честно.

— Какво, по дяволите, те кара да мислиш, че съм честен? — Очите му я пронизаха като стоманени остриета. — Питай всички, които ме познават. Чекът ти е на полицата над камината.

Възвърнала самообладанието си, тя пристъпи в коридора след него.

— Макейд.

Мъжът спря на стълбите и се обърна.

— Да?

— Не ме интересува какво мислят или казват другите за теб. Ако се интересувах от чуждото мнение, нямаше да позволя да се приближиш на по-малко от метър до мен. — Тя вдигна поглед, щом някакъв любопитен работник надникна към стълбата. — Разкарай се — извика и забеляза как устните на Рейф неволно се извиват в усмивка. — Сама вземам решенията си, когато преценя, че е дошъл моментът — продължи и се завъртя да отвори вратата на носачите. — Питай, когото си искаш.

Когато погледна назад, той бе изчезнал също като някой от духовете в къщата му.

Едва не провалих всичко помисли си Рейф по-късно. Не беше напълно сигурен защо бе реагирал по този начин. Гневните изблици и поставянето на изисквания не бяха обичайният му стил на държане с жените. Може би точно в това беше проблемът, мина му през ум, докато заглаждаше хоросана.

Общуването с жените винаги му се удаваше лесно.

Харесваше ги, винаги ги бе харесвал. Външността им, начина на мислене ѝ изразяване, аромата им. Нежни, топли, ефирни създания, те представляваха един от най-интересните аспекти от живота. Намръщи се, загреба още хоросан и бавно го разстла по стената.

Жените играеха важна роля в живота му. Наслаждаваше се на приятелството им, на присъствието им. И на секса, призна с усмивка.

По дяволите, та той беше човек.

Къщите също играеха важна роля, помисли си и нанесе нов пласт хоросан. Изпитваше удовлетворение от ремонта, който извършваше със собствените ръце, създаваше нещо трайно. А парите, които идваха като краен резултат, също му носеха удовлетворение.

Човек трябваше да яде.

Но никога не се бе появила къща, която да бе от такова голямо значение за него като тази.

И никога не се бе появила жена, която да имаше толкова голямо значение за него, както сега Рийгън.

И бе сигурен, че тя би го накълцала на парчета, ако узнаеше, че я сравнява с камък и дърво.

Съмняваше се, че би срещнал разбиране от нейна страна, ако ѝ признаеше, че за първи път в живота си се посвещава на нещо, на някого, така изцяло.

Къщата го бе преследвала цял живота. А Рийгън бе видял за първи път само преди месец. И все пак и двете бяха в кръвта му. Не бе преувеличил, когато ѝ каза, че не вижда нищо друго, освен нея. Тя го преследваше, също както духове, които не намираха покой, витаеха из тези стаи и коридори.

Когато я видя тази сутрин, главата му се бе замаяла, кръвта му кипна и бе загубил почва под краката си. Предполагаше, че би могъл да възвърне спокойствието си. Но за първи път му се случваше да бъде повален от чувствата си — съчетани с непреодолимо желание — и никак не бе уверен в действията си.

Отдръпни се, Макейд, рече си и загреба още хоросан от кофата. Рийгън иска пространство, дай ѝ го. Не бързаш за никъде, а пък и срещата с нея едва ли може да се нарече съдбовна. Тя може да е различна, по-интригуваща, отколкото бе предполагал. Но все пак си беше просто жена.

Дочу плача, усети хладен полъх. Леко се поколеба, но продължи да заглажда хоросана.

— Да, да, чувам ви — промърмори. — И вие ще трябва да свикнете с моята компания, защото нямам намерение да ходя никъде.

Затръшна се врата. Тези безкрайни малки трагедии вече започваха да го забавляват. Стъпки и скърцане, шепот и плач. Сякаш се бе превърнал в част от тях. Пазител, помисли си. Който правеше къщата обитаема за тези, които не биха могли да я напуснат.

Колко жалко, че никой от постоянните обитатели на къщата не се бе появил. Би било невероятно преживяване да ги види, а не само да ги чува. Неволна тръпка пропълзя по гърба му, сякаш нечий пръсти пробягаха по кожата му.

И да ги чувства, допълни мислено.

Стъпки отекнаха в коридора отвън точно когато премина към следващия участък от стената. За негова изненада спряха точно пред вратата и събудиха любопитството му. Видя как топката на бравата се завъртя точно в мига, в който работната лампа зад него угасна и стаята потъна в тъмнина.

По-скоро би преживял мъченията в ада, отколкото да признае, че сърцето му прескочи няколко удара. Изруга и избърса потните си длани в джинсите. По памет тръгна пипнешком към вратата. Тя рязко се отвори и го удари в лицето.

Яростно започна да сипе ругатни. Звезди се въртяха пред очите му. С отвращение почувства, че от носа му тече кръв.

Чу дрезгав писък и зърна призрачна фигура в сенките на коридора, но не се поколеба. Болката и яростта го изстреляха като куршум. Призрак или не, никой нямаше право безнаказано да му разбива носа.

Нужни му бяха няколко секунди да осъзнае, че в ръцете му се извива топла плът и още няколко, за да разпознае аромата.

Тя наистина го преследваше, помисли си горчиво.

— Какво правиш, по дяволите?

— Рейф? — Гласът ѝ секна. Тя протегна ръце в тъмното и го сграбчи за брадичката, преди да го прегърне силно. — О, Господи, изплаши ме до смърт. Помислих си... не зная. Чух... Качих се по стълбите. О, наистина си ти!

— По-скоро това, което остана от мен. — Той отново изруга и я отмести встрани. На светлината на лампата, закачена над стълбите, зърна бледото лице на младата жена и огромните ѝ очи. — Какво правиш тук?

— Купих някои неща на търга и си помислих да ги сложа... Ти кървиш.

— Нима? — Намръщи се и избърса кръвта с ръка. — Не си успяла да го счупиш отново. За малко му се размина.

— Аз... — Тя притисна ръка към сърцето си, за да се увери, че няма да изхвъркне от гърдите ѝ. — С вратата ли те ударих? Извинявай. Ето. — Тя бръкна в джоба си и извади носна кърпичка. — Наистина много съжалявам — повтори и сама започна да попива кръвта. — Аз просто... — Безуспешно се опита да прикрие смеха с изхълцване. — Нямах представа. — Предаде се, притисна ръце към стомаха си и се свлече на пода.

— Наистина много смешно.

— Съжалявам. Не мога да спра. Помислих си... Не зная какво си помислих. Чух ги и реших, че трябва да се кача и да видя, ако изобщо може нещо да се види. Тогава ти изхвъркна навън.

— Имаш късмет, че не те ударих — подхвърли мъжът.

— Зная, зная.

Той присви очи, докато я наблюдаваше как продължава да се превива от смях.

— Все още мога да го сторя.

— О, помогни ми да се изправа. — Все още усмихната, тя избърса очите си. — Да сложим малко лед на носа ти.

— Мога да се погрижа за себе си. — Но я хвана за китката и я изправи на крака, макар и не особено нежно.

— Изплаших ли те? — Направи усилие гласът ѝ да прозвучи извинително, докато следваше Рейф към стълбите.

— Я ела на себе си.

— Но ти чу... чу ги, нали? — Тя се стегна и затаи дъх, когато преминаха през студеното място.

— Разбира се, че чух. Повтаря се всяка нощ. Няколко пъти и през деня.

— И това не те... притеснява?

Самочувствието му се повдигна, когато успя да хвърли презрителен поглед през рамо.

— Защо трябва да ме притеснява? Тази къща е и тяхна.

— Предполагам. — Тя огледа кухнята. Беше почти празна и все още мрачна. Имаше малък очукан хладилник, печка с два котлона и

стара врата, подпряна на две магарета за рязане на дърва, която служеше за маса. Рейф отиде право до чугунения умивалник и пусна студената вода. — Имаш ли чист парцал?

Наместо отговор мъжът се наведе и наплиска лицето си със студена вода. Рийгън гузно застана до него.

— Наистина ужасно съжалявам, Рейф. Боли ли?

— Да.

Той грабна оръфана хавлиена, кърпа и подсуши лицето си. Без да каже нищо повече, приближи до хладилника и си взе бира.

— Кървенето спря.

Рейф махна капачката, захвърли я и изпи една трета от бутилката. Рийгън реши, че предвид обстоятелствата, би могла да опита отново.

— Не видях колата ти. Ето защо си помислих, че няма никой.

— Девин ме докара. — Той реши, че предвид обстоятелствата, би могъл да престане да се заяжда. — Работя малко през нощта, затова лагерувам тук. Предвижда се, че тази нощ ще има снежна буря и не виждах смисъл да взема кола. Мога да отида пеша до града, ако се наложи.

— Аха. Ясно. Това обяснява всичко.

— Искаш ли бира?

— Не, благодаря, не пия бира.

— Шампанското свърши.

— Е, добре тогава, наистина трябва да се връщам. Всъщност вече започва да вали. — Чувствайки се неловко, тя прокара пръсти през косата си. — А, ето ги тези свещници и наистина чудесният комплект от прибори за камина, които купих днес. Просто исках да ги донеса, да видя как ще изглеждат.

Рейф отново надигна бирата си, без да изпуска от поглед младата жена.

— Е, как изглеждат?

— Не зная. Оставих всичко в коридора, когато влязох и чух... вечерното изпълнение.

— Реши да тръгнеш на лов за призраци, вместо да се занимаваш с украсата.

— Така изглежда. Е, ще ги сложа сега, преди да тръгна.

Той я последва, понесъл в ръка бирата си.

— Предполагам, поохладила си се от тази сутрин.

— Не съвсем. — Тя го стрелна с поглед и се насочи към преддверието. — Но като ти разбих носа, макар и неволно, изпитах известно удоволствие. Ти се държа като негодник.

Рейф присви очи, когато тя грабна кашона от преддверието и се насочи към приемната.

— Просто бях откровен. Някои жени ценят честността.

— Някои жени харесват негодниците. — Тя остави кашона на кръглата маса, поставена до прозореца. — Аз не ги харесвам. Аз обичам непринудеността, добрите маниери, тактичността. Които при теб, разбира се, липсват напълно. — Извърна се и се усмихна. — Но смятам, че предвид обстоятелствата, бихме могли да сключим примирие. Кой друг ти е разбивал носа?

— Джаред, когато бяхме деца и се сбихме в плевнята. Той извади късмет.

— Хмм... — Рийгън реши, че никога няма да проумее защо в семейство Макейд братската привързаност означаваше разбити носове. — Значи тук спиш. — Тя махна към спалния чувал, постлан пред огъня.

— Сега това е най-топлата стая в къщата. И най-чистата. Кои обстоятелства налагат примирие?

— Не оставяй бутилката без подложка. — Рийгън въздъхна, измъкна една подложка от посребрената кошница и му я подаде. — Не може да се отнасяш с антиките като с...

— Мебели? — довърши той, но прие подложката. — Какви обстоятелства, Рийгън?

— На първо място, деловите ни отношения. — Тъй като отново се почувства напрегната, тя се зае да разкопчава палтото си и се насочи обратно към прозореца. — И двамата се опиваме да постигнем едно и също с тази къща, така че не е разумно да се караме. Хубави са, нали? — Рийгън извади приборите за камина от кашона и прокара пръсти по резбованата дръжка на лопатката за въглища. — Може да се поизлъска малко.

— Сигурно ще вършат по-добра работа от лоста, който използвам. — Рейф пхна палци в джобовете си и я проследи как отнася приборите до камината и ги подрежда внимателно един по един в стойката до огнището.

— Каквото и да си използвал, огънят е чудесен. — Разкъсвана между смелостта и съмнението, тя се загледа в пламъците. — Все още търся параван. Този не подхожда. Ще изглежда по-добре в някоя от стаите на горния етаж. Предполагам, че ремонтираш всички камини.

— Постепенно.

Познаваше я само от няколко седмици. Как бе възможно да е толкова сигурен, че в момента тя спори със себе си? Както бе застанала пред камината с изправен гръб, осветена от огъня, изглеждаше толкова спокойна, уверена, напълно в мир със себе си. Може би заради начина, по който сплиташе пръсти или пък защото избягваше погледа му. Но бе напълно уверен, че е в ход малка вътрешна война.

— Защо си тук, Рийгън?

— Казах ти. — Тя се изправи и се върна при кашона. — Имам още някои неща в колата, но тук все още не е готово за тях. Но тези... — Младата жена внимателно свали хартиената опаковка на тежките кристални свещници. — Представях си ги тук, точно на тази маса. В тази ваза непрекъснато трябва да има цветя. Дори през зимата.

Тя постави свещниците от двете страни на вазата, която му бе продала по-рано.

— Лалетата биха изглеждали прекрасно, ако успееш да ги доставиш — продължи Рийгън и внимателно разопакова двете бели свещи, които бе донесла. — Но и хризантемите ще свършат работа, а също и розите, разбира се. — Отново се усмихна и се извърна. — Ето, какво ще кажеш?

Рейф взе кибритената кутия от полицата на камината и приближи да запали свещите. Погледна младата жена над малките пламъчета.

— Горят.

— Имам предвид цялото въздействие, стаята. — Това беше добро извинение да се отдалечи от мъжа. Тя приближи до канапетото и прокара пръсти по резбованата облегалка.

— Идеално е. Точно това очаквах от теб.

— Аз не съм идеална. — Думите бяха изречени неволни и изненадаха и двамата. — Изнервяш ме, когато говориш така. От мен винаги са очаквали да бъда свършена, а аз просто не съм. Не съм внимателно подредена като тази стая, без значение колко ми се иска. Аз съм бъркотия. — Тя нервно прокара пръсти през косата си. — А

преди не бях. Не бях. Не, стой там. — Рийгън бързо отстъпи, щом той направи крачка напред.

— Просто стой там. — Махна с ръка и закри из стаята.

— Изплаши ме тази сутрин. Ядоса ме, но също така ме изплаши. Рейф с мъка удържаше ръцете си.

— Как?

— Никой никога не ме е желал така, както ме желаеш ти. Зная, че ме желаеш. — Тя спря и обгърна тялото си с ръце, сякаш й беше студено. — Гледаш ме така, сякаш знаеш как ще се получи между нас. И аз нямам власт над това.

— Смятах, че ти давам власт, като ти казах всичко.

— Не. Не. Нямам никаква власт над чувствата си. Сигурно съзнаваш това. Знаеш прекрасно как въздействаш на хората.

— Не става дума за хората.

— Знаеш чудесно какво въздействие имаш върху мен.

Рийгън почти изкрещя последните думи, сетне сви юмруци и се опита да възвърне самообладанието си.

— Знаеш, че те желая. Нима бих могла да не те желая? Както сам каза, ние сме зрели хора, които знаят какво искат. И колкото повече се дърпам назад, толкова по-глупаво се чувствам.

На трепкащата светлина очите му изглеждаха мрачни.

— Очакваш да ми наговориш всичко това и аз да не сторя нищо?

— Очаквам да съм в състояние да взема разумно решение. Не очаквам жлезите да надделеят над мозъка ми. — Тя въздъхна. — А после те поглеждам и ми се ще да ти разкъсам дрехите.

Рейф се засмя. Това бе най-безопасният начин да обезвреди бомбата в себе си.

— Не очаквай да те спра. — Щом пристъпи напред, младата жена отскочи като пружина. — Просто искам да си взема бирата — промърмори той и вдигна бутилката. — Имам нужда от нея. — Отпи голяма глътка, но не успя да потуши огъня. — Е, каква е ситуацията, Рийгън? Мъж и жена — необвързани, здрави, които искат едно и също един от друг.

— Които едва-едва се познават — добави тя. — Които едва са установили някакви взаимоотношения. Които би трябвало да бъдат по-разумни и да не се хвърлят в секса, сякаш е плувен басейн.

— Никога не съм си правил труд да опитвам водата.

— Аз винаги я опитвам. Сантиметър по сантиметър. — Като си наложи да остане спокойна, тя отново сплете пръсти. — За мен е много важно да зная в какво се забърквам, точно къде отивам.

— Никакви компромиси?

— Не. Когато имам план, аз се придържам към него. За мен това е правилният начин. — Каза си, че вече е по-спокойна. По-разумна. — Имах много време за размисъл, докато пътувах с колата до Пенсилвания и обратно. Трябва да успокоим темпото, да огледаме нещата в дълбочина.

Щом беше спокойна, защо не спираше да си играе с копчетата на блейзера, защо въртеше пръстените си?

— Също като с тази къща — бързо продължи тя. — Завършил си една стая и тя е красива, прекрасна е. Но не си започнал проекта без цялостен план за всичко останало. Смятам, че интимната връзка трябва да бъде също тъй добре премислена, както и обновяването на една къща.

— Съгласен съм.

— Добре. — Тя пое дълбоко въздух, сетне го изпусна.

— Значи ще направим няколко крачки назад, за да имаме по-ясен поглед върху нещата. — Ръката ѝ все още трепереше, когато посегна за палтото си. — Това е разумен и отговорен начин на действие.

— Да. — Той остави бирата си. — Рийгън?

Тя сграбчи палтото си като спасителен пояс.

— Да.

— Остани.

Пръстите ѝ се вцепениха. Дъхът ѝ секна.

— Помислих си, че никога няма да го кажеш. С нервен смях тя се хвърли в прегръдките му.

ШЕСТА ГЛАВА

— Това е лудост! — Останала без дъх, тя зарови пръсти в косата му и впи устни в неговите. Цялото ѝ същество се устреми към тази целувка, към топлината, към опасността, към обещанието. — Нямах намерение да правя това.

— Всичко е наред. — Той обсипа с целувки лицето ѝ. — Аз ще го направя.

— Премислих всичко. — Краката ѝ се подкосиха и тя безпомощно се усмихна. — Наистина. Всичко, което току-що казах, беше съвсем разумно. Това е само химия. Повърхностно физически привличане.

— Да. — Той рязко смъкна блейзера от раменете ѝ, залови в капан ръцете ѝ, притисна тялото си към нея. Усети как дъхът ѝ секна и кръвта му се възпламени. Потръпна от възбуда, срещнал огромните ѝ уплашени очи. — Престани да мислиш.

Усмивка разтегли устните му, когато притисна тялото ѝ още поплътнo към своето. Видя как очите ѝ проблеснаха, дочу дрезгавия ѝ стон, когато устните му докоснаха нейните. Обсипа с целувки шията ѝ. Кожата ѝ бе нежна, така ароматна, както си бе представял. И той ѝ се наслади докрай.

Ръцете ѝ се впиха в хълбоците му, тя отметна глава, докато тялото ѝ изгаряше от обзелото я желание, принуждаваше я да стене дрезгаво.

Мъжът рязко освободи ръцете ѝ. Сетне силните му груби длани се плъзнаха под пуловера ѝ, за да извайват и да притежават.

Плът и дантела, тръпнеща кожа. Откри всичко, каквото желаше и поиска още. Устните му продължаваха неумолимото си нашествие, докато пръстите му сладостно измъчваха кожата ѝ, а кожата ѝ пък измъчваше него.

Той умело плъзна панталона ѝ надолу по бедрата. Ръката му погали плоския корем, докосна нова дантела. Усети как тялото ѝ силно се притисна към неговото, зъбите ѝ алчно хапеха шията му.

Можеше да я обладае още сега, бързо и страстно. Щеше да освободи ужасното напрежение, което го изгаряше отвътре.

Но той искаше повече.

Изхлузи пуловера през главата ѝ, захвърли го и обхвана гърдите ѝ. Дантелата бе изящна и гладка, а плътта вече тръпнеше от желание. Рейф безмилостно овладя пулсиращата в тялото му нужда и се взря в лицето на младата жена, докато грубите му палци нежно погалиха зърната на гърдите ѝ.

— Точно така си те представях.

— Зная.

Устните му отново се извиха в усмивка, очите му не се отделиха от нейните, когато свали тънката презрамка от рамото ѝ.

— Не ми се вярва да си успяла да си представиш какво смятам да направя с теб. Едва ли би могла. Така че ще ти покажа.

Не откъсна поглед от нея, докато пръстите му умело разкопчаха бельото ѝ. И зърна как прекрасните ѝ сини очи потъмняха от бурята, която бе предизвикал в нея. И я усети как забушува и в двамата.

Дъхът му опари шията ѝ, когато мъжът отметна тялото ѝ назад и жадните му устни се плъзнаха по кожата ѝ. Тя зарови пръсти в косата му, плъзна ги по раменете в отчаян опит да свали ризата му. Зъбите му се забиваха в плътта ѝ, болката бе сладка и опияняваща. Езикът му я измъчваше, събуждаше силни и неудържими желания.

Тя диво се вкопчи в него. Макар да почувства, че пада, разкъса ризата му. Усети как гърбът ѝ опря в спалния чувал и изви тяло към неговото.

Най-сетне успя да свали ризата му и изруга открила нова преграда помежду им. Искаше плът, копнееше за нея с безумна алчност. В мига, в който захвърли фланелката, зъбите ѝ се впиха в рамото му.

— Докосни ме. — Думите бяха изречени с дрезгав шепот. — Искам да почувствам ръцете ти по тялото си.

Усети ги навсякъде. Заобикалящият я свят се превърна в примитивно място, опасно вълнуващо, изпълнено с неописуеми усещания. Всяка груба нетърпелива ласка я караше да тръпне от разтърсващите я вълни на удоволствие, докато тялото ѝ се превърна в нажежена до бяло плът.

До нея огънят хвърляше съскащи въглени към паравана. В нея пламъците поглъщаха и изгаряха.

Едва виждаше през мъглата, спуснала се пред очите ѝ. Тъмната коса, яростния поглед, мускулите, по които танцуваше светлината от огъня. Стонът ѝ на протест, когато устните му се отделиха от нейните, се превърна във вик на удоволствие, когато ги усети по шията си, по гърдите, по корема.

Мъжът се отдръпна назад и заслепена от желание, тя се изви към него, устните ѝ жадно се впиха в плътта му.

Рейф свали ботушите ѝ и яростно изруга, загубил контрол над себе си. Прекрасното ѝ тяло се плъзгаше по неговото, ръцете ѝ... Тези тънки изящни ръце.

Бе обвила около него стройните си дълги крака. Искаше да усети голото ѝ тяло да се извива под неговото. Искаше да я чуе как вика името му и да наблюдава тръпките на удоволствие, отразени в очите ѝ. Рязко изхлузи панталона по краката ѝ, с едно движение разкъса дантелата. Стонът ѝ отекна в стаята, когато я блъсна назад и отново впи устни в пламналата плът.

Екстазът я заля като приливна вълна и я остави без дъх. Името му се отрони от устните ѝ със стон. И тръпнейки, тръпнейки, тя жадуваше за още.

Той ѝ даде много повече. Но и взе повече. Всеки път, когато Рийгън си мислеше, че това е краят, би трябвало да е краят, мъжът откриваше нов начин да разпали страстта ѝ. Съществуваше само той, неговият вкус, неговият допир, неговият аромат. Търкаляха се по пода в дивашка битка, ноктите ѝ се забиваха безмилостно в гърба му, устните му се впиваха в нейните.

Почти заслепен от възбуда, той сграбчи ръцете ѝ, вплете пръсти в нейните. Помисли си, че собственото му дишане ще разкъса дробовете му. Виждаше единствено лицето ѝ, когато проникна в нея. Стоновете им прозвучаха едновременно. Пънът в камината се разцепи с грохот и разпръсна дъжд от искри.

Двамата тръпнеха и не откъсваха погледи един от друг, докато се наслаждаваха на този безкраен момент на сливане.

Напрегнал мускули, той се наведе към нея, впи устни в нейните. Телата им бавно подеха всевечния танц на страстта.

Рийгън се събуди, усетила студ. Макар да изглеждаше невъзможно, очевидно бе заспала. Докато опитваше да си спомни къде се намира, осъзна, че лежи по гръб върху хладните твърди дъски на пода, притисната от тежестта на тялото на Рейф.

Замаяно се огледа наоколо. По някакъв начин се бяха отдалечили от огъня.

— Събуди ли се? — сънено попита Рейф.

— Така мисля. — Тя пое дълбоко въздух. — Не съм съвсем сигурна.

Той отмести глава и плъзна устни по гърдите ѝ. Изтощеното ѝ тяло потръпна в отговор.

— Като че ли все пак съм будна — рече.

— Кожата ти е студена. — Той я премести на спалния чувал. — По-добре ли си?

— Да. — Рийгън дръпна крайчето на чувала към брадичката си. Никога през живота си не се бе разкривала тъй изцяло, телом и духом, пред друг човек. — Сигурно съм задрямала.

— Само за няколко минути — усмихна ѝ се той. Чувстваше се така, сякаш бе изкачил планина. И можеше да изкачи още десет. — Ще сложа нова цепеница в огъня.

Без да изпитва неудобство от голотата си, мъжът се изправи и приближи до сандъчето с дърва. Драскотините по раменете му накараха Рийгън да зяпне от изумление. Тя ли бе направила това? Тя всъщност... Боже мой.

— Аз... трябва да тръгвам. Каси ще се тревожи.

Рейф придърпа обратно паравана пред камината. Без да каже нищо, посегна към платнената чанта до сандъчето с дърва и извади клетъчен телефон.

— Обади ѝ се.

— Аз... не знаех, че имаш телефон.

— При работа като моята той е инструмент. — Подаде ѝ го и седна до нея. — Обади ѝ се — повтори. — И остани.

Беше сигурна, че има хиляди причини, поради които трябва да си тръгне. Но набра собствения си номер, без да откъсва поглед от Рейф, докато слушаше сигнала.

— Каси, Рийгън се обажда. Да, всичко е наред. Сняг ли? — Объркана, тя отметна косата от лицето си и погледна през прозореца.

— О, да, наистина вали силно. Точно затова ти се обаждам. Аз започнах нещо... и ми се струва, че...

Гласът ѝ заглъхна, щом Рейф измъкна крайчето на спалния чувал от ръката ѝ и плъзна пръсти по гърдите ѝ.

— Какво? — Тя преглътна, сетне с мъка потисна стона си. Устните му бяха заместили пръстите. Рийгън безпомощно се отпусна по гръб. — Пенсилвания ли? — промърмори. — Не, не се съм в Пенсилвания.

Рейф измъкна телефона от отмалелите ѝ пръсти.

— Тя е с мен. И ще остане при мен. Сериозно? Ще ти се обади утре. Точно така.

Той изключи телефона и го остави.

— Каси каза, че е натрупало повече от половин метър, улиците са непроходими и е най-добре да останеш тук.

— О! — Тя затвори очи и протегна ръце. — Много разумно.

Свещите се бяха стопили и огънят се бе превърнал в жарава, когато Рийгън се събуди. Къщата бе тъй застинала, тъй притихнала, че младата жена долавяше ударите на сърцето си. Стаята тънеше в мрак и сенки, но наоколо цареше странно спокойствие. Може би духовете спят, помисли си Рийгън. А може би присъствието им вече не я тревожеше, защото Рейф спеше до нея.

Тя извърна глава и се взря в лицето му на гаснещата светлина на огъня. Заспал или не, помисли си, нямаше вид на невинно малко момченце. Силата, безразсъдното влечение към насилие, бяха отпечатани на лицето му.

Знаеше, че той може да бъде нежен, загрижен. Бе го видяла в начина, по който мъжът се отнасяше към Каси. Но като любовник бе изискващ, безмилостен и груб.

И за първи път през живота си Рийгън се бе държала по същия начин.

Сега, когато тишината я покриваше като меко одеяло, осъзна, че ѝ е трудно да повярва, че е направила всичко това, че му беше позволила — дори бе желала — той да стори всичко това с нея.

Тялото я болеше от натъртванията и тя се зачуди дали на дневната светлина ще тръпне при спомена как ги бе получила. Как се

бе извивала, гърчила и копняла за още под ласките на големите му груби ръце.

Нещо повече, как бе използвала своите собствени.

За това как искаше да ги използва сега, шокирано осъзна тя.

Рийгън въздъхна и се измъкна изпод ръката на мъжа. Колкото може по-тихо навлече фланелената му риза, закопча я и се отправи към кухнята.

Чаша студена вода, помисли си. Няколко секунди, за да прецени ситуацията.

Напълни си една чаша от чешмата. Щом очите ѝ привикнаха, се загледа в снежинките, сипещи се отвън.

Не съжаляваше. Това би било глупаво. Съдбата бе изправила на пътя ѝ невероятен любовник. Мъж, какъвто малко жени срещаха. Тя трябваше да бъде доволна от физическото вълнение. Можеше и щеше да предотврати всякакви усложнения.

Той бе казал, че и двамата са зрели хора. Че и двамата знаят какво искат. Когато къщата бъдеше завършена, той вероятно щеше да стане неспокоен и да се премести другаде. Междувременно щяха да се наслаждават един на друг. А когато всичко свършеше, щеше да приключи с взаимно разбиране и надяваше се, взаимна привързаност.

Вероятно би било разумно да обсъдят очакванията си от тази връзка, преди отношенията им да са се задълбочили. Но самата мисъл да ги изрази гласно, ѝ причиняваше болка.

Рейф я наблюдаваше от прага на стаята. Бе се облегнала леко на плота, втренчена в прозореца. Лицето ѝ се отразяваше в стъклото. Ризата му леко докосваше бедрата ѝ. Износен плат до нежна бледа кожа.

Хрумна му, че никога през живота си не е зървал по-красива гледка. Имаше да ѝ казва толкова много; умееше да говори. Но осъзна, че този път няма какво да каже, не намираше думи, с които да изрази колко много държи на нея.

Затова избра лесни, обикновени фрази и потисна болката, която пронизваше сърцето му, само като наблюдаваше младата жена.

— Харесва ми роклята ти, скъпа.

Тя подскочи, едва не изпусна чашата, преди да се обърне. Той бе навлякъл джинсите си, но не си бе дал труд да ги закопчее. Ухили се и се облегна на рамката на вратата.

— Беше ми под ръка — отвърна Рийгън в същия тон.

— Тази стара риза никога не е изглеждала толкова добре. Неспокойна ли си?

— Бях жадна. — Но остави чашата, отпила само глътка. — Мисля, че тишината ме събуди. Не ти ли се струва странно, че е толкова тихо?

— Снегът винаги носи тишина.

— Не, имам предвид къщата. Изглежда по-различна. Някак успокоена.

— Дори мъртвите войници и нещастните жени трябва да спят понякога. — Той прекоси стаята, взе чашата и отпи от водата. — Вече се съмва — промърмори. — С братята ми прекарахме една нощ тук, когато бяхме деца. Май вече ти разказвах за това.

— Джаред дрънчал с вериги. Разказвали сте си истории за духове и сте пушили откраднати цигари.

— Точно така. Тогава също влязох в тази стая. Беше точно по това време, но беше късно лято. Всичко беше потънало в зеленина, а гората беше толкова гъста, че те караше да се чудиш какво ли има в нея. Над земята плуваше мъгла, която напомняше река. Беше толкова красиво и ми се стори... — Той внезапно млъкна и сви рамене.

— Не. — Рийгън сложи ръка на рамото му. — Кажи ми.

— Стори ми се, че чувам барабани. Биеха бавно както когато лагерът се вдига, за да се пригответи за битка. Долавях мириса на страх, вълнение, ужас. Стори ми се, че чувам как къщата около мен се събужда, долавях шепот и скърцане. Бях ужасен, парализиран. Ако можех да помръдна, щях веднага да офейкам. Момчета щяха да ми се подиграват години наред, но щях да избягам като заек, ако краката ми не бяха вцепенени.

— Бил си малко момче.

— Ти никога не си била момче, така че не разбираш как това влошаваше нещата десетократно. Бях изкарал нощта, бях се измъкнал достойно. И ето че бе дошло утрото, съмваше се, а аз стоях тук и зъбите ми тракаха. Когато всичко премина, просто останах загледан навън през този прозорец. И си казах, че никоя къща няма да ме надвие. Нищо няма да ме надвие. Ще притежавам тази къща, преди да ме довърши. — Той се усмихна и остави чашата. — Не знаей колко пъти се връщах тук сам след случилото се. Чаках нещо да се случи, желях

да се случи, за да мога да се изправя срещу него. Промъквах се във всички стаи по едно или друго време. Чувах разни неща, виждах ги, усещах ги. През нощта, когато напуснах града, си дадох дума, че ще се върна.

— Сега я притежаваш — тихо каза Рийгън.

— Да. — Леко смутен, той сведе поглед към нея. — На никога не съм разказвал всичко това.

— Тогава и аз няма да кажа на никого. — Тя нежно погали бузата му. — Каквито и да са причините, ти правиш нещо много важно. Тази къща е била занемарена прекалено дълго.

— Беше ли изплашена, докато стоеше тук, загледана през прозореца?

— Не. Поне не от къщата.

— От мен ли? — повдигна вежда той.

— Да. Страхувам се от теб.

Закачливият пламък в очите му угасна.

— Бях груб с теб — рече предпазливо.

— Нямам предвид това. — Тя се извърна. По навик сложи чайника на газовия котлон и го запали. — Никога през живота си не съм се държала така, както се държах с теб снощи. Напълно бях загубила контрол. Изпитвах такава... нужда. Малко съм изненадана, като си спомня и... — Тя въздъхна и потърси филтър за фунията.

— Изненадана ли си? Или съжаляваш?

— Не, не съжалявам, Рейф. — Тя си наложи да се обърне и да срещне погледа му. — Не съжалявам ни най-малко. Малко съм смутена, защото сега зная точно какво си в състояние да сториш с мен. Знаех, че да правя любов с теб ще бъде вълнуващо. Но нямах представа, че ще бъде толкова разтърсващо. При теб нищо не е подредено и предсказуемо. А аз предпочитам нещата да са такива.

— Желая те сега. Това би трябвало да е предсказуемо.

— Сърцето ми подскача — успя да изрече тя, — когато говориш по този начин. Но аз наистина имам нуждата нещата да бъдат подредени. — Тя отвори кутийката с кафе и прецизно отмери лъжичките. — Предполагам, че работниците ще пристигнат след около час. Може би това не е най-подходящият момент да изясним нещата.

— Днес никой няма да дойде. Навън вече е натрупал повече от половин метър сняг, и то върху онзи, който вече бе навялял.

— О. — Ръката ѝ трепна и разля кафе върху котлона.

— Откъснати сме от света за известно време, скъпа. Можеш да говориш колкото си искаш.

— Добре. — Тя прочисти гърло и отново се обърна към него. — Просто смятам, че е най-добре, ако и двамата си дадем ясна сметка за нещата.

— Какви неща?

— Нещата. — Тя внезапно млъкна, ядосана на себе си, задето се поколеба. — Нещата, които останаха неизяснени снощи. Че това, което става помежду ни, е взаимно удовлетворяваща ни, чисто физическа връзка, неангажираща, без обещания, без...

— Усложнения?

— Да. — Тя кимна облекчено. — Именно.

Изненадан от собственото си раздразнение заради нейното хладно описание на отношенията им — което би трябвало да отразява и неговите желания — той прокара пръсти през косата си.

— Съвсем ясно и подредено. Но ако това означава, че възнамеряваш да се срещаш с някой друг, нещата съвсем ще се объркат, като го строша на две.

— О, от всички нелепици...

— И ще му прережа...

— Престани. — Тя въздъхна тежко. — Нямам намерение да се срещам с друг, докато трае връзката ни, но ако...

— По-разумно ще е да спреш дотук — тихо я прекъсна той. — Нека кажем, че имаме взаимно удовлетворяваща ни и необикновена чисто физическа връзка. Така харесва ли ти?

Вече поуспокоена, тя се извърна да налее врялата вода през филтъра.

— Да, мога да се съглася с това.

— Ти си невероятна, Рийгън. Искаш ли договора в три екземпляра?

— Просто искам да съм сигурна, че очакванията ни за тази връзка са едни и същи. — Тя се съсредоточи върху водата, не биваше да налее твърде много, нито пък прекалено малко. — Нямахме много време да се опознаем. Сега сме любовници. Не искам да останеш с впечатлението, че търся нещо повече от това.

— А ако аз търся нещо повече?

Тя стисна толкова силно дръжката на чайника, че пръстите ѝ побеляха.

— Търсиш ли?

Рейф извърна поглед към прозореца и бавно сипещия се сняг.

— Не.

Младата жена затвори очи и си каза, че е изпитала облекчение при отговора му. Само облекчение.

— Е, тогава няма проблеми.

— Не, всичко е супер. — Гласът му бе хладен и отчужден като нейният. — Не искаш романтична връзка, спестяваш ми главоболията. Не искаш обещания, не се налага да лъжа. Желаям се в леглото. — Той взе две чаши. — Това прави нещата съвсем прости.

— Искам те в леглото. — Доволна от небрежния си тон, тя взе чашите от ръцете му. — Но ако не те харесвах такъв, какъвто си, нямаше да стигнем дотам. Желала съм и други мъже.

С измамно спокоен жест той прибра косата зад ухото ѝ.

— Сега се опитваш да ме ядосаш.

Фактът, че той не забелязваше колко ѝ е трудно да се държи свободно и непринудено, ѝ помагаше неимоверно. Но колкото и странно да беше, когато беше с Рейф това свободно държание ѝ се струваше съвсем естествено.

— Опитах се да ти направя комплимент. Нямаше да дойда снощи с надеждата да те заваря тук, ако не държах на теб.

— Ти дойде да оставиш свещниците.

— Ти си идиот. — Развеселена, тя наля кафето. Нямаше представа, че сексуалната откровеност може да бъде приятна. — Не си се хванал на това, нали?

Заинтригуван, той пое чашата си.

— Напротив, хванах се.

Рийгън отпи и се усмихна.

— Наивник.

— Може би не харесвам подлите агресивни жени.

— Напротив, харесваш ги. Всъщност надяваш се да те прелъстя още сега.

— Така ли мислиш?

— Сигурна съм. Но първо искам да си изпия кафето.

Рейф проследи как тя отпи нова малка глътка.

— Може би си искам ризата обратно. Не си ме питала дали можеш да я вземеш на заем.

— Добре. — Тя отвори копчетата с една ръка. — Вземи я.

Мъжът взе кафето от ръката ѝ и остави двете чаши на плота. Усмивката ѝ го накара да я грабна на ръце. Рийгън се разсмя и захапа ухото му, когато я понесе обратно по коридора. Входната врата рязко се отвори, вътре нахлу студ, сняг и едра бяла фигура.

Шейн свали шапката си и се отръска като куче.

— Здравсти. — Той тръшна вратата с крак. — Колата ти е затрупана до прозорците, Рийгън.

— О. — С треперещи ръце, тя се загърна в ризата и опита да наподобя нехайния му тон. — Навалял е много сняг.

— Повече от половин метър. — Шейн невъзмутимо се ухили на брат си. — Реших, че ще имаш нужда някой да те изрови.

— Как ти се струва, дали искам да ме спасиш? — Възмутен, Рейф влезе в приемната и сложи Рийгън на канапето. — Не мърдай оттук.

— Рейф! — Безуспешно се опита да прикрие краката с ризата. — За Бога!

— Стой тук — повтори той и пое обратно към преддверието.

— Кафе ли подушвам? — разговорливо попита Шейн. — Бих пийнал с удоволствие.

— Не виждам защо да не ти счупя врата.

Шейн свали ръкавиците си и духна към измръзналите си пръсти.

— Защото съм дошъл с колата чак дотук в бурята, за да спася своя брат. — Наведе се напред, но не успя да надникне в приемната. — Има страхотни крака.

— Къде би искал да умреш?

— Просто отбелязвам. — Усмивката му грейна и на бузите му затрептяха трапчинките на Макейд. — Ей, кой да знае? Реших, че си затрупан тук без никакво превозно средство. Сам. А като видях колата на Рийгън, си помислих, че може да има нужда някой да я откара в града. — Изпълнен с надежда, той отново се приведе напред. — Може би трябва да попитам нея.

— Още една стъпка и няма да открият трупа ти до пролетта.

— Ако победа аз, може ли да я получа? — Като видя как брат му се озъби, Шейн избухна в смях. — Не ме удрай. Премръзнал съм. Ще

се счупя.

Без да спира да сипе заплахи, Рейф сграбчи Шейн за яката и го повлече по коридора.

— Гледай пред себе си, Макейд. — В кухнята той намери термос и го напълни с кафе. — А сега се разкарай.

— Тръгвам. — Но Шейн отпи направо от термоса. — Вятърът е ужасен. — Кафето го постопли и той отпи отново. — Виж какво, нямах намерение да се натрапвам в любовното ви гнезденце — започна, сетне внезапно млъкна, срещнал яростния поглед на Рейф. — Ей, сериозно ли си хлътнал по нея?

— Не е твоя работа.

Шейн подсвирна и сложи капачката на термоса.

— Ти винаги си бил моя работа. Рийгън е истинска дама. Говоря сериозно.

— Е, и?

— Нищо. — Леко смутен, Шейн пристъпи от крак на крак. — Харесвам я, винаги съм я харесвал. Мислех си за... — Осъзнал, че е поел в неправилна посока, той отново навлече ръкавиците си и си подсвирна весело.

— За какво си мислил?

Шейн предпазливо прокара език по зъбите си. Не искаше да загуби някой от тях.

— Точно това, за което си мислиш. По дяволите, погледни я. Няма начин да не се замислиш. — Той бързо избегна юмрука на Рейф. — Не съм стигнал по-далеч от мисленето. И нямам намерение да се бия за това, което само съм си мислил. — Той протегна ръце в знак на примирие. — Искам да кажа, че това е чудесно. Ударил си голямата печалба.

Гневът се бе изпарил. Рейф посегна отново към каничката.

— Спим заедно. Това е всичко.

— Все отнякъде трябва да се започне.

— Тя е по-различна, Шейн. — Не бе успял да го признае пред себе си, но съвсем лесно го стори пред брат си. — Все още не ми е съвсем ясно, но наистина е по-различна. Държа много на нея.

— Рано или късно голямата любов идва при всички. — Шейн тупна голото рамо на брат си. — Дори при теб.

— Не съм казал нищо такова — промърмори Рейф.

— Не е и нужно. Виж какво, ще разчистя алеята, просто за всеки случай. Имате ли храна тук?

— Да, има достатъчно.

— Тръгвам тогава. Снеговалежът ще намалее към обяд. Аз трябва да се погрижа за животните, така че ако имаш нужда от нещо, свържи се първо с Девин. Аз може да съм излязъл.

— Благодаря. Шейн? — Той се извърна и стрелна с поглед брат си. — Ако надникнеш в приемната на път към вратата, ще се наложи да те убия.

— Вече огледах добре краката й. — Като си подсвиркуваше весело, Шейн пое по коридора. — До скоро виждане, Рийгън. — Струваше му доста усилия, но не погледна към приемната на път към вратата.

В мига, в който я чу да се затръшва, Рийгън притисна лице към коленете си. Щом пристъпи в приемната, Рейф трепна, зърнал защитната й поза и тресящите се рамене.

— Виж какво, скъпа, много съжалявам. Трябваше да заключа проклетата врата. — Той нежно я потупа по рамото и седна до нея. — Шейн не иска да се държи като идиот. Той по рождение си е такъв. Нямаше намерение да те обиди. Не се разстройвай.

Тя издаде някакъв нечленоразделен звук и щом вдигна лице, по бузите й се стичаха сълзи. Заливаше се от смях.

— Можеш ли да си представиш как изглеждахме тримата в преддверието? — Тя притисна пръсти към устните си и се залюля. — Двамата с теб полуголи, а Шейн като снежния човек от Хималаите.

— Вижда ти се смешно?

— Не, вижда ми се истерично смешно. — Отмаляла от смях, тя падна в скута му. — Братята Макейд. О, Господи, в какво се забърках?

Възхитен от нея, той я привлече към себе си.

— Върни ми ризата, скъпа, и ще ти покажа.

СЕДМА ГЛАВА

Загърнатата със спалния чувал, Рийгън задряма до огъня. Цепениците пукаха и съскаха, сгряваха лицето и протегната ѝ ръка. Тя въздъхна, потънала в обятията на съня и се притисна към любовника си.

Сънищата ѝ бяха почти толкова еротични колкото и преживяното през изминалите няколко часа, все още достатъчно ярко в паметта ѝ, за да я накара да се раздвижи, обзета от копнеж. Когато протегна ръка и осъзна, че е сама, тя отново въздъхна, този път от разочарование.

Огънят гореше силно, значи Рейф го бе разпалил отново, преди да я остави сама. Стаята бе толкова тиха, че се чуваше часовникът върху камината, който отмерваше времето. Доказателствата за нощните действия бяха разпръснати навсякъде около нея — смачканите дрехи по пода, скъсаните парчета дантела, захвърлените ботуши. А доказателството се разбуди и в самата нея, щом се протегна и усети топлата вълна на желанието.

Искаше ѝ се той да е тук, за да подклажда желанието ѝ така, както подклаждаше огъня.

И все пак бе прекрасно да осъзнае, че страстта ѝ е като бездънен кладенец.

Никога досега не е било така, помисли си и седна, за да размърда скованите си мускули. Плътските връзки винаги са били в края на списъка с приоритетите ѝ. Зачуди се дали след сегашното ѝ поведение, Рейф би се изненадал да научи, че преди да го срещне се е смятала за колеблива, дори малко стеснителна, що се отнасяше до интимността.

Тя се прозя, дръпна пуловера си и го навлече през главата. Доколкото го познаваше, щеше да бъде единствено самодоволен.

Жалко, че не можеше да отдаде пламенния си отклик на въздържанието през последните няколко години. Страстта ѝ сякаш бе изсъхнало дърво, поднесено към факла, в мига, в който мъжът я докосна. Но да използва въздържанието като основна причина за отклика си, нямаше да бъде никак честно.

Какъвто и да бе животът ѝ досега, той го бе променил, само заставайки на пътя ѝ. Със сигурност нямаше да бъде в състояние да гледа по същия начин на приятните нощи, прекарани край огъня. Съмняваше, че изобщо ще може да гледа на нещо по същия начин, сега, след като знаеше на какво е способна с правилния... партньор.

Зачуди се как ли една жена би могла да се върне към спокойния уравновесен живот, след като бе вкусила дивата страст на Рейф Макейд? Е, именно с това ѝ предстоеше да се справи, постепенно, стъпка по стъпка.

В момента искаше единствено да го открие.

Нахлузи чорапите си и тръгна из къщата. Той можеше да е навсякъде и предизвикателството да го потърси, за да го намери зает с някое домакинско задължение — от което смяташе да го откъсне — я развесели.

Хладните голи дъски я накара да потърка ръце, за да се стопли. Но любопитството надделя над малкото неудобство.

Само два пъти досега бе влизала в стаите на първия етаж. При първото си посещение, когато си бе водила бележки и бе взела размерите. И втория път, за да провери дали е записала правилно. Но сега нямаше работници, никакви звуци от гласове или чукове.

Тя се промъкна в стаята зад приемната, унесена в мечти.

Това щеше да бъде библиотеката — лъскави рафтове, пълни с книги, удобни меки фотьойли, приканващи гостите да приседнат и да почетат. Щеше да има и масичка с гарафа, пълна с коняк, ваза за цветя и стара мастилница.

Библиотечни стълби, разбира се, продължи да си представя тя, виждайки ги съвсем ясно в съзнанието си почти до шарките на дървото. И столове с широки облегалки близо до припукващия огън, както и удобни столчета за подпиране на краката.

Искаше ѝ се в далечния ъгъл да има статив за четене, разположен върху висока стойка с двойно извит крак. Щеше да сложи върху него голяма стара Библия с позлатени ръбове на страниците.

Абигейл О'Брайън, омъжена за Чарлз Ричард Барлоу, 10 април 1856 година.

Катрин Ан Барлоу, родена на 5 юни 1857 година Чарлз Ричард Барлоу, Младши, роден на 22 ноември 1859 година.

Робърт Майкъл Барлоу, роден на 9 февруари 1861 година.

Абигейл Барлоу, починала на 18 септември 1864 година.

Рийгън потрепери и се олюля. Бавно дойде на себе си, обвила ръце около тялото си, за да прогони внезапния силен студ, сърцето ѝ блъскаше яростно, докато видението пред очите ѝ постепенно изчезна.

Откъде зная това, запита се тя и прокара трепереща ръка по лицето си. Откъде се взеха всички тези имена и дати?

Прочела съм ги някъде, рече си и потръпна отново. След всички проучвания, които бе направила, естествено, че ги бе прочела някъде. Много бавно тя излезе заднишком от стаята и си пое въздух.

Разбира се, сигурно е знаела, че семейство Барлоу, живяло по онова време, е имало три деца. Та нали беше правила справки. Сигурно е знаела и датите — и по някаква причина си ги бе припомнила, това е всичко.

За нищо на света не би признала, че само за миг си бе помислила, че всъщност вижда отворена дебела бяла страница от Библията, а имената и датите са написани внимателно от умела ръка.

Приближи до стълбите и ги изкачи.

Този път бе оставил вратата отворена. Когато достигна площадката, младата жена чу стърженето на мистрията по стената. Въздъхна от облекчение и прекоси, коридора.

И се стопли отново само като го погледна.

— Имаш ли нужда от помощ?

Той се извърна и я видя на прага, облечена в класическия си пуловер и елегантните панталони.

— Не и в това облекло. Просто исках да приключа тази замазка, а си помислих, че имаш нужда от сън.

Тя се облегна на рамката, без да откъсва поглед от мъжа.

— Защо някои мъже изглеждат толкова привлекателни, когато се занимават с физически труд?

— Някои жени обичат да гледат как мъжете се потят.

— Очевидно аз съм от тях. — Тя проследи движението на мистрията. — Знаеш ли, ти си по-добър от майстора, който направи замазката в апартамента ми над магазина. Работиш много чисто.

— Мразя замазките.

— Тогава защо ги правиш?

— Харесва ми, когато са готови. Пък и съм по-бърз от екипа, който наех.

— Къде си се учил?

— Във фермата все имаше нещо за поправка. А когато заминах, все с ремонти се занимавах.

— После си основал своя собствена фирма.

— Не ми харесва да работя за други.

— На мен също. — Тя се поколеба и почака да изчисти инструментите си. — Къде отиде? Когато замина оттук?

— На юг. Хващах се на работа тук-там. Открих, че съм по-добър във въртенето на чука, отколкото в карането на трактор. — Той по навик посегна към джоба на ризата си, но откри, че е празен и изруга. — Отказах цигарите — промърмори.

— Добре си направил.

— Това направо ме подлудява. — За да си намери занимание, той приближи да провери стената, която бе привършил снощи.

— Заминал си за Флорида — рече Рийгън.

— Да, там приключих пътешествието. Във Флорида има много работа за строители. Започнах да купувам къщи — занемарени жилища — ремонтирах ги и ги препродавах. Потръгна доста добре. И се върнах. — Той се извърна към нея. — Това е всичко.

— Не исках да любопитствам — започна тя.

— Не съм казал това. Просто няма нищо повече за разказване, Рийгън. Имах лоша репутация, когато напуснах този град. В нощта, преди да замина, се сбих пред бара. С Джо Долин.

— Чудех се каква ли е причината — промърмори Рийгън.

— Нищо особено. — Той свали кърпата, която бе вързал на челото си и я прибра в джоба си. — Двамата се мразехме и в червата си.

— Бих казала, че вкусът ти към врагове е безупречен.

Отново неспокоен, той сви рамене.

— Ако не беше той, щеше да е някой друг. Онази нощ бях в настроение да се бия. — Той се усмихна мрачно. — По дяволите, това настроение да създавам неприятности ми беше като втора природа. Никой не вярваше, че ще постигна нещо в живота, дори аз самият.

Ако се опитваше да ѝ каже нещо, тя не бе сигурна, че го разбира.

— Изглежда всички са се излъгали. Дори ти самият.

— Хората ще говорят за нас. — Бе мислил за това, докато я наблюдаваше как спи и се бе почувствал неспокоен, нервен, бе изпитал нужда да се раздвижи. — Ще влезеш в кафенето на Ед или в Кингстън Маркет и разговорите ще замрат. А когато излезеш отново, хората ще започнат да говорят какво прави тази прекрасна жена Рийгън Бишъп с онзи размирник Рейф Макейд.

— Аз съм тук от три години, Рейф. Зная как стоят нещата.

Трябваше да намери занимание на ръцете си, затова грабна парче шкурка и се зае да изглажда ръбовете на изсъхналата замазка.

— Досега едва ли си им давала повод за клюки.

Работи с такова усърдие, като че ли дяволът наднича иззад рамото му, мина й през ума. Изглежда вършеше всичко, овладявайки порива си точно под повърхността.

— Бях доста гореща новина, когато отворих магазина. Какво смята да прави тая гражданка, като взема стария магазин на Лерой, за да продава антики наместо отвертки и фитинги? — Тя се усмихна. — Това ми спечели доста зяпачи, които по-късно станаха клиенти. — Отметна глава и се загледа в мъжа. — Нещо такова ще стане причина бизнесът ми да се разрасне страхотно само за няколко седмици.

— Искам да разбереш в какво се забъркваш.

— Малко е късно за това. — Тъй като долови, че той се нуждае от подтик, подхвърли: — А може би се тревожиш за своята репутация?

— Точно така. — Прах изригна около него. — Мислех да се кандидатирам за кмет.

— Не, за репутацията си на лошо момче. „Макейд изглежда се е размекнал, щом се е захванал с тази прекрасна жена Рийгън Бишъп. Скоро ще започне да купува цветя наместо бира. Но тя ще го вкара в пътя.“

Изпълнен с любопитство, той захвърли шкурката, пхна палци в джобовете си и се извърна към нея.

— Това ли ще се опиташ да направиш, Рийгън? Да ме вкараш в пътя?

— За това ли се тревожиш, Макейд? Че бих могла да го направя?

Не бе никак успокояваща мисъл.

— Легиони са опитвали. — Той приближи до нея, прокара прашния си пръст по бузата ѝ. — За мен ще бъде много по-лесно да те

покваря, скъпа. За нула време ще те накарам да играеш билиард с девет топки в бара на Дъф.

— Мога да те накарам да рецитираш Шели.

— Шели чий?

Тя се засмя, повдигна се на пръсти и го целуна приятелски.

— Пърси Шели. По-добре внимавай. Самата представа за това бе толкова нелепа, че раменете му се отпуснаха.

— Скъпа, ще започна да декламирам поезия в деня, когато на наградено то прасе на Шейн му поникнат криле и полети по главната улица.

Тя се усмихна отново и отново го целуна.

— Едва ли ще искаш да се обзаложиш. Хайде, искам да огледам как върви работата.

— Какъв облог? — хвана я той за ръката. Рийгън се разсмя и го издърпа в коридора.

— Рейф, шегувам се. Разведи ме из къщата.

— Чакай малко. Макейд никога не се отказват от предизвикателство.

— Предизвиквам те, че ще рецитираш Шели? — Тя въздъхна и поклати глава. — Добре, предизвиквам те.

— Не, не става така. — Той замислено вдигна ръката ѝ и я допря до устните си. Пламъчето на възбудата в очите ѝ го вдъхнови. — Казвам, че за един месец мога да те направя толкова луда по мен, че да облечеш кожена мини пола. Червена. Да влезеш в кръчмата за бира и да поиграеш билиард с девет топки.

Рийгън весело се разсмя.

— Какви странни фантазии имаш, Макейд? Наистина ли си в състояние да си ме представиш в някаква къса поличка да играя билиард?

Мъжът се усмихна лукаво.

— О, да, прекрасно мога да си те представя. И също така се постарай да нахлузиш високи обувки. Със съвсем тънки токове.

— Никога не нося кожени дрехи без високи обувки. Всичко друго би било проява на лош вкус.

— И да си без сутиен.

Тя избухна в смях.

— Ти май го прие съвсем сериозно?

— Абсолютно. Ти също ще го приемеш. — Той я прегърна през кръста и я привлече към себе си. — Защото ще бъдеш луда по мен.

— Очевидно е, че един от нас вече не е с ума си. Добре. — Тъй като не отхвърляше предизвикателствата, тя сложи ръка на гърдите му и го отблъсна. — Казвам, че за същия период от време, ще те накарам да коленичиш, стиснал букет от... от... люляк...

— Люляк?

— Да, аз много обичам люляк. И ще рецитираш Шели като истински поет.

— Какво получава победителят?

— Удовлетворение.

Рейф се усмихна.

— Това е достатъчно. Съгласен.

Двамата си стиснаха ръцете.

— Сега ще си получа ли разходката из къщата?

— Разбира се. — Той я прегърна през раменете и си представи хубавите ѝ стройни крака под тясната червена пола. — Заехме се с твоята идея за младоженски апартамент. — Поведе я по коридора и отвори една двойна врата. — Почти е готова, за да се започнат корнизите.

— Рейф. — Възхитена, младата жена пристъпи вътре. Тапетите на деликатни малки цветя бяха наlepени почти навсякъде. Френските прозорци бяха поставени и един ден щяха да извеждат на широка веранда с изглед към потънала в цвят градина. Подът беше покрит с найлон, но тя си го представяше гладък и лъснат, застлан с хубав килим.

Пристъпи между кофите и стълбите, вече подреждайки мебелите в съзнанието си.

— Ще бъде прекрасно — промълви.

— Работата върви. — Той повдигна покривалото върху камината. — Полицата беше съсипана. Не можах да я оправя. Обаче намерих хубаво парче от жълт бор. Дърводелецът използва оригинала като модел.

— Розовите корнизи ще изглеждат чудесно тук. — Тя погледна към съседната стаичка. — А това е банята.

— Ммм... — Рейф огледа стаичката над рамото ѝ. Беше с добри размери и водопроводчиците вече си бяха свършили работата. —

Навремето е била будоар.

Рийгън сграбчи ръката му.

— Усещаш ли миризмата?

— Рози. — Той разсеяно потърка буза в косата ѝ. — Тук винаги мирише на рози. Един от работниците, които лепяха тапетите, обвини партньора си, че си бил сложил парфюм.

— Това е била нейната стая, нали? На Абигейл. Тук е умряла.

— Вероятно. Ей. — Той повдигна лицето ѝ и смутено проследи сълзата, търкулнала се по бузата ѝ. — Недей.

— Толкова е тъжно. Тя сигурно е била ужасно нещастна. Знаейки, че съпругът ѝ, бащата на децата ѝ, е способен на такава хладнокръвна жестокост. Как ли се е отнасял с нея, Рейф? Дали я е обичал, или просто я е притежавал?

— Няма как да разберем. Не плачи. — Той неумело избърса сълзата ѝ. — Караш ме да се чувствам ужасно непохватен. Говоря сериозно. — Тъй като не знаеше какво да направи, леко я потупа по рамото. — Безполезно е да плачеш за нещо, което се е случило преди повече от сто години.

— Но тя все още е тук. — Рийгън го прегърна и склони глава на гърдите му. — Толкова ми е мъчно за нея, за всички тях.

— Няма да бъде добре нито за теб, нито за мен, ако страдаш всеки път, щом влезеш тук.

— Зная. — Тя въздъхна, успокоена от силните и ритмични удари на сърцето му. — Странно е как малко по-малко започваш да свикваш с всичко това. Рейф, докато бяха долу сама...

— Какво стана? — разтревожено попита мъжът.

— Нищо.

— Какво стана? — повтори той, повдигна брадичката ѝ и леко я разтърси.

— Като влязох в библиотеката. Стаята, която е била библиотека — продължи Рийгън, разкъсвана между нуждата да му каже и смущението си. — Която ще бъде библиотека. Аз... Рейф, видях я.

Той присви очи, напълно съсредоточен върху думите ѝ.

— Какво видях?

— Стаята. Не полираните подове и новата електроинсталация, които си сложил. Стаята. Книгите на стената, цветята на масата, завесите на прозорците. Наистина я видях — повтори и се намръщи.

— Не както си я представям, когато планирам нещата. Не точно така. Мислех си, просто проектирах, предполагам. Представих си... Смятам, че си представих статив за четене с отворена върху него стара семейна Библия. И успях да прочета една страница, почти я докоснах. Сватби, раждания и смърт. — Тя пое дълбоко въздух. — Нищо не казваш.

— Защото те слушам.

— Зная, че звучи налудничаво.

— Не и в тази къща.

— Беше толкова реално, толкова тъжно. Също както аромата на рози в тази стая е съвсем реален и тъжен. После стана изведнъж студено, сякаш някой прозорец се бе отворил. — Тя разкърши рамене и отново склони глава на гърдите му. — Това е всичко.

— Не е малко за един ден. — В желанието си да я успокои той погали косата ѝ. — Мога да се обадя на Девин, да му кажа да дойде да те вземе.

— Не, не искам да си тръгвам. Всичко това ме разтърси за момент, но е точно така, както ти казах. Просто трябва да го приемеш. Мога да се справя.

— Не биваше да те оставям сама.

— Не ставай глупав. Не е нужно да ме пазиш от скърбящи духове.

Но той искаше да я пази. Искаше му се да го бе повикала. Бе изненадан, че желанието му тя да бе изпитала нужда от него дотолкова, че да го извика е толкова силно.

— Следващия път, когато трябва да влезеш в библиотеката, кажи ми. Ще дойда с теб.

— Къщата вече се променя — тихо рече тя. — Заслугата е твоя, защото се грижиш за нея. Приятно ми е да мисля, че и аз имам принос за това.

— Наистина имаш. — Той притисна устни към косата ѝ.

— Когато сградата започне да се заселва, хора започнат да се любят и да се смеят тук, тя ще се промени отново. Къщата има нужда от човешко присъствие. — Тя се размърда и го целуна по устните. — Люби ме.

Мъжът откликна на целувката, грабна я на ръце и я изнесе от стаята. Ароматът на рози ги последва. Тя обви ръце около него и

притисна устни към шията му. Кръвта ѝ вече бушуваше, сърцето ѝ блъскаше в гърдите.

— Като наркотик е — промълви.

— Зная. — Спря на върха на стълбите и отново впи устни в нейните.

— Никога досега не съм изпитвала подобно нещо. — Връхлетелите я чувства я накараха да притисне лице към рамото на мъжа.

Аз също, помисли си той.

Докато я носеше надолу, никой от двамата не забеляза, че въздухът си остана топъл и неподвижен.

Легнаха на спалния чувал пред огъня. Рейф се подпря на лакът и плъзна пръст по лицето ѝ. Нещо лумна в нея, подкладено от желанието и се разгоря около сърцето ѝ.

— Рейф.

— Шшшт...

За да я принуди да мълчи, той докосна с устни челото ѝ. Рийгън нямаше представа какво щеше да каже, беше благодарна, че той я спря. Желанието бе повече от достатъчно. Би могла да изпита облекчение, задето никой от тях не се нуждаеше от думи.

Би трябвало да изпита облекчение.

Устните ѝ откликнаха, пламнаха от натиска на езика му. Макар желанието да си остана все тъй силно и нестихващо, всичко останало сякаш се стопи.

Ето я нежността, толкова приятна, толкова неочаквана. Въздишката се отрони от устните ѝ като изречена тайна.

Той усети промяната в нея, в себе си. Бе очарован. Защо винаги бяха бързали толкова, зачуди се. Защо се бе колебал да се наслади, да му се наслаждават, като бе толкова приятно?

Обичаше вкуса ѝ, този леко прелъстителен вкус на кожата ѝ. Допира на тялото ѝ, нежно и стройно. Аромата на косата ѝ, на дрехите, на раменете ѝ.

И сега се наслаждаваше на всичко това с продължителни бавни целувки, които замъгляваха съзнанието му и го караха да забрави за всичко останало, освен за тази стая и тях двамата.

Този път ръцете му нежно съблякоха пуловера, плъзнаха панталона по бедрата ѝ. Наместо да докосва, да обладава, той я целуна

отново по устните, докато тялото ѝ отмаля.

— Дай на мен — прошепна тя и се отмести. Двамата застанаха на колене. Замъглените ѝ от страст очи срещнаха погледа на мъжа, докато разкопчаваше ризата му. Свали я, подпря ръце на раменете му и се залюля към него.

Прегърнаха се, помръдваха леко само за да вкусят, да разменят нежни ласки. Тя се усмихна, когато устните му докоснаха рамото ѝ, въздъхна, когато вкуси кожата на шията му.

Щом съблякоха дрехите, той я привлече върху себе си, косата ѝ се разпиля върху гърдите му.

Би могла да се рее безкрайно върху този тънък като шепот облак от усещания, през прозорците да се процеждат хладните лъчи на зимното слънце, огънят да припуква, да чувства силното мъжко тяло под себе си.

Да се наслаждава на нежните ласки на ръцете му, успокоителни дори когато възбуждаха, беше като небесен дар. Чувстваше това; чудо с всяка своя фибра, всеки нерв, всеки удар на сърцето си.

Вече нямаше ярост и нетърпение, отчаяние и неистово желание за сливане. Сега съзнаваше всичко — прашинките, танцуващи в слънчевите лъчи, струящи към пода, приспивния съсък на пламъците в огнището, аромата на рози, примесен с неговото мъжествено ухание.

Можеше да преброи ударите на сърцето му, усети как стават по-силни и по-бързи, когато плъзна устни по гърдите му. Чувстваше стегнатите мускули под ръката си, чуваше собственото си учестено дишане.

С тих стон обви крака около тялото му, щом той я претърколи по гръб.

Времето се разтегли, затрептя. Часовникът на полицата отмерваше секундите, минутите. Но това бе друг свят. Тук имаше само лениво задоволявани желания и потънали в забрава сърца.

За нейно и свое удоволствие той я поведе нежно към ръба и отвъд него. Името му се отрони като въздишка от устните ѝ, тялото ѝ се извиваше, напрягаше, нежно като коприна. Усети как тя го притегли към себе си и с тих стон проникна в нея.

Завладян от нея, от красотата на преживяното, той зарови лице в косите ѝ. Нежността разтърси и двамата.

Не разговаряха за това. Когато на сутринта се разделиха, и двамата се държаха умишлено непринудено. Но мислеха за това. И бяха разтревожени.

Рейф гледа след колата ѝ, докато слънцето надничаше иззад планините на изток. Щом се скри от погледа му и нямаше кого да го види, притисна длан към сърцето си.

Усещаше там болка, която не успяваше да пропъди. Обзе го лошото предчувствие, че Рийгън я беше причинила и че по някакъв начин само за часове бе затънал неспасяемо.

Господи, тя вече му липсваше.

Наруга се за това, наруга се, задето като дресирано куче посегна към цигарите, които ги нямаше. Това са само навици, увери се сам. Ако искаше, можеше просто да си купи пакет цигари и да пуши до изнемога. Също както можеше да я отвлече обратно тук, когато си поиска.

Сексът бе силна връзка. Нищо чудно, че се бе оплел и той.

Не бе нужно да има нещо повече. Бяха уточнили това, нали? Един мъж има право да бъде леко разтърсен след трийсет и няколко часа секс и усамотение с прекрасна жена.

Не искаше нищо повече. Тя също.

Беше облекчение и удоволствие да намери любовница, с желаня, съвпадащи с неговите. Жена, която не очакваше от него да играе игрички, да дава обещания, които никой от двамата не смяташе, че ще спази, да изрича думи, които все пак си оставаха само думи.

Той се намръщи, грабна лопатата и започна да изрива снега, натрупан на пътеката. Слънцето ставаше все по-силно, а Рейф работеше бързо, тъй че въпреки поривите на северния вятър, се изпоти под палтото.

Тя вероятно се е отправила право под душа, помисли си и хвърли тежкия сняг отстрани на пътеката. За да измие прекрасната си кестенява коса.

Зачуди се как ли изглежда косата ѝ мокра. Ще изрови от гардероба някои от спретнатите си класически дрехи. Не, поправи се. Рийгън никога не рови. Тя избира. Приятни убити цветове, строга кройка. Едно от онези сака за делови жени с брошка на ревера.

Ще оправи грима си, но съвсем дискретно. Само лек руж на скулите, леки сенки над невероятно дългите ресници. Сетне червило

— не червено, не светло, а тъмно розово, за да подчертае пълните устни и малката бенка отстрани.

Стигнал до средата на пътеката, той спря, облегна се на лопатата и се зачуди дали не си е загубил ума. Та той мислеше за грима й.

Какво го беше грижа, по дяволите, каква боя ще си сложи, като слезе да отвори магазина?

Ще постави чайника с вода за чай или ще стопли леко ябълково вино, така че помещението да се изпълни с ухание на ябълки и подправки. Сетне ще прекара целия ден, без изобщо да се сети за него.

Снегът се разхвърча, щом се нахвърли върху него. Е, той самият имаше доста работа, за да мечтае за нея.

Щом стигна края на пътеката, търпението му се беше изчерпало. В същия миг на алеята се появи Девин с шерифската кола.

— Какво искаш, по дяволите? — изкрещя Рейф. — Няма ли кого да арестуващ?

— Странно как малката буря успокоява нещата. — Девин се облегна на отворената врата на колата и развеселено се втренчи в брат си. — Видях, че колата на Рийгън я няма, реших, че е безопасно да се отбия.

— Хората ми ще пристигнат всеки момент. Нямам време за празни приказки.

— В такъв случай ще си отнеса поничките и ще си ида.

Рейф прокара ръка по измръзналото си лице.

— Какви понички?

— С ябълки и карамел.

Някои неща са свещени, а ябълковата поничка в студено утро се нареждаше на първо място.

— Е, цяла сутрин ли ще стоиш там с тази идиотска усмивка на лицето си? Дай ми проклетата поничка.

Девин покорно извади хартиения плик от колата и бавно приближи.

— Вчера станаха три катастрофи в града. Шофьори, достатъчно неразумни да излязат в такова време.

— Антиетам е див град. Наложил ли се да застреляш някого?

— Напоследък не се е налагало. — Девин измъкна поничка за себе си, преди да подаде плика на Рейф. — Прекъснах обаче един юмручен бой.

— В кръчмата ли?

— Не, в магазина. Мили Йедер и госпожа Мец се сбили за последния пакет тоалетна хартия.

Устните на Рейф трепнаха в усмивка.

— Хората стават малко нервни относно потребностите си, когато падне големия сняг.

— На мен ли го казваш. Госпожа Мец цапардосала Мили по главата с връзка банани. Нужна беше голяма дипломатичност, за да разубедя Мили да не подава оплакване.

— Нападение с тропически плодове. Сигурно щяха да й лепнат голяма присъда. — Отново спокоен, Рейф облиза парченцето ябълка от палеца си. — Да ме осведомиш за последните съдебни процеси и изпитания в Антиетам ли си дошъл?

— Това е само допълнителна награда. — Девин довърши поничката си и извади цигара. Усмивката му беше широка и напълно лишена от съчувствие, когато Рейф изстена. Запали я и всмукна дълбоко. — Казват, че храната била по-вкусна, като се откажеш от цигарите.

— Нищо не е по-вкусно — тросна се Рейф. — Но някои от нас имат силна воля. Духни насам, копеле такова.

— Истинският убиец е именно вдишаният дим от чужда цигара — рече Девин и духна към Рейф. — Изглеждаш нещо кисел, Рейф. Неприятности в рая?

Рейф размисли дали да не пребие брат си до смърт с лопатата за сняг и да му открадне всички цигари. Като си напомни, че всичко е въпрос на самоконтрол, той просто се облегна на лопатата.

— Колко време беше нужно на Шейн, за да си отвори голямата уста?

— Да видим. — Девин замислено всмукна от цигарата и огледа пейзажа. — Като вземем предвид състоянието на пътищата вчера, бих казал, че му отне около седем минути, за да стигне оттук до офиса ми. — Той изтръска пепелта. — Да кажем седем минути и десет секунди.

— И сега си тук, за да предложиш мъдрия си съвет?

— Ей, беше доста мъдро да накарам онези две озъбени жени да разделят шестте рула розова тоалетна хартия. Но не. — Със самокритична усмивка, той дръпна за последен път и захвърли цигарата.

Рейф я проследи с копнеж как угасна в снега.

— Не съм специалист по любовните връзки в семейство Макейд.

— Усмивката на Девин бе мрачна и бързо се стопи. — Помислих, че ще те интересуват последните новини за Джо Долин.

— Нали е арестуван.

— Засега. Чух, че ще се признае за виновен за нанасяне на телесна повреда втора степен. Ако послуша адвоката си, ще се съгласи на лечение от алкохолизъм. Ще получи хубава условна присъда с изпитателен срок и строго предупреждение да не удря повече съпругата си.

— Каква сделка е това, по дяволите?

— Затворите са претъпкани. За семейните разприавии обикновено не се получават тежки присъди. Той казва: „Да, направих го, съжалявам. Ядосах се, бях пиан, загубих работата си. Самочувствието ми е много ниско.“ Съдията казва: „Лекувай се, момчето ми, и не съгрешавай повече.“

Рейф се вгледа в лицето на брат си. Под маската на спокойствието забеляза ярост и неудовлетворение.

— Ще позволиш да се отърве безнаказано?

— Аз не издавам присъдите. — Девин с мъка потисна гнева и чувството за безпомощност. — Не мога да направя нищо, освен да убедя Каси да ми позволи да издам забранителна заповед, за да е сигурна, че той няма да се приближи до нея и децата.

— Междувременно те ще живеят в дома на Рийгън. Това я поставя по средата.

— На мен това също не ми харесва. Но трябва да се грижа за спазването на закона.

— А аз не.

Девин хладно се втренчи в брат си.

— Така е. Но започнеш ли нещо с Долин, ще бъде в негова услуга. Той ще направи грешка, Рейф. Достатъчно е само едно провинение и ще го затворя отново в килията. Докато това стане... Не знай докъде са стигнали нещата между теб и Рийгън, но ако се пренесеш в дома ѝ, това ще ме успокои много повече от някаква си безполезна забранителна заповед.

— Искаш да помоля Рийгън да ми позволи да се нанесе при нея?

— И при Каси и децата.

Идеята му се стори изненадващо привлекателна. Да се буди до нея, да пият заедно първата за деня чаша кафе.

— Ще ме назначиш ли за заместник, Дев?

— За нищо на света.

— Жалко. Добре, ще поговоря с Рийгън и ще ти се обадя.

ОСМА ГЛАВА

— Дума да не става. — Рийгън скръсти ръце. — Няма да спиш в леглото ми при две малки деца в съседната стая.

— Не става дума за секс — търпеливо обясни Рейф. — Сексът ще бъде само допълнителна награда. Това е официална молба от шерифа.

— Който случайно е твой брат. Не! — Тя се извърна да остави стъклената купа на полицата, която почистваше от праха. — Така ще накараме Каси да се чувства неудобно и ще дадем лош пример на децата.

Ами ако те не бяха там? Едва се сдържа да не изрече гласно въпроса.

— Цялата работа е точно заради Каси и децата — настоя той. — Да не смяташ, че Долин ще ги остави на мира само защото е подписал някаква хартийка, която му забранява да ги доближава?

— Нямам представа какво ще направи, но първо ще трябва да мине през мен.

Само мисълта за това смръзна кръвта в жилите му.

— Слушай...

Тя отблъсна ръката му от рамото си и рязко се извърна.

— Не, ти слушай. Мъжът е грубиян и пияница. Не се страхувам от пияни грубияни. Предложих на Каси да се настани в дома ми и тя е добре дошла да остане колкото пожелае. Имам хубава здрава ключалка на вратата, която ще използвам. Зная телефонния номер на шерифа, който също ще използвам, ако е необходимо.

— На тази врата няма ключалка — посочи Рейф входа на магазина. — Какво ще му попречи да влезе оттук през работно ти време и да започне да те тормози? Или нещо още по-лошо.

— Аз ще му попреча.

— Ясно. — Той се зачуди дали ако я разтърси, ще ѝ върне ума на място. — Като вирнеш брадичка, няма да спреш Долин. В случай че още не си разбрала, на него му е приятно да бие жени.

— Ще си направя труда да ти напомня, че през последните три години аз бях тук, а теб те нямаше. Виждала съм какво е причинявал на Каси.

— И смяташ, че само защото не си омъжена за него, си в безопасност? — Той наистина я разтърси. — Не може да си толкова глупава.

— Не съм глупава — тросна се тя. — Зная какво да правя. Нямам нужда, а и не те искам за телохранител.

Пламъците в очите му бавно угаснаха. Ръцете върху раменете ѝ се напрегнаха, сетне се отдръпнаха.

— Предполагам, това е най-важното, нали? Не се нуждаеш и не искаш помощта ми.

Его, помисли си тя и потисна въздишката си. Нямаше по-свиреп и по-уязвим звяр от мъжкото его.

— Офисът на шерифа е на пет минути път, ако се наложи да извикам войски. — Надявайки се да успокои и него, и себе си, Рийгън, на свой ред, сложи ръце на раменете му. — Рейф, ценя загрижеността ти, наистина. Но мога да опазя себе си, а също и Каси, ако се стигне дотам.

— Сигурен съм, че можеш.

— Години наред работих в магазин във Вашингтон. Една паметна вечер ме обреха с пистолет. Зная как да се държа разумно, да не поемам рискове и да се защитавам. Ценя факта, че си разтревожен, но аз не съм Каси. Мен той не може да изплаши, нито пък да ме принуди да направя нещо.

— Рийгън...

— Почакай, остави ме да довърша. В момента Каси е толкова уязвима, а децата се прекалено мълчаливи. Не зная как ще реагират, ако се появи мъж в къщата. Децата не те познават.

Той пхна ръце в джобовете си.

— Няма да бия.

— Те няма да бъдат сигурни в това. Малката Ема седи в краката на Каси с куклата си и почти не говори. А момчето... Господи, Рейф, той ми къса сърцето. Нужно им е време, за да се почувстват отново в безопасност. Ти си твърде едър, твърде силен, твърде... мъжествен.

Той упорито пренебрегна факта, че тя би могла да го нарани — че е възможно да бъде наранен — и се съсредоточи върху моментната

ситуация.

— Твърдоглава си.

— Постъпвам така, както смятам за правилно. Това е единственият начин, по който мога да се справя с нещата. Повярвай ми, премислила съм всичко, претеглила съм възможностите. Пренасянето ти тук не е подходящо решение.

— Покани ме на вечеря — внезапно предложи той.

— Искаш да дойдеш на вечеря?

— Така ще мога да опозная децата, да свикнат да бъдат около тях.

— Кой сега е твърдоглав? — Но тя въздъхна. Това бе разумен компромис. — Добре, идваш в седем и половина и си тръгваш в десет.

— Ще можем ли да се натискаме на канапето, след като децата си легнат?

— Може би. Сега си тръгвай.

— Няма ли да ме целунеш за довиждане?

Тя пое дълбоко въздух и го целуна строго по бузата.

— Работно време — рече и се разсмя, щом той я сграбчи в прегръдките си. — Рейф, точно пред прозореца сме. Аз...

Думите ѝ заглъхнаха, когато той впи устни в нейните.

— Нека им дадем повод да говорят.

А на нея нещо, върху което да мисли, каза си той. По дяволите, тя щеше да мисли доста за Рейф Макейд.

Захапа устната ѝ, сетне я освободи от прегръдките си и бавно се отправи към вратата.

Една пресечка по-надолу Каси седеше в офиса на Девин, сплела пръсти в скута си. Знаеше, че би трябвало да ѝ бъде по-лесно, задето шерифът е Девин, когото познаваше от съвсем малко дете. Но това само увеличаваше срама ѝ.

— Извинявай, имаше много клиенти и едва сега успях да си взема обедната почивка.

— Няма нищо, Каси. — Беше му станало навик да разговаря с нея тихо, както се говори на ранена птичка. — Попълнил съм всички документи. Ти трябва само да подпишеш.

— Той няма да отиде в затвора.

Леден юмрук сграбчи сърцето му.

— Не.

— Защото му позволявах да ме бие?

— Не. — Искаше му се да се протегне и да успокои нервните й ръце. Но бюрото беше между двамата, служебна бариера. — Той призна, че те е удрял, но съдът взе под внимание други неща. Проблемът му с пиенето, загубата на работата. Той ще трябва да отиде на лечение, да докладва на надзорника, отговарящ за условната му присъда. Да не се забърква в неприятности.

— Това може да се окаже добре за него. — Тя вдигна очи, сетне отново бързо ти сведе. — Лечението. Ако спре да пие, може би всичко ще бъде наред.

— Да. — И ще може да продава сладолед в ада, помисли си Девин. — Междувременно ти трябва да се защитиш. Ето защо ти е нужна забранителната заповед.

Тя отново вдигна очи и този път срещна погледа му.

— Този документ ще му попречи да се върне?

Девин извади цигара от пакета си, сетне я хвърли на бюрото. Когато заговори, гласът му бе хладен и делови.

— Ще му попречи да приближава до теб. Няма да може да идва в закусвалнята, когато работиш там. Няма да може да се приближи до теб на улицата или да дойде в къщата на Рийгън, докато ти живееш там. Ако наруши, което и да е от тези правила, изпитателния му срок ще бъде прекратен и ще лежи в затвора година и половина.

— Той знае ли това?

— Уведомен е.

Тя навлажни устни. Джо нямаше да може да приближи до нея. Мисълта се въртеше в главата й. След като не можеше да приближи до нея, не би могъл да я удари.

— Само трябва да подпиша.

— Да, нищо друго. — Девин стана, заобиколи бюрото и й подаде химикалка. Тъй като Каси не посегна да я вземе, той с мъка потисна ругатнята си. — Каси, какво искаш? Можеш ли просто да ми кажеш какво искаш?

Тя поклати глава и взе химикалката. Бързо написа името си, сякаш действието й причиняваше болка.

— Зная, че ти създадох много неприятности, Девин.

— Това ми е работата.

— Ти си добър шериф. — Мъжът изненадано я погледна и тя се усмихна. — Разбираш си от работата и се отнасяш добре с хората. Всички знаят, че могат да разчитат на теб. Мама винаги казваше, че ти и братята ти ще свършите зад решетките. — Каси се изчерви и се втренчи в пода. — Извинявай. Това беше глупаво.

— Не, не беше. Аз самият мислех така. — Той се усмихна, защото докато говореше, Каси му бе заприличала на момичето, което навремето познаваше. — Знаеш ли, Кас, това е най-дългата малка реч, която съм чул от теб от близо десет години.

— Винаги говоря глупости.

— Не е вярно. — Девин леко повдигна брадичката ѝ, преди да осъзнае какво прави и в същия миг тя се сви като уплашена кошута. Той внимателно отмести ръката си и приседна на бюрото. — Как са децата?

— Добре са. По-добре.

— Справяте ли се в жилището на Рийгън?

— Тя е чудесна. Забравих, че се натрапвам, защото тя прави всичко да изглежда съвсем нормално. Тя и Рейф... — Каси млъкна и отново се изчерви. — Имаш да правиш по-важни неща, отколкото да ме слушаш да клюкарствам.

— Не, нямам какво да правя. — Би дал всичко, за да я накара да продължи да говори. Да я задържи при себе си. — Какво е твоето мнение? За отношенията между Рийгън и Рейф?

— Аз... Тя изглеждаше щастлива, когато се прибра вкъщи тази сутрин.

— Той изглеждаше нещастен, когато тази сутрин се отбих в къщата на хълма.

Каси се усмихна стеснително.

— Това е добър знак. Рейф винаги е имал нужда от жена, която да го направи нещастен. Винаги се е справял прекалено лесно с жените. Всички се справяхте прекалено лесно.

— Така ли? — Той замислено взе отново цигарата си и я прокара между пръстите си. — Спомням си, че ти ме отблъсна.

— О! — Каси непохватно се изправи. — Това беше преди сто години.

— Няма дори дванайсет. Ти беше шестнайсетгодишна.

— Ходех с Джо. — Докато навличаше палтото си, тя се зачуди дали изобщо някога е била на шестнайсет. — Дори не си спомням какви бяхме тогава, нито как изглеждахме. Благодаря ти, Девин, задето се погрижи за това.

— Нали за това съм тук, за да се грижа за нещата.

На вратата тя спря, ала не се обърна. Беше ѝ по-лесно да говори, без да се налага да гледа в тези спокойни, изпълнени със съжаление очи.

— Попита ме какво искам, Девин. Искам просто да се чувствам в безопасност. — Изрече го тихо, едва чуто. — Това наистина е всичко, което искам.

Загърнатата в палтото, което бе прекалено тънко, за да я предпази от хапещия вятър, тя се върна в кафенето.

Рейф пристигна десет минути по-рано за вечеря и неспокойно се засуети на стъпалата пред къщата на Рийгън като нервен ухажор. Носеше бутилка вино и кутия със сладки бисквити, за да спечели сърцата на децата.

Искаше му се още преди да бе изрекъл вятърничавата си идея да си бе спомнил, че не знае нищо за хората под шестнайсет години.

За да направи проверка, той завъртя топката на бравата. Остана доволен, че е здраво заключена. Почука отчетливо и отстъпи назад. Рийгън отвори вратата дотолкова, доколкото позволяваше дебелината на верига.

— Добре, дотук издържа изпита. Но първо трябваше да попиташ кой е.

— Погледнах през прозореца. — Тя затръшна вратата в лицето му и след като откачи веригата, отвори широко. — Предчувствах, че ще има викторина. — Усмихна се и огледа подаръците. — Няма ли люляци?

— За нищо на света. — Щеше да я целуне, ако не бе забелязал сериозните сиви очи, които го наблюдаваха от възглавниците на канапето. — Май имаш мишка в къщата.

Рийгън подскочи, сетне се усмихна, зърнала Ема.

— Наистина е тиха като мишчица, но е много по-хубава. Ема, това е господин Макейд. Запознала си се с него в кафенето на Ед,

помниш ли? — Рийгън протегна ръка. Като го наблюдаваше предпазливо, Ема слезе от канапето.

Рейф знаеше, че момиченцето е на пет години. Беше мъничка като принцеса на елфите, светлата ѝ коса и очите с цвят на дим бяха същите като на Каси.

— Познавах майка ти, когато беше на твоите години — каза Рейф на момиченцето.

Ема се скри зад краката на Рийгън и надникна оттам. Макар да знаеше, че това е безсрамен подкуп, той разтърси кутията с бисквити.

— Искаш ли бисквитка, миличка?

Спечели несигурна усмивка, но Рийгън грабна кутията от ръцете му.

— Не преди вечеря.

— Развали удоволствието. Но вечерята мирише вкусно.

— Каси пригответи пиле с кнедли. Трябваше да я завържа, за да ѝ попреча да отведе децата в закусвалнята и да вечеря там. Стигнахме до компромиса тя да пригответи вечерята. Хайде, Ема, ще отнесем бисквитите в кухнята.

Вкопчила ръчичка в панталона на Рийгън, Ема се осмели да погледне през рамо. Помисли си, че този мъж е много голям, но очите му не бяха лоши. Вече се бе научила как да чете в очите на хората. И приличаше много на шерифа, който понякога я вдигаше във въздуха и ѝ даваше лимонени бонбони.

Но Ема наблюдаваше внимателно как ще реагира майка ѝ към мъжа.

Каси вдигна поглед от котлона и се усмихна.

— Здравсти, Рейф.

Той приближи към нея, леко я целуна по отеклата буза.

— Как вървят работите?

— Добре, всичко е наред. — Тя сложи ръка на рамото на момчето до нея. — Конър, сигурно помниш господин Макейд.

— Радвам се да те видя отново, Конър. — Рейф протегна ръка. Малкото момче със светла коса и тъмносини очи колебливо стисна ръката му. — Сигурно си в трети или в четвърти клас?

— В трети, да, сър.

Рейф повдигна вежда и подаде виното на Рийгън. Значи е на осем години, пресметна наум той, а говори като стар свещеник. —

Госпожа Палица още ли е учителка?

— Да, сър.

— Навремето ѝ викахме госпожа Патица. — Очите на момчето се разшириха, а Рейф грабна един морков от масата. — Обзалагам се, че още ѝ викате така.

— Да, сър — промърмори Конър и крадешком хвърли поглед към майка си. — Понякога. — Събра целия кураж, който бе успял да натрупа, откак му бяха казали, че Рейф Макейд ще дойде на гости, и пое дълбоко въздух. — Купили сте имението на Барлоу.

— Точно така.

— То е обитавано от духове.

Рейф си отхапа от моркова и се ухили.

— И още как.

— Зная всичко за битката и за останалото — бързо изрече Конър. — Това е бил най-кървавият ден по време на Гражданската война и всъщност никой не е победил, защото... — Момчето смутено замълча. Нещастно си помиели, че точно затова някои от децата в училище го наричаха „тъпак“.

— Защото никой не предприел последна атака — довърши Рейф вместо него. — Ако искаш, ела в къщата някой ден да разгледаш. Ще ми бъде полезен някой, който знае всичко за битката.

— Имам книжка. С картинки.

— Така ли? — Рейф пое предложената му от Рийгън чаша вино. — Донеси да я видим.

Твърде лесно успя да предразположи момчето, докато обсъждаха погрешната стратегия на Маклелан или пък битката за моста Бърнсайд. Рейф осъзна, че момчето е умно, съобразително, твърде начетено за възрастта си и прекалено стеснително, за да демонстрира умствените си възможности.

Момиченцето, миниатюрно копие на майка си, никога не се отдалечаваше от Каси или от Рийгън, изяде вечерята си на малки хапчици. И го наблюдаваше като малко ястребче.

— Ед щеше да печели много повече, ако ти работеше в кухнята наместо да сервираш — отбеляза Рейф, след като бе изял без остатък втора порция. — Ще започне да печели двойно само за месец.

Каси смаяно примига. Толкова години никой не бе казал добра дума ястията, които приготвяше.

— Радвам се, че ти хареса. Мога да ти сложа и за вкъщи. Само трябва да го стоплиш.

— Благодаря ти, ще взема.

Щом Каси стана и започна да прибира, Рийгън вдигна ръка.

— Не, недей. Ти сготви, аз ще почистя.

— Но...

— Такава беше сделката. И тъй като Рейф изяде колкото две големи момчета, ще ми помогне.

Децата със страхопочитание загледаха как Рейф весело събира чиниите. Мъжете, които те познаваха, щяха да се оригнат, да разкопчаят колана си и да се настанят пред телевизора с бира.

— Татко казва, че момичетата и женчовците мият чинии — обяви Ема с изненадващо ясен глас.

— Ема! — Кейси пребледня и се втренчи в Рейф, очаквайки наказание.

Той размисли дали да не изкаже мнението си за ума на баща й, но се отказа.

— Моята майка винаги казваше, че храната трябва да се заслужи — рече весело и намигна на момиченцето. — Освен това, ако измия чиниите с Рийгън, може би ще мога да я целуна.

— Защо?

— Защото е почти толкова вкусна колкото пилето и кнедлите на майка ти.

Доволна от отговора, Ема сериозно отхапа от бисквитата си.

— Ще изкъпя Ема. — Каси смутено изведе децата си от кухнята. — Трябва да си легна рано. Утре ще сервирам от сутринта в кафенето.

— Благодаря за вечерята, Каси.

— Много добре се справи — отбеляза Рийгън. — Може би за първи път от години седат на масата с мъж и водят цивилизован разговор.

— Долин е не само свиня, а и глупак. — Рейф сложи чиниите на плотта. — Такава сладка жена и толкова хубави деца. Всеки мъж би бил щастлив да ги има.

Свой собствен дом, помисли си Рейф. Жена, която да те обича. Деца, които тичат да те посрещнат вечер. Семейна вечеря. Шум в кухнята.

Странно, никога не му бе минавало през ум, че иска или се нуждае от подобно нещо.

— Направи им впечатление — продължи Рийгън и напълни умивалника с гореща сапунена вода. — Добро впечатление. За всички тях бе добре да видят силен интелигентен мъж, който се държи по строг интелигентен начин.

Тя се извърна и усмивката ѝ угасна, щом срещна погледа на мъжа. Беше свикнала с начина, по който Рейф се взираше в нея, или почти бе свикнала. Но този път зърна в очите му по-различни чувства, някак по-дълбоки.

— Какво има?

— Хмм? — Той дойде на себе си и осъзна, че се чувства като човек, който се е плъзнал силно и се е приземил на тънък лед. — Нищо. Нищо. — Господи, та той си мислеше за сватба, деца и къща с ограда. — Момчето, Конър. Той е ужасно умен, нали?

— Има само шестици — каза Рийгън гордо, сякаш беше нейно собствено дете. — Умен е, чувствителен и сладък — което го прави идеална мишена за Джо. Безмилостно е тормозил детето.

— Бил го е? — Въпросът бе зададен тихо, но огънят в очите вече гореше.

— Не, не ми се вярва. Каси яростно защитава децата си. Но душевният тормоз не оставя синини. — Тя сви рамене. — Е, подобно нещо вече няма да им случи. — Подаде му да избърше чистата чиния. — Баща ти миеше ли чинии?

— Само на Деня на благодарността. — Рейф избърса чинията и я остави. — Бък Макейд беше мъжко момче.

— Бък? — Впечатлена, Рийгън сви устни. — Звучи внушително.

— Беше суров мъж. Имаше очи, които можеха да пробият дупки в теб, ако объркаш конците. Девин има неговите очи. Аз имам неговите ръце. — Рейф се втренчи в дланите си, огъна пръсти. — Беше такава изненада за мен, когато един ден сведох поглед и видях ръцете на баща си в края на китките си.

Рийгън нямаше представа защо се трогна толкова силно, като го зърна да се усмихва на ръцете си, метнал на рамо кърпата за подсушаване на чинии.

— Близки ли бяхте с баща си?

— Не достатъчно. И не достатъчно дълго.

— Кога го загуби?

— Бях на петнайсет. Прегази го трактор. Почина след седмица.

Тя отново потопи ръце във водата, опита да преглътне сълзите си.

— Затова ли мразиш фермата?

— Да, предполагам. — Странно, никога не му бе хрумвало, че причината е толкова проста. Фермата бе отнела баща му, затова я бе намразил. — Той я обичаше, всеки каменист метър. Както я обича Шейн.

— Какво е взел Джаред от него?

— Устата... Джар може да се пазари също като стареца и да те убеди, че за теб сделката е била много по-изгодна.

— Тогава изпитвам облекчение, че е мой адвокат. — Тя му подаде нова чиния. — Баща ми никога през живота си не е измил нито една чиния. Сигурна съм, че мама би била ужасена, ако се беше опитал. Кухнята е владение на жената — сухо рече тя. — Бяха напълно съгласни по този въпрос. Тя му носеше първата чаша кафе всяка сутрин, преди да тръгне за болницата. Той е хирург.

— Огорчение ли долавям?

— Навремето наистина изпитвах огорчение — призна тя. — Тя стана точно такава, каквато той искаше от нея да бъде. Ако някога е била различна или е искала да бъде различна, не го показва. Тя е съпругата на доктор Бишъп и това е всичко.

Рейф започваше да разбира защо тя е твърдо решена да изгражда собствените си позиции, да съставя самостоятелно мнението си.

— Може би това е всичко, което иска да бъде.

— Очевидно. Но просто се вбесях да гледам как го обслужва, как покровителствено се отнася той към нея. Дава ѝ пари и я нарича „женичката ми“. — Споменът я накара да стисне зъби. — Мама обичаше да живее във Вашингтон, но преди няколко години, когато баща ми реши, че иска да се премести в Аризона, тя приготви багажа, без да възрази. — Рийгън въздъхна. — Но те са блажено щастливи. Аз ги изумявам също както те ме изумяват.

— Защото нямаш богат съпруг, голяма къща и не членуваш в местния спортен клуб?

— Именно. — Тя вдигна поглед към него, изненадана и развеселена. — Познаваш ли ги?

— Мисля, че току-що се запознах с тях. — И по този начин бе научил нещо ново за нея. — И тъй, скъпа, защо нямаш богат съпруг, голяма къща и членска карта в местния спортен клуб?

— Защото обичам независимостта, искам да имам собствено жилище и играя ужасно голф. — Тя отметна косата си. — Всъщност мама имаше големи надежди за мен, когато се запозна с Джаред.

Купата, която подсушаваше изтропа върху плота.

— Повтори, ако обичаш.

— Дойдоха ми на гости точно след като се бях установила. Той ни заведе на вечеря.

— Джаред — повтори внимателно Рейф — те е завел на вечеря.

— М-хм... Няколко пъти. На мама ѝ допадна идеята, че излизам с адвокат. Тази професия се нарежда на второ място в нейния списък след лекарската.

— Излизаш. На срещи. Ходила си на срещи с Джаред?

— Излизахме няколко пъти. Беше точно след развода му. — Тя му подаде нова купа и повдигна вежда, тъй като мъжът не я пое. — Проблем ли има?

— Ходила си на срещи с брат ми?

— Струва ми се, че току-що уточнихме това. — Реши, че е по-добре да прехапе устната си, вместо да се усмихне. — Не ти ли е споменавал?

— Не. Струва ми се, че искам да, чуя определението ти за среща.

— Имаш предвид дали съм спала с него? — Като се опита да запази каменно изражение, тя наклони глава. — Ще го пребиеш ли? Може ли да дойда да гледам?

Очевидно нямаше представа колко малко я дели от потапянето на красивото ѝ лице в сапунената вода.

— Зададох ти съвсем лесен въпрос.

— Един мускул трепти на челюстта ти, Рейф. Много ти отива. Не — отвърна, неспособна повече да сдържа смеха си. — Разбира се, че не съм спала с него. — Весело пхна купата в ръцете му. — Целувала съм го за лека нощ. Няколко пъти. Мога да заявя, и то съвсем отговорно, че поне петдесет процента от братята Макейд са майстори в целувките.

— Размисли добре, преди да опитаеш сто процента... или дори седемдесет и пет. — Той остави купата и отпи от виното си. — Защо не

си спала с него?

— Рейф, престани. — Тя завъртя очи. — Първо, не ми е предложил. И второ, аз не му предложих. Чувствахме се добре като приятели. Доволен ли си?

— Може би все пак ще го набия. Заради принципа.

Рейф остави чашата с вино, хвана младата жена за раменете и я извърна към себе си. Както му се усмихваше, притисна гърба ѝ към умивалника.

Силно, страстно впи устните в нейните. Тихият ѝ стон го накара да направи целувката по-нежна, докато изпита неистово удоволствие.

Когато главата ѝ се отметна назад в знак на признато поражение, а ръцете ѝ се плъзнаха по раменете му, той отстъпи назад.

— Това е, за да помниш с кой Макейд си в момента.

Рийгън трябваше да си напомни да диша.

— Как ти беше името?

Той се ухили, сетне я ухапа по устната.

— Ще ти кажа нещо. Нека пропуснем натискането върху канапето и да опитаме наместо това задната седалка на колата ми.

— Страхотно предложение. — Беше толкова приятно да почувства главата си замаяна. — Очаквам да го изпълниш.

Рейф се върна в къщата на Барлоу в полунощ. Позна колата в края на алеята и не се изненада да завари Джаред в приемната, потънал в мисли над чаша бира.

— Вече ми вземаш къщата ли, адвокат Макейд?

Наместо да отвърне на шегата, Джаред се втренчи в бирата си.

— Днес обявих къщата си за продан. Нямах желание да остана там.

Рейф изсумтя и седна на спалния чувал да свали ботушите си. Разпознаваше мрачните настроения, често сам изпадаше в тях. Или щеше да измъкне Джаред от меланхолията, или щеше да се присъедини към него.

— Никога не съм харесвал къщата, нямаше никаква индивидуалност. Също като бившата ти жена.

Забележката бе толкова безцеремонна и толкова вярна, че Джаред се разсмя.

— Обаче се оказа добро вложение. Ще изляза на печалба.

Адвокатът подаде бира на Рейф, но той само поклати глава.

— Без цигара не са толкова вкусни. Освен това трябва да стана в шест и половина сутринта. Щях да дойда да те търся — добави той.

— О, така ли? Защо?

— За да те пребия. — Рейф се прозя и легна. — Но ще трябва да го отложa за утре. Прекалено съм уморен.

— Добре. Има ли някаква конкретна причина?

— Целунал си моята жена. — Рейф прецени, че му е останала енергия колкото да свали панталона си.

— Така ли? — Джаред подпря краката си на облегалката на канапето. Устните му бавно се разтеглиха в усмивка. — О, да. О, да! — повтори отново. — Сега си спомням всичко. Кога ще стане твоя жена?

Рейф захвърли джинсите си и се залови с ризата.

— Ето какво става, като живееш дълго време в града. Оглупял си, братко. Моя е в момента.

— Тя знае ли го?

— Аз го зная. — Рейф затвори очи и придърпа спалния чувал върху себе си. — Мисля да я задържа.

Джаред се задави с бирата.

— Искаш да кажеш като съпруга?

— Искам да кажа да я задържа — повтори Рейф. За нищо на света нямаше да си обърне езика, за да произнесе думата „съпруга“. — Да запазя нещата каквито са в момента.

Много интересно, рече си Джаред. И доста по-забавно от мрачното настроение.

— И какви са нещата в момента?

— Добри. — Рейф долови аромата на Рийгън върху спалния чувал. — Все още смятам, че трябва да ти размажа лицето. Заради принципа.

— Разбрано. — Джаред се протегна и се отпусна назад. — Но като си помисля, така и не те накарах да си платиш, задето убеди Шерилин Бестър, сега Фенимън, да язди с теб до каменната кариера, за да плувате голи.

— Само утешавах разбитото й сърце, след като ти я беше зарязал.

— Да. Но става дума за принципа.

Рейф замислено се почеса по бузата.

— Имаш право. Но колкото и красива да е Шерилин, не е Рийгън Бишъп.

— Аз никога не съм виждал Рийгън гола.

— Точно затова все още дишаш. — Рейф се размърда и пяхна ръката си под главата наместо възглавница. — Ще кажем, че сме квит.

— Вече мога да спя спокойно.

Рейф изви устни в усмивка.

— Съжалявам за къщата ти, Джаред, ако ти съжаляваш.

— Всъщност не съжалявам за нея. Тя пази много спомени. Аз съм виновен не по-малко от Барбара, Рейф. Щеше да е по-лесно, ако си крещяхме един на друг, чупехме чинии. — Той отпи последна глътка и остави празната бутилка на земята. — Няма нищо по-деморализиращо от цивилизован развод между двама души, които не изпитват никакви чувства един към друг.

— Сигурно е по-добре, отколкото да ти разбият сърцето.

— Не зная. Почти ми се иска да съм го изпитал.

И двамата мълчаха, когато откъм стълбите долетяха риданията.

— Питай нея — предложи Рейф. — Обзалагам се, ще ти каже, че си се отървал по-леко.

— Май ще трябва да помислиш за заклинания за прогонване на духове — рече Джаред, развеселен от идеята. Сетне очите му се затвориха и той се унесе в сън.

— Не. Харесва ми да са наоколо. Достатъчно време съм бил сам.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Рейф рядко сънуваше. Предпочиташе фантазиите в будно състояние, за да може съзнанието му да ги оцени.

Но тази нощ, докато огънят догаряше, а луната се издигаше над снежните парцали сняг, той сънува. Ако това изобщо можеше да се нарече сън...

Той тича, преследван от ужас и дим. Очите му парят от умора и от ужаса, който вече е видял.

Мъже, разкъсани, преди да успеят да изкрещят от шок или агония. Изровени от минохвъргачките, експлодиращи парчета земя, напоени с кръв. Мирис на смърт изпълва ноздрите му и той знае, че никога няма да се отърве от него.

О, той копнее за аромата на магнолии и рози, за потъналите в зеленина хълмове и тъмнокафявите полета на своя дом. Ако му бяха останали сълзи, би заплакал за тихото бълбукане на реката, която се виеше през семейната му плантация, за веселия смях на сестрите му, за мелодичните песни на полските работници.

Уплашен е, смъртно уплашен, че всичко, което му е скъпо, вече го няма. Най-отчаяното му желание е да се върне и да види всичко отново.

Иска да види отново баща си, да му каже, че синът му се е опитал да бъде мъж.

Битката вилнее навсякъде. В полята, в царевицата, в сърцето му. Толкова много от другарите му лежат мъртви в тези забравени от Бога скалисти хълмове на Мериленд.

Загубил е пътя си. Не е виждал през давящия дим, нито пък е чувал през гърмежите на пушките и ужасяващите викове на мъжете. Изведнъж побягва като страхливец, който търси дупка, в която да се скрие.

Сега към ужаса се прибавя и срамът, който е не по-малко страшен. Забравил е своя дълг, загубил е честта си. Сега по някакъв начин трябва да си възвърне и двете.

Гората е гъста, земята е покрита с опадали листа — златисти и червеникавокафяви. Никога не е идвал толкова далеч на север, не е виждал такива цветове, не е усещал острия аромат на есента.

Той е само на седемнайсет.

Някакво движение пред него го кара непохватно да свали пушката от рамото си. Синята униформа е всичко, което успява да види и той стреля прекалено бързо и неточно. Куршумът от ответния изстрел опарва рамото му. Подтикван от болката и ужаса, той надава див вик и стреля отново.

Иска му се да не е срещал очите, очите на врага, също толкова широко разтворени, ужасени и млади като неговите собствени. Байонетите се удрят, острие в острие. Долавя мириса на кръв и отвратителна миризма на страх.

Усеща как стоманата на острието му се врязва в плът и стомахът му се преобръща. Чувства как се разкъсва неговата собствена кожа и изкрещява в агония. Бие се, слепешком, горчиво, безразсъдно, докато в него не остава нищо друго, освен битката. И когато и двамата лежат в собствената си кръв, той се пита защо.

Пълзи, замаян от болка. Трябва да стигне у дома за вечеря, мисли си. Трябва да стигне до вкъщи. Ето я къщата, вече я вижда. Влачи се по камъните и повехналите летни цветя, оставя кървави петна по тревата.

Нечии ръце го повдигат. Чува нежни гласове. Вижда я, надвесена над него като ангел. Косата ѝ е като ореол, очите ѝ са топли, гласът — изпълнен с музиката на юга, за който мечтае.

Лицето ѝ е толкова красиво, толкова нежно, толкова тъжно.

Тя го погалва по главата, хваща ръката му, върви до него, докато другите го носят към витата стълба.

— Отивам си вкъщи — казва ѝ той. — Трябва да си отида вкъщи.

— Ще се оправиш — обещава тя. — Ще си отидеш вкъщи веднага щом се почувстваш добре.

Отмества поглед от него и красивото ѝ лице побелява като платно.

— Не. Той е ранен. Съвсем млад е, още момче. Чарлз, не може да сториш това!

Вижда мъжа, вижда пушката, чува думите.

— Няма да пусна боклук на Конфедерацията в дома си. Моята жена няма да докосва бунтовник.

Рейф подскочи и се събуди, звукът от изстрела звънеше в ушите му. Седна, заслушан в затихващото ехо, докато накрая се чуваше само тихото дишане на брат му.

Премръзнал, той стана и добави още цепеници в огъня. После седна, загледан в пламъците и зачака зората.

Рийгън спа като бебе. Тъй като децата бяха на училище, а Каси — на работа, тя си позволи да изпие втора чаша кафе. Все още ценеше усамотението си, но откри, че ѝ харесва да има компания.

Приятно бе децата да се въртят из къщата сутрин, Ема да я целува тържествено, а Конър да я дарява с една от редките си усмивки.

Харесваше ѝ да изпреварва Каси в кухнята, за да приготви закуската и да поглади рошавите светли глави.

Майчинството никога не е било сред амбициите ѝ, но започваше да се чуди дали ще се справи добре.

Вдигна пастела, който Ема бе оставила на масата. Помириса го и се усмихна. Странно колко бързо къщата започваше да попива аромата на децата. Пастели и глина, горещ шоколад и овесени ядки.

И странно колко бързо бе започнала да чака с нетърпение да ги завари тук след работа.

Разсеяно прибра пастела в джоба си. Именно на работа трябваше да отиде.

По навик изплакна чашата от кафето и я сложи на сушилнята. Хвърли последен поглед наоколо, отвори вратата на кухнята и заслиза по стълбите, за да отвори магазина.

Едва обърна надписа „Отворено“, отключи вратата и мина зад тезгяха да отключи касата, когато Джо Долин влезе в магазина.

Тя бързо потисна тревогата си, като си напомни, че той е тук, а Каси я няма.

Беше напълнял доста за трите години откакто го познаваше. Все още имаше мускули, но обвити с твърде много кашончета бира. Предположи, че навремето е бил привлекателен мъж, преди лицето му да подпухне и под мрачните му кафяви очи да се появят торбички.

Един от предните му зъби беше счупен, но Рийгън не знаеше дали заслугата е на юмука на младия Рейф, а носът му бе чупен от Рейф и от неколцина други.

Тя с отвращение си припомни, че веднъж или два пъти се бе опитал да я опипва. Бе я гледал, неведнъж и дважд, алчно и с всезнаеща усмивка.

Рийгън дори не бе казала на Каси за това. Нито пък имаше намерение да ѝ каже някога.

Пригответи се за кавга, но той тихо затвори вратата, свали шапката си с козирка и застана смирено като селянин пред своята кралица.

— Рийгън. Извинявай, че те безпокоя. Разкаянието в гласа му и сведената му глава едва не я трогнаха. Но тя си спомни синините по шията на Каси.

— Какво искаш, Джо?

— Чух, че Каси е отседнала при теб.

Само Каси, отбеляза Рийгън. Нито дума за децата.

— Така е.

— Предполагам, знаеш за неприятностите.

— Да, зная. Арестуваха те, защото я беше бил жестоко.

— Бях ужасно пиян.

— Съдът може да приеме това за извинение. Аз не го приемам.

Очите му се присвиха и проблеснаха, но той не вдигна глава.

— Чувствам се ужасно. Вече дни наред се тревожа за нея. Сега така подредиха нещата, че не мога да се приближавам до нея, за да ѝ го кажа. Дойдох да те помоля за услуга.

Най-сетне вдигна глава и в очите му блестяха сълзи.

— Каси много те цени.

— Аз също я ценя — безизразно отвърна Рийгън. Нямаше да позволи сълзите на мъжа да повлияят на преценката ѝ.

— Да, добре. Надявах се да ѝ поговориш за мен. Да я убедиш да ми даде още един шанс. Не мога да я помоля сам заради тази проклета забранителна заповед. Но теб ще те послуша.

— Нямам такова влияние върху Каси, Джо.

— Теб ще те послуша — настоя той. — Винаги дрънкаше колко си била умна. Кажеш ли ѝ да се върне вкъщи тя ще си дойде.

Рийгън бавно подпря длани на тезгяха.

— Ако ме слушаше, щеше да те напусне преди години.

Челюстта му се стегна.

— Слушай. Мъжът има право...

— Да бие жена си? — рязко го прекъсна тя. — Не и според моите разбирания, нито пък според закона. Не, няма да ѝ кажа да се върне при теб, Джо. И ако това е всичко, за което си дошъл, можеш да си вървиш.

Устните му се разтеглиха назад и оголиха стиснатите зъби, очите му станаха студени като мраморни топчета.

— Все тъй надута и високомерна. Смяташ се за нещо повече от мен.

— Не, не се смятам. Сигурна съм, че съм нещо повече от теб. Напусни магазина ми или ще накарам шериф Макейд да те тикне в затвора за тормоз.

— Жената принадлежи на съпруга си. — Той стовари юмрук върху тезгяха, достатъчно силно, за да напука стъклото. — Кажи да докара кльошавия си задник вкъщи, ако разбира какво е добро за нея. И какво е добро за теб.

Страхът сграбчи Рийгън за гърлото и тя преглътна мъчително. Стисна постела в джоба си, сякаш беше талисман.

— Това заплаха ли е? — попита хладно. — Не ми се вярва надзорникът ти да одобри това. Да му се обадя ли да го попитам?

— Кучка. Ти си една студена гадна кучка, която не може да си намери истински мъж. — Искаше да я удари, да усети как юмрукът му се стоварва в това лице на ледена кралица. — Застанеш ли между мен и жена ми, и двете ще си получите заслуженото. Като свърша с нея, ще дойда за теб. Ще видим дали ще си толкова надута и високомерна, като приключа с теб. — Той си нахлупи шапката и се извърна към вратата. — Предай ѝ какво съм казал. Кажи ѝ, че чакам. Най-добре да накара това копеле Макейд да скъса ония документи и да се прибере вкъщи веднага.

В мига, в който вратата се затръшна зад него, Рийгън се свлече зад тезгяха. Ръцете ѝ трепереха, а тя мразеше това, мразеше да се страхува, да се чувства уязвима. Грабна телефона и едва не се поддаде на инстинктивното си желание да се обади веднага на Рейф, но се овладя навреме.

Това би било погрешно, помисли си и внимателно остави слушалката. Съществуваха толкова много причини, поради които беше погрешно. Та нали Рейф веднага щеше да намери Джо Долин и да се

сбие с него. Вероятно щеше да пострада, а и боят нямаше да бъде разрешение на проблема.

Тя се изправи и няколко пъти пое дълбоко въздух. Къде остана гордостта ѝ, способността да се владее? Винаги бе запазвала самообладание и бе успявала да се справи със ситуацияите, изпречили се на пътя ѝ. Чувствата ѝ към Рейф не биваше — а и не можеха — да променят тази ѝ способност. Тя нямаше да позволи това. Следователно, щеше да постъпи така, както смята за правилно, за практично и необходимо. Рийгън вдигна телефона и набра номера на шерифа.

— Отначало беше почти жалък. — Чаят се разплиска в чашата ѝ. Рийгън с гримаса го остави. — Предполагам, изплашил ме е повече, отколкото си мислех.

— Не се притеснявай — рече Девин и се намръщи, зърнал пукнатината в стъклото на тезгяха. Би могло да бъде и по-лошо, помисли си мрачно. Много по-лошо. — Трябва да призная, не мислех, че е толкова глупав, та да предприеме подобна каскада.

— Не смятам, че пие. — Рийгън прочисти гърло. — Поне не беше пиан. Ставаше все по-гневен и все по-груб. — Тя отново посегна към чая си. — Нямам свидетели. Бяхме само двамата.

— Подай оплакване и ще го затворя.

Устните ѝ леко трепнаха.

— Имам чувството, че чакаш това с нетърпение.

— Не можеш и да си представиш какво удоволствие ще ми достави.

— Ще подам оплакване. Погрижи ли се за Каси?

— Един от заместниците ми отиде в закусвалнята веднага щом ти се обади. Ще се навърта там, ще му се плаща да пие кафе и да флиртува с Ед. Изпратих друг в училището.

— Децата. — Кръвта ѝ се смръзна в жилите. — Не смяташ, че ще направи нещо на децата, нали?

— Не. Мисля, че изобщо не го е грижа за тях.

— Прав си. — Тя направи усилие да почувства облекчение. — Не каза и думичка за тях. Говореше само за Каси. Сякаш децата му не съществуват. Ще затворя и ще дойда с теб, ако е удобно.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Според предвижданията сигурно си е вкъщи, надига бутилката и чака Каси.

Щом попълни оплакването, Рийгън се отби в супермаркета. Имаше чувството, че и двете с Каси ще имат нужда от повдигане на настроението тази вечер. Една хубава вечеря щеше да свърши работа. Спагети и кюфтета, реши тя, и шоколадов кейк с ядки.

Докато чакаше да сложат покупките ѝ в плик, тя потисна усмивката си при крадешком хвърлените погледи и шушуканията. Клюкарската бригада, рече си, в пълна бойна готовност.

Госпожа Мец, с целите си сто килограма, приближи, клатушкайки се като патица.

— Рийгън Бишъп, помислих си, че си ти.

— Здравейте, госпожо Мец. — А това е главният разузнавач на бригадата, помисли си. — Как мислите, дали пак ще вали сняг?

— Ще има ледена буря — рече жената и поклати глава. — Чух по радиото. Вече е февруари, а тази зима като че ли никога няма да свърши. Изненадана съм да те видя тук по това време на деня.

— Нямам клиенти. — Рийгън отброи банкнотите за продуктите. — Всички спят зимен сън.

— Разбирам какво имаш предвид. И все пак имаш работа по старото имение на Барлоу, нали?

— Да, така е. — Готова да продължи играта, Рийгън подпря плика на хълбока си. — Там работата напредва. Ще стане забележително място, щом бъде завършена къщата.

— Не очаквах, че ще доживея ден, когато някой ще си даде труд да я ремонтира. Не мислех, че ще доживея и Рейф Макейд да се върне в града. — В очите ѝ проблесна любопитство. — Май доста му е провървяло на юг.

— Очевидно.

— Човек никога не може да е сигурен с тия момчета Макейд. Успяват да те измамят всеки път. Знаеш ли, че Рейф потроши пикапа на баща си по Марбъл Куори Роуд още преди да е пораснал достатъчно, за да получи шофьорска книжка. Беше точно след смъртта на Бък, доколкото си спомням. Беше толкова див, колкото само той може да бъде, този Рейф. Преследваше момичетата, биеше се, летеше по пътищата с шумния си мотоциклет. Беше време, когато станеше ли някоя разправия, в дъното винаги стоеше някое от момчетата Макейд.

— Времената се менят, струва ми се.

— Не чак толкова много — засмя се жената. — Видях го из града. В погледа му още блещука оная искрица. Едно птиченце ми каза, че ти е хвърлил око.

— Птиченцето не ви е излъгало. Аз също съм му хвърлила око.

Жената се разсмя толкова силно, че трябваше да остави шоколадовите бонбони, за да придържа корема си.

— По-добре изобщо да не изпускаш от поглед момче като него. По-трудно е да го укротиш от кюфте в горещ тиган. Той беше лошо момче, Рийгън. А лошите момчета се превръщат в опасни мъже.

— Зная — намигна ѝ Рийгън. — Точно затова го харесвам. Отбийте се да разгледате магазина ми, госпожо Мец.

— Ще се отбия. — Тя поклати глава и започна да изпразва количката си. — Престани да зяпаш, момче — подхвърли на кльощавия продавач, който изпращаше с поглед Рийгън, — маркирай покупките. Никога няма да си достатъчно опасен, за да завъртиш главата на такава жена.

Развеселена от срещата, Рийгън пое по тротоара. Хубав град, помисли си и вдигна ръка да отвърне не нечий поздрав от другата страна на улицата. Тротоарите бяха неравни, издути от корените на дърветата и студа, библиотеката работеше само три дни в седмицата, а пощата беше затворена за цял час следобед.

Но въпреки това, а може би точно заради това, градът беше хубав. Уверена бе, че Рейф не си дава сметка за доброжелателното посрещане.

Не го посрещат с радостни възгласи, помисли си, като зави зад ъгъла на главната улица. Това не беше в техният стил. Блудният син бе навлязъл в ритъма на града без звън на камбани или празнични фанфари.

А когато отново си тръгнеше, заминаването му също нямаше да бъде отбелязано гръмко. Няколко подхвърлени забележки на гишето в пощата, две-три хипотези, споделени в закусвалнята. После градът щеше да продължи своя живот, спокойно както винаги.

Надяваше се и тя да съумее да го стори.

Подхвана по-добре плика с покупките и зави към магазина. Наслаждавай се на момента, помни си. Не мисли за бъдещето. Такива бяха правилата; тя ги бе наложила. Трябваше само да ги спазва.

А ако намереше извинение, за да се промъкне по-късно в къщата му и да открадне някой час в неговата компания, толкова по-добре.

Въодушевена от идеята, тя измъкна ключовете от джоба си. Подрънкваше с тях, докато се изкачваше по стълбите с покупките.

Ако бе по-внимателна, ако не мислеше за Рейф, може би щеше да забележи по-рано. Но вече посягаше към вратата, когато видя, че не е на пантите си, а само е подпряна там.

Застина за миг, неспособна да осъзнае случилото се. Загуби твърде много време.

Щом се извърна да побегне, Джо рязко блъсна вратата настрани. Трясъкът я накара да изпищи. Викът замря в гърлото ѝ, когато ръката на мъжа обви шията ѝ.

— Чудех се коя от двете ще се върне първа. Хубаво е, че си ти. — Дъхът му вонеше на уиски и възбуда. — Отдавна чакам да те пипна.

Притисна уста към ухото ѝ, възбуден от опита ѝ да се измъкне.

— Ще ти покажа на какво е способен истинският мъж. Ще махна тия хубави дрехи и хубаво ще ти покажа.

Мъжът издиша шумно, сграбчи я за гърдата със свободната си ръка и стисна силно. Кожата ѝ настръхна и за един кратък ужасяващ миг страхът я заслепи, замъгли разума ѝ.

— Ще си взема от това, което чух, че е получило онова копеле Макейд. После така ще подреда лицето ти, че никой вече няма да смята, че си хубава.

Като я повлече навътре през разбитата врата, тя с ужас си представи какво би могъл да ѝ стори. Тя се залюля назад. Покупките паднаха на пътеката. Токовете ѝ се плъзнаха по пода.

— Щом Каси се върне, ще получи същото. Но първо ще се позабавлявам, като ти посмачкам фасона. — Със свободната си ръка той я дръпна за косата, тихият ѝ стон му достави удоволствие.

В същия миг тя си спомни, че ключовете все още са във вцепенената ѝ ръка. Като изричаше молитви наум, тя замахна и стовари юмрука с подаващите се между пръстите ѝ ключове върху главата му.

Той зави като бясно куче и охлаби хватката си. Рийгън успя да си поеме въздух и хукна по стълбите, убедена, че всеки момент ще я догони. На последното стъпало се препъна и падна на ръце и колене. Готова да изпищи, се извърна назад.

И го видя паднал на площадката, притиснал ръка към лицето си, измежду пръстите му се стичаше кръв. Тя се изправи като в транс и бавно тръгна по улицата към закусвалнята. Ушите ѝ бучаха и тя бавно вдишваше и издишваше.

Пристъпи вътре и затвори вратата. Нямаше представа, че палтото ѝ виси на единия ръкав, а панталоните ѝ са окървавени и разкъсани на коленете.

Каси изпусна таблата и съдовете се пръснаха на парчета по пода.

— Рийгън! Боже мой!

— Мисля, че трябва да се обадиш на Девин — бавно изрече Рийгън. — Джо е на площадката пред апартамента ми. Мисля, че го ударих лошо. — Стаята се завъртя пред очите ѝ и тя се подпря на стената на близкото сепаре. — Трябва да седна.

— Върви се обади на Девин — извика Ед и се втурна да настане Рийгън в сепарето. — Наведи глава. — Тя бързо тикна главата на Рийгън между коленете ѝ. — Дишай бавно и дълбоко, браво, момичето ми. — Огледа помещението. Няколкото клиенти се бяха втренчили в Рийгън. — Е, какво чакате? Някой силен мъж да отиде и да хване онзи кучи син. Ти, Хорас, размърдай си задника и донеси на момичето чаша вода.

Резките заповеди на Ед накараха всички да се раздвижат. Доволна, тя повдигна главата на Рийгън.

— Е, цветът ти се върна — обяви и приседна до нея. Измъкна цигара от пакета в джоба на престилката си и я запали с клечка кибрит. Всмукна дълбоко и се усмихна. — Надявам се да си го ударила лошо, миличка. Много лошо.

Седнала в офиса на Девин, обхванала с две ръце чашата кафе, което Шейн ѝ бе налял, Рийгън беше сигурна, че най-лошото е отминало. Всичко се бе случило, толкова бързо, че реакциите ѝ бяха чисто емоционални. Но сега страхът бе преминал и вече можеше да разсъждава трезво.

Каси седеше до нея и мълчеше. Шейн крачеше като боксьор, заграващ за предстоящ мач. Зад бюрото си Девин спокойно попълваше доклада.

— Извинявай, че те карам да повториш отново всичко, Рийгън — започна той. — Но колкото по-ясно е написано оплакването, толкова

по-бързо ще приключим с всичко.

— Няма нищо. Вече съм добре. — Тя разсеяно придърпа скъсаните си панталони. Коленете ѝ още пареха, колкото от щедрата дезинфекция на Ед, толкова и от съприкосновението с асфалта. — Искам да приключим. Мога...

Тя млъкна, щом вратата рязко се отвори. В първия миг зърна само лицето на Рейф — бледо, каменно, с горящи зелени очи, които можеха да те убият на място.

Сърцето ѝ се качи в гърлото. Преди да успее да се изправи, той я вдигна и я притисна в обятията си.

— Добре ли си? Ранена ли си? — Гласът му бе дрезгав и напрегнат. Не бе в състояние да разсъждава. Откакто бе чул за нападението, изпитваше само неистов страх за нея. Отново я притисна към себе си и зарови лице в косата ѝ.

Тя затрепери неудържимо.

— Добре съм. Наистина съм... — Но гласът ѝ секна. Ако можеше да потъне в прегръдките му, да се стопи, щеше да бъде добре.

— Удари ли те? — Погали косата ѝ, отдръпна я от себе си, за да се увери сам, че не е пострадала сериозно. — Направи ли ти нещо?

Тя само поклати глава и притисна лице към рамото му.

Като я притисна отново в прегръдките си, Рейф хвърли поглед към Девин.

— Къде е той?

— Арестуван е.

Рейф хвърли яростен поглед към килиите в задната част.

— Не е тук, Рейф. — Макар гласът му да бе спокоен, Девин се подготви за нападение. — Няма да можеш да се добереш до него.

— Смяташ, че можеш да ме спреш?

Влязъл след Рейф, Джаред сложи ръка на рамото му.

— Защо не седнеш?

Рейф рязко отблъсна ръката му.

— Разкарай се.

— Сега това е проблем на закона — рече Девин и се надигна от стола си.

— По дяволите закона и ти заедно с него. Искам да знам къде е Джо.

— Като го намериш, Рейф, аз ще ти държа палтото. — Готов за действие, Шейн се ухили. — Ако имаш палто. Винаги съм мразил тоя кучи син.

— Млъкни — намеси се Джаред и сведе очи към Каси.

— Задръж си адвокатските глупости — отвърна Шейн, стиснал юмруци. — Аз съм на страната на Рейф.

— Нямам нужда нито от теб, нито от когото и да било. Не заставай на пътя ми, Девин.

— Вече съм на пътя ти. Сега седни, или ще те затвора в килията.

Той се стрелна толкова бързо, че Рийгън успя само да извика тихо. В следващия миг Рейф бе сграбчил Девин за ризата през бюрото. Не смяташе, че се успокоила, но думите, които двамата Макейд си разменяха, я разтърсиха, преди да е успяла да се съвземе от шока.

Без съмнение всеки момент щеше да се пролее кръв.

— Престанете — рече тя, но гласът ѝ бе слаб и почти не се чу от крясъците в стаята. — Казах да престанете — повтори тя. Нещо падна с трясък зад нея и сърцето я бясно заби. — Престанете веднага! — изкрещя.

Изненадващата сила на гласа ѝ спря юмрука на Рейф и блъсканицата зад гърба ѝ. Четирима мъже се втренчиха в нея, застинали като статуи по време на битка.

— Държете се като деца. По-лошо от деца. Каква полза ще има, ако четиримата се сбиее? Съвсем типично — рече, по-скоро отвратена, отколкото уплашена.

— Съвсем типично поведение, което бих очаквала от група безмозъчни павиани. Истински герои. — Тя изсумтя и грабна палтото си. — Нямам намерение да седя тук и да наблюдавам как четиримата се правите на пихтия.

— Седни, Рийгън. — Тъй като продължи към вратата, Рейф изруга и тръгна след нея. — Седни — повтори, като потисна гнева си и нежно я обърна. — Господи, погледни си ръцете.

Разтърсен отново, той внимателно вдигна ръцете ѝ и притисна устни към ожулените длани. Жестът накара останалите братя да се размърдат смутено.

— Какво очакваш да направя? — Гневът му се стопи и го остави безпомощен. — Какво очакваш да изпитвам?

— Не зная. — Тя самата не знаеше какво изпитва, не и когато тези очи сезираха в лицето ѝ. — Просто искам да приключа с всичко това, Рейф. Моля те, нека разкажа на Девин това, което трябва да знае, за да свърши всичко.

— Добре. — Той я пусна и отстъпи назад. — Направи каквото трябва.

Тя се върна на стола си и пое новата чаша кафе, предложена ѝ от Джаред. Девин задаваше въпросите, тя отговаряше. Рейф слушаше. Сетне си тръгна, без да каже дума.

Рийгън си каза, че не бива да се чувства засегната, постара се да го разбере.

— Девин, можеш ли да ми кажеш какво ще стане сега?

— Заместникът ми ще се обади, щом в болницата приключат с Джо. Ще бъде прехвърлен. Нарушил е изпитателния срок и забранителната заповед, така че ще излежи цялата присъда по предишното си обвинение.

Това бе твърде слабо удовлетворение, помисли си Девин и хвърли поглед към Каси. Тя не бе помръднала, нито проговорила през изминалия половин час.

— Ще му бъдат отправени и допълнителни обвинения — продължи Девин. — Влизане с взлом, нападение, опит за изнасилване. Ще включим и щетите по жилището. Може би ще има процес и ти ще трябва да свидетелстваш.

— Готова съм за това.

— При тези обстоятелства адвокатът му може да го посъветва да се признае за виновен по по-лекото обвинение.

Срещнал въпросителния поглед на Девин, Джаред кимна.

— Аз бих постъпил точно така.

— Да, добре. — Трудно е да не намразиш съдебната система, помисли си Девин, когато те засяга лично. — При всички случаи ще лежи в затвора за известно време. Предполагам от три до пет години. Няма да създава проблеми. Нито на теб, нито на Каси.

— Добре тогава. — Рийгън пое дълбоко въздух. — Всичко е ясно. Двете с Каси може ли да си тръгваме?

— Разбира се. Ще ви държа в течение.

— Не мога да се върна вкъщи с теб — обади се Каси за първи път, откакто бяха дошли в офиса. Гласът ѝ прозвуча тих и дрезгав.

— Разбира се, че можеш.

— Как бих могла? — Тя се взря в сивите панталони на Рийгън, в грозните дупки на коленете. — Как е възможно изобщо да ме искаш в дома си, след всичко, което той ти причини?

— Той — тихо рече Рийгън. — Не ти, Каси. Ти нямаш вина.

— Разбира се, че съм виновна. — Каси вдигна глава и срещна погледа на Рийгън. — Зная какво можеше да ти направи, ако не си била достатъчно силна, за да го спреш. Какво би могъл да ти направи, за да се добере до мен, Рийгън. Ти си най-добрата приятелка, която някога съм имала.

— Тогава ми позволи да остана твоя приятелка.

— Искам това и зная, че вече си ми простила.

— Каси, няма какво да ти прощавам. Не се обвинявай — промълви Рийгън и хвана ръката на Каси.

— Трябва да го направя, защото се налага да намеря начин да простя на себе си. Ще започна като отведа децата си вкъщи и намеря начин да им осигуря начина на живот, който заслужават. Имам нужда да започна да се грижа за себе си и за тях. Нуждая се от това.

— След няколко дни — възрази Рийгън.

— Не. Сега. — Тя затвори очи, стегна се, сетне погледна към Джаред. — Можеш ли да ми помогнеш, Джаред?

— Разбира се, че мога. С каквото сметнеш за необходимо. Има много програми...

— Не. — Тя силно стисна устни. Време е, каза си, отдавна е време да поема отговорността. — Искам да подам молба за развод. Днес. Имам нужда от теб, за да ми кажеш какво трябва да направя.

— Добре. — Той я хвана за ръката и ѝ помогна да стане, сетне нежно я прегърна през раменете. — Ела с мен. Ще се погрижим за всичко.

— Време беше — промърмори Шейн, щом вратата се затвори зад тях. Сви рамене, когато Девин го стрелна с поглед. — Ей, всички знаем, че трябваше да зареже тоя негодник преди години.

— Няма спор по този въпрос. — Рийгън стана, но едва се задържа на краката си. — Трудно ѝ беше. Ще ѝ бъде трудно да издържи докрай.

— Никога нямаше да го направи, ако той не беше наранил друг човек — промълви Девин. — Само нещо такова можеше да я принуди

да предприеме нещо.

— Тогава се радвам, че стана така. И се радвам, че аз също го нараних. — Рийгън пое дълбоко въздух и зададе въпроса, който я измъчваше от много време. — Как е окото му, Девин?

— Ще ти се обадя, веднага щом разбера. Ако искаш.

— Мисля, че трябва да знам. — Тя протегна ръка към него, не за да се здрависа, а за да потърси опора.

— Ти беше чудесен. Зная, че Рейф беше разстроен, но не беше прав за нещата, които ти наговори. Ти направи всичко, което можа. Направи всичко както трябва.

— Ако бях направил всичко както трябва, това нямаше да се случи.

— Знаеш, че не е така. — Тя стисна ръката му и потръпна от болка. — Прибирам се вкъщи, ще глътна няколко аспирина и ще полегна малко. Моля те, обади ми се, като научиш нещо.

— Ще ти се обадя. Шейн?

— Вече те изпреварих, както винаги. — Той ѝ помогна да облече палтото си. — Ще те откарам вкъщи и ще оправя вратата.

— Благодаря. — Тя се усмихна и го целуна по бузата.

— Павиани или не, братята Макейд никак не са лоши.

— Миличка... — Шейн я прегърна през кръста и я поведе навън. — Ние всички сме лоши. Доскоро, Дев. — Помогна ѝ да се качи в джипа и спря до нея. — Рейф ще дойде. Просто има нужда да потроши нещо.

— Това ли е разрешението?

— Върши работа. — Той тръшна вратата ѝ, сетне се настани зад волана.

— Ти щеше да тръгнеш с него. За да намерите Джо.

— Всички щяхме да тръгнем с него. — Шейн погледна в огледалото за обратно виждане, сетне бързо направи забранен обратен завой. — Дев и Джаред щяха да поспорят малко за реда и закона. Щяхме да се понатупаме леко. После всички щяхме да тръгнем с него. — Той със съжаление поклати глава. — Щеше да бъде забавно.

— Забавно. — Тя едва не се разсмя, като облегна глава на седалката.

— Никой няма право да се отнася грубо с жените на Макейд.

— О, така ли? Такова обществено положение ли заемам в момента?

Той долови странната нотка в тона ѝ, сетне смело я погледна в очите.

— Просто имах предвид... като гледам как двамата с Рейф... Заради начина, по който... — Дори Макейд знаеха цената на отстъплението. — Няма да говоря по този въпрос.

Той спря пред стълбите и вдигна поглед към вратата.

— Някой изглежда ме е изпреварил.

— Какво? — Гневът ѝ още не се бе уталожил.

— Ще проверя, но оттук ми се струва, че някой вече е оправил вратата. — Шейн слезе от джипа и изкачи стъпалата. — Да. Има няколко драскотини, но си е обратно на пантите. — За всеки случай опита ключалката, като яко я блъсна. — Солидна е. Сигурно Рейф е свършил тази работа.

— Разбирам. — Това не успокои гнева ѝ. — Ще трябва да се погрижа да му благодаря, нали?

— Да. — Шейн слезе по стълбите. — Ще се справиш ли сама? Искаш ли да ти донеса нещо, или просто да остана при теб?

— Не, не, нямам нужда от нищо. Наистина от нищо. — Не беше приятно да извади ключовете, но тя го стори и отвори вратата. — Благодаря, че ме докара.

— Няма проблем. — Докато бързаше обратно към джипа, Шейн реши, че Рейф има проблем. Голям проблем. Това го накара да се усмихва по целия път през града.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Хубаво беше да удряш. Пък било то и само по пирон. За да не се нахвърли да удря нещо, или някого, Рейф се бе затворил в спалнята в източното крило. Опасният блясък в очите му бе предупредил всички работници да стоят настрана — ако искат да си запазят зъбите.

Звуците от ремонта отекваха в стените твърде силно в унисон с мрачното му настроение. Рейф бе захвърлил пистолета за забиване на пирони и ги удряше с чук и мускули. Всеки нов декоративен гвоздей, който забиваше със замах, беше лицето на Джо Долин.

Когато вратата зад него се отвори, Рейф оголи зъби, без да се обръща.

— Махай се оттук. Стой навън или си уволнен.

— Хайде уволни ме. — Рийгън затръшна вратата след себе си. — Тъкмо ще мога да ти кажа това, което трябва да научиш, без да се отрази на професионалните ни взаимоотношения.

Той хвърли поглед през рамо. Беше се преоблякла. Не само панталоните, а всичко — блузата, блейзера, бижутата. Беше като извадена от кутийка.

Но той си спомняше точно как изглеждаше преди няколко часа — раздърпана, бледа, с кръв по дрехите си.

— Точно сега не бива да си тук. — Той сложи нов пирон и го заби с един удар.

— Прав си, Макейд, но съм тук.

Първо си бе взела душ, за да отмие от тялото си всички болки от допира на Джо. Но вече се бе възвърнала самообладанието и бе готова да се изправи срещу Рейф Макейд.

— Искам да знам какво ти става, по дяволите.

Ако й кажеше, тя щеше да му се изсмее в лицето. А бе напълно сигурен, че това ще го тласне отвъд границите на здравия разум.

— Имам работа, Рийгън. Заради времето закъснях с цял ден.

— Не ми ги пробутвай тия. Погледни ме, като ти говоря, дявол да го вземе. — Тъй като той не се извърна, а продължи да забива

пироните в дървото, Рийгън стисна юмруци. — Защо си тръгна така от офиса на Девин? Защо просто си тръгна?

— Имах работа.

За да покаже какво ѝ е мнението за този отговор, тя ритна сандъчето с инструменти.

— Предполагам, трябва да ти благодаря, задето си ми оправил вратата.

— Ще ти изпратя сметката.

— Защо си ми ядосан? Не съм направила нищо, за да...

Дъхът му изсвистя през зъбите, когато захвърли чука към стената.

— Не, не си направила нищо. Само беше раздърпана, ударена, окървавена и почти изнасилена. Че защо ли това трябва да ме тревожи?

Някой трябва остане спокоен, каза си тя. А като гледаше как горят очите му, очевидно този някой трябваше да бъде тя.

— Зная, че си разстроен заради случилото се.

— Да, разстроен съм. — За да не излее яда си върху нея, той вдигна сандъчето с инструменти и го захвърли. Метал и дърво се разлетяха с грохот като малки бомби. — Малко съм разстроен. А сега изчезвай.

— Няма. — Тя вирна брадичка. — Давай, хвърли нещо друго. Като си излееш яда, ще можем да разговаряме цивилизовано.

— Проумей най-сетне с дебелията си глава, че в мен няма нищо цивилизовано.

— Вече ми стана ясно. Какво следва сега? Искаш ли да ме удариш? Това ще докаже, че си по-голям мъж от Джо Долин.

Очите му потъмняха. За миг, просто за секунда, ѝ се стори, че вижда болка, примесена с гнева. И изпита срам.

— Извинявай. — Непохватно вдигна ръце. — Не заслужаваш това. Всъщност не мисля така.

В очите му вече гореше само гняв, овладян с жестоки усилия.

— Обикновено казваш това, което мислиш. — Той вдигна ръка, за да спре възражението ѝ. — Искаш разговор, добре. Ще получиш проклетия разговор. — Той приближи до вратата, рязко я отвори и изрева към всяко ъгълче на къщата. — Вън! Всички вън, веднага!

Затръшна отново вратата, доволен от тропота на крака и дрънченето на инструменти.

— Не е нужно работата да спира — обади си Рийгън.

— Сигурна съм, че ще ни отнеме само няколко минути.

— Понякога просто не може да стане както ти искаш.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Убеден съм, че не разбираш. — Той отново отвори вратата. — Някой да ми даде цигара, по дяволите — изкрещя. Но тъй като никой не се осмели да приближи, наложи се отново да тръшне вратата.

Рийгън го наблюдаваше запленена, докато той крачеше и ругаеше. Ръкавите на ризата му бяха навити до лактите, коланът с инструментите бе препасан като кобур. Бе завързал кърпа на челото си, за да попива потта. Изглежда като разбойник, който не би се поколебал да убие и открадне, мина ѝ през ума.

И наистина бе нелепо да изпитва възбуда.

— Бих могла да направя кафе — започна тя, сетне въздъхна, срещнала погледа му, който режеше като бръснач. — Май не е добра идея. Рейф...

— Просто млъкни.

Тя изправи рамене.

— Не желая да ми говориш по този начин.

— Ще трябва да свикнеш. Достатъчно се сдържах с теб.

— Сдържал си се?! — Очите ѝ се разшириха. Ако не изглеждаше като маниак, тя щеше да се разсмее. — Наричаш това сдържане? Бих искала да видя какво разбираш под свободно държание?

— Скоро ще видиш — процеди той през зъби. — Обидена си, че си тръгнах? Е, сега ще разбереш какво щеше да ти се случи, ако бях останал.

— Не ме докосвай. — Тя протегна ръце напред, свила юмруци като боксьор. — Да не си посмял.

Очите му все още горяха, когато обхвана юмрука ѝ и я избута назад, докато гърбът ѝ опря във вратата.

— Ще си го получиш, скъпа. Дадох ти възможност да си тръгнеш, ти не се възползва.

— Не ме наричай „скъпа“ с такъв тон.

По начина, по който устните му се разтеглиха назад, тя нямаше да се изненада, ако бе зърнала остри вълчи зъби.

— Господи, ти си невероятна! — Той свали ръката ѝ и се отдалечи, защото така беше по-безопасно и за двамата. — Искаш да знаеш защо си тръгнах. Това е въпросът, който те измъчва, нали? Затова си дошла тук? При мен?

— Да.

— Но не дойде при мен сутринта, когато те е заплашил. Не дойде при мен, след като те е нападнал. — Трябваше да го приеме, колкото и отчайващо да беше за него.

— Трябваше да кажа на Девин — започна тя.

— Да. Трябваше да кажеш на Девин. — Изпълнен с огорчение, той се извърна. — Знаеш ли какво чух в хубавите ти и подробни показания, Рийгън? Тази сутрин Долин е дошъл в магазина ти точно както си мислех, че ще направи.

— И аз се справих — отвърна тя. — Точно както ти казах.

— Разбира се, ти се справяш с нещата страхотно. Той ти е отправил заплахи. Уплашил те е.

— Да, добре, уплаши ме. — И сега съм уплашена, осъзна тя, защото не знам докъде ще доведе това. — Точно затова се обадох на Девин.

— Но не и на мен. Отиде до офиса на Девин, подаде оплакване.

— Да, разбира се. Искях Джо да бъде арестуван.

— Хубаво и чисто. После отиде да пазаруваш.

— Аз... — Тя сплете пръсти, сетне отпусна ръце. — Помислих си... Сигурна бях, че Каси ще се разстрои и исках... Просто си помислих, че ако приготвя хубава вечеря, и двете ще се почувстваме по-добре.

— И през цялото време, докато ходи при Девин, до супермаркета и обратно, не намери начин да ми се обадиш. Изобщо не ти хрумна, нали?

— Бях... — Тя понечи да продължи, сетне затвори уста. — Добре, да. Това беше първата ми реакция, но се успокоих и реших да не ти се обаждам.

— Успокоила си се?

— Да, осъзнах, че това е мой проблем и че отговорността да се справя с него е моя.

Честният ѝ отговор го преряза като нож. Изпълваха го гняв и болка.

— А след като те нападна, след като се опита...

Не можеше да го каже. Имаше чувството, че ако го изрече, ще се разпадне на парченца.

— И тогава не ти мина през ума да ми се обадиш. Научих от Шейн, защото бил при Девин, когато му се обадили и решил, че сигурно ще проявя интерес.

Рийгън осъзна, че по някакъв начин го бе наранила. Направила го бе неволно. Нямаше представа, че е възможно той да бъде наранен.

— Рейф, бях неспособна да разсъждавам — тя пристъпи напред, сетне спря. Даде си сметка, че няма смисъл да продължава. — Бях вцепенена. Когато дойдох на себе си, бях в офиса на Девин. Всичко се случи толкова бързо — искаше й се той да проумее, да я разбере, — а през повечето време ми се струваше, че изобщо не съм там.

— Справяше се.

— Трябваше. Безполезно би било да рухна.

— Наистина умееш да се съвземаш. — Той взе отново чука. — Съвсем сама.

— Трябва да мога. Стремя се да мога, защото...

— Защото не искаш да бъдеш като майка си — довърши той вместо нея.

Звучеше толкова грубо, толкова глупаво.

— Добре, да, отчасти е вярно. За мен е важно да притежавам определени качества, но това не е сред тях. Не ти се обадох само защото...

— Не си имала нужда от мен. — Огънят в очите му беше угаснал. Твърде малко топлина бе останала в него. — Нямах нужда от мен.

Отново я обхвана паника.

— Не е вярно.

— О, сексът е страхотен. — Той се усмихна хладно, мрачно. — Това е нужда, с която двамата се справяме наистина добре. Мой проблем е, че позволих нещата да станат прекалено лични. Няма да повторя грешката си.

— Не става дума за секс.

— Напротив. — Той измъкна пирон от торбичката, постави го на място. — За секс става дума от самото начало. Това е всичко, което

имаме. Не е малко. — Заби пирона с един удар. — Знаеш къде да ме намериш, щом ти се прииска.

Кръвта се оттегли от страните ѝ, студена ръка сграбчи сърцето ѝ.

— Как можеш да кажеш такова ужасно нещо.

— Твоите правила, скъпа. Защо да усложняваме хубавата връзка, нали така?

— Не искам отношенията ни да бъдат такива, Рейф.

— Е, сега аз искам. Изборът е твой, приемаш или отказваш. — Заби нов пирон в дървото. Нямаше да ѝ даде възможност да го нарани отново. Никоя жена не го бе наранявала така.

Тя отвори уста, понечи да му каже, че отказва, че го изоставя. И не можа. Сълзи пареха в очите ѝ. Нима в такъв неподходящ момент трябваше да осъзнае, че е влюбена в него?

— Това ли изпитваш наистина?

— Аз също се опитах да кажа това, което мисля.

Тъй като не желаете да се унижава, тя преглътна сълзите.

— И всичко това е, защото си ядосан заради случилото се. Заради начина, по който се справих.

— Да речем, че това изясни нещата. Не искаш да си усложняваш живота, нали?

— Не, аз...

— Аз също не искам да усложнявам моя. Наречи го его... Имам си го. Не ми харесва да тичаш при брат ми вместо при мен. Както ти каза, излях си яда. Сега можем да върнем нещата такива каквито бяха. Каквито са и сега.

Не си беше дала сметка, че би предпочела смъртоносната му ярост пред това хладно премерено безразличие.

— Не съм сигурна, че това е възможно. Не мога да ти дам отговор веднага.

— Премисли, Рийгън. В това също те бива.

— Ако желаеш... — Тя притисна ръка към устните си, почака, докато успя да овладее гласа си. — Ако предпочиташ да прекратиш деловите ни взаимоотношения, мога да ти дам имената на други търговци в района.

— Няма причина за това. Бездруго изостанах със сроковете. — Когато се извърна към нея, видя само, че очите ѝ са сухи, лицето ѝ не

издаваше нищо. — Мога да приема доставката за тази стая след седмица, ако те затруднява съхранението.

— Чудесно. Ще уредя транспорта. — Тя се извърна и слепешком посегна към бравата. Ужасена, че ще рухне, излезе бързо. Затича се едва когато излезе навън и вятърът зашиба мокрите ѝ бузи.

Когато чу вратата долу да се затваря, Рейф седна на пода. Доловил риданията, носещи се във въздуха, той прокара длан по лицето си.

— Прекрасно зная какво изпитваш — промърмори.

За първи път в изпълнения му с превратности живот някой бе успял да разбие сърцето му. Единствената му утеха бе, че се бе постарал да е последният.

Предречената ледена буря връхлетя, заледи снега, превърна улиците в стъкло. Минаха няколко дни преди температурите да се вдигнат достатъчно, за да се стопи ледът. Всяка нощ термометърът се снижаваше, втвърдяваше и изглаждаше всяка покрита със сняг повърхност.

За Рейф това нямаше никакво значение. Лошото време му предостави оправдание да остане, където си беше, да работи двайсет часа в денонощието. С всеки забит пирон, с всяка измазана стена, къщата ставаше все повече негова.

Когато не можеше да спи, дори след изтощителните часове работа, той бродеше из къщата с останалите призраци.

Беше твърде зает, за да мисли за Рийгън. Или поне опитваше да се убеди, че е така.

А когато мисълта за нея все пак успееше да се промъкне зад старателно изградената защитна стена, той просто работеше по-упорито, по-дълго.

— Изглеждаш малко уморен, приятел. — Девин запали цигара, докато наблюдаваше как Рейф заковава новобоядисаният перваз. — Помниш ли онази книга — „Дориан Грей“? Както започва да се очертава, ти си картината на тавана, а тази къща е старият Дориан.

— Вземи си чук или се разкарай.

Девин спокойно приклепна и прокара пръсти по широкия резбован перваз.

— Наистина е хубав като картинка. Как наричаш този цвят?

— Пепел от рози — процеди Рейф през зъби.

— Да, наистина е хубав. — Девин изтърси пепелта от цигарата си в празна чаша от кафе. — Ако си падаш по розовото.

Рейф го стрелна с поглед.

— Опитваш се да подхванеш нещо ли?

— Не, просто поддържам разговора. Днес прехвърлиха Джо от болницата.

Очите на Рейф се вкамениха, преди да се извърне.

— Не е моя работа.

— Не е загубил окото си — продължи спокойно Девин. — Но известно време ще носи превръзка. Още не могат да кажат дали ще има трайни увреждания.

— Трябвало е да се прицели между краката му.

— Да, жалко, че не го е направила. Е, мислех, че ще искаш да знаеш, признал се е за виновен за нападението по съвет на адвоката си. Оттеглят обвинението за опит за изнасилване и процес няма да има, но ще си полежи в затвора.

На Рейф му се искаше да е напълно безразличен към всичко това.

— Колко?

— Според мен три. Преди да възразиш, че не е достатъчно, ще ти кажа, че утре ще присъствам при произнасянето на присъдата и ще добавя утежняващи вината обстоятелства. Ако след година го освободят условно, ще се върна и ще добавя още.

— Казах, че не е моя работа. — Рейф закова последното парче от перваза. — Как е Каси?

— Добре, предполагам. Джаред урежда развода. С обвинението за малтретиране и изневери, няма да отнеме обичайната една година. Джо няма възможност да оспорва. Колкото по-бързо свърши всичко, толкова по-скоро тя и децата ще могат да заживеят спокойно.

Той замислено изтърска пепелта върху пода.

— Няма ли да попиташ как е Рийгън?

— Не.

— Е, ще ти кажа. — Без да обръща внимание на озъбването на Рейф, Девин седна на пода. — Изглежда не спи много напоследък, ако питаш мен.

— Не те питам.

— Ед казва, че вече не обядва в закусвалнята, значи няма и апетит. Бих казал, че случилото се с Джо я е разтърсило дотолкова, че да загуби сън и апетит. Но имам предчувствието, че е нещо друго.

— Ще се справи. Тя умее да се грижи за себе си.

— Да, наистина. Предполагам, че ако през онзи ден Джо бе успял да я завлече вътре, някой скоро щеше да види вратата, да чуе шума. Ала все пак той можеше да направи големи поразии за кратко време.

— Смяташ, че не зная ли? — сопна се Рейф. — Смяташ, че не си давам сметка какво можеше да й стори?

— Напротив, мисля, че разбираш. Смятам, че това те гризе отвътре и съжалявам. Готов ли си да ме изслушаш?

— Не.

Но отказът не бе разгорещен, затова Девин се подготви да изкаже мнението си.

— Свидетелите в закусвалнята казват, че като влязла, я помислили за пияна, защото се олюлявала. Щяла е да припадне, ако Ед не се погрижила бързо за нея.

— Нямам нужда да слушам това.

— Напротив, имаш — промърмори Девин, забелязал как кокалчетата на Рейф побеляват върху дръжката на чука. — Когато я видях, Рейф, тя беше в шок. Разбираш ли? Зениците ѝ се бяха смалили като връхчетата на тия пирони. Мислех да я откарам в бърза помощ, но тя се овладя. Наблюдавах я. Беше невероятно.

— Значи е силна. — Образът в съзнанието му причини невероятна болка. — Не ми казваш нищо ново.

— Добре. Предполагам, че не беше във форма да забележиш как те погледна тя, когато влезе в офиса ми. Овладя се, защото се налагаше, защото така е устроена, предполагам. После ти влезе. Един мъж може да прекара целия си живот, без да дочака такъв поглед.

— Тя няма нужда от мен.

— Глупости. Може да си глупав, но би трябвало да разбираш това.

— Зная, че бях достатъчно глупав, за да държа на нея. Да отдам значение на това, какво мисли за мен, какво иска от мен. Няма да позволя да се случи отново. — Той стана и прибра чука в колана с инструменти. — Аз също нямам нужда от нея.

Девин с въздишка се изправи.

— Ти си влюбен до уши в нея.

— Не, не съм. Бях хлътнал по нея за известно време, после го преодолях.

Девин сви устни. Имаше един бърз, болезнен начин да се справи с това.

— Сигурен ли си?

— Нали току-що ти казах?

— Добре — усмихна се Девин. — Това разчиства пътя. Като си мислех, че си лапнал по нея, не исках да навлизам в чужда територия. Но тъй като ти не си, ще видя дали мога... да ѝ стимулирам апетита.

Той очакваше удара и пое философски юмрука в челюстта си. Испитваше удовлетворение винаги, когато се окажеше прав. Вдигна ръка, поразмърда челюстта си, поуспокоен, че не е счупена.

— Да, виждам как си го преодолял.

— Трябва да те ударя пак — процеди Рейф през зъби. Беше вбесяващо, унижително, да осъзнае как хубаво бе изигран.

— Не те съветвам. Този удар беше безплатен, но за следващия не отговарям. — Девин внимателно опипа отново челюстта си. — Дявол да го вземе, Рейф, още имаш добро дясно кроше.

Почти развеселен, Рейф размърда ударените си пръсти.

— Ти още имаш лице като камък. Кучи син.

— И аз те обичам. — Девин весело прегърна брат си през раменете. — По-добре ли се чувстваш?

— Не. — Той замълча. — Може би.

— Искаш ли да я намериш и да изясниш всичко?

— Няма да пълзя след жена — промърмори Рейф.

Ще пълзиш, и още как, помисли си Девин. Рано или късно.

— Добре тогава, имам свободна вечер. Искаш ли да нарушим обществения ред в нетрезво състояние?

— Да. — Те излязоха в коридора и тръгнаха по стълбите. — Да се срещнем в кръчмата? В десет часа.

— Съгласен. Ще видя дали ще мога да събера Шейн и Джаред.

— Също като едно време. Като ни види да идваме, Дъф ще умре от страх... — Рейф рязко млъкна, усети как сърцето му прескочи. Рийгън стоеше с изправени рамене и хладен поглед в подножието на стълбата.

— Докарах поръчката. — Полагаше големи усилия да говори безизразно. — В съобщението каза, че ще бъдеш готов до три часа.

— Тъкмо свърших. — Стомахът му се сви, което отново събуди гнева му. — Можеш да внасяш.

— Добре. Здравей, Девин.

— Здравсти, Рийгън. Тъкмо си тръгвам. До довечера, Рейф.

— Да. — Рейф не откъсна поглед от Рийгън, докато слизаше. — Имаше ли неприятности с пътищата?

— Не. Повечето вече са разчистени. — Изненада се, че той не забелязва как кърви сърцето й. — Успях да намеря пухения матрак, който искаше за леглото с балдахин. Ще се радвам да го сложа, за да се увериш, че наистина го искаш.

— Благодаря. Няма да ти преча. Имам... — Нищо, осъзна той. Нямахте нищо. — Работа — изрече накрая. — Извикай ме, като приключиш. Ще ти приготвя чека.

Тя искаше да каже нещо, каквото и да е, но мъжът вече се отдалечаваше. Като вирна брадичка, тя се върна към вратата, за да даде указания на носачите.

Наближаваше пет, когато Рийгън приключи с подреждането на нещата точно така, както ги искаше. Не бе забелязала тишината, заменила ритмичния шум от работата. Но щом започна да се стъмва, тя включи кръглата лампа с абажур на рози до стола пред камината.

Все още нямаше полица, но пламъците припукваха. Във въздуха се долавяше леката миризма на боя. Но Рийгън си помисли, че стаята чака своите обитатели.

И ароматът на рози висеше като сълзи във въздуха.

Сватбено одеяло, помисли си тя и прокара пръсти по един от стълбовете на леглото. Няколко възглавнички, поръбени с дантела, за да подхождат на балдахина, който ще се стеле над главата. Кедрова ракла в долния край на леглото, пълна с приятно ухаещи чаршафи и плетени торбички със стрита на прах лавандула.

Да, помисли си тя, това щяха да бъдат последните завършващи детайли. Може би малко ирландска дантела на прозорците, посребрена четка за коса заради суетата.

Щеше да бъде красива. Щеше да бъде съвършена.

Искаше ѝ се никога да не бе виждала стаята, къщата и Рейф Макейд.

Той стоеше безмълвно на прага, наблюдаваше как се движи из стаята, грациозно като призрак.

Сетне гърбът ѝ се скова. Тя се извърна. Минаха секунди, макар за двамата да изглеждаха цяла вечност.

— Тъкмо привършвах — успя да изрече Рийгън.

— Виждам. — Той остана на място, откъсна очи от нейните и огледа стаята. — Изглежда чудесно — Имам няколко дагеротипа и старинни сребърни рамки. Мисля, че ще изглеждат чудесно на полицата над камината, когато бъде готова.

— Страхотно.

Учтивостите разкъсваха стомаха ѝ.

— Забелязах, че доста си напреднал със следващата спалня.

— Напредва. Още няколко са готови за замазка.

— Бързо работиш.

— Да, винаги така казват. — Той измъкна чека от джоба си и пристъпи напред. — Заплащане при доставката.

— Благодаря. — Тя внимателно отвори чантата си, която бе оставила на масата, пхна чека вътре. И прокле мъжа. — Ще си тръгвам тогава — рече припряно. Извърна се и се блъсна в гърдите му. — Извинявай. — Отстъпи встрани, но той отново ѝ препречи пътя. Сърцето ѝ заблъска като барабан. — Застанал си на пътя ми.

— Точно така. — Огледа я от глава до пети. — Изглеждаш ужасно.

— Много ти благодаря.

— Имаш сенки под очите.

Ето колко може да се разчита на козметиката, помисли си с отвращение.

— Денят беше тежък. Уморена съм.

— Защо не се храниш в кафенето на Ед?

Рийгън се зачуди как е било възможно да си мисли, че харесва малките градове.

— Независимо какво си мислите ти и телеграфната агенция на Антиетам, какво правя в обедната почивка, си е моя лична работа.

— Долин е в килията. Няма да те тормози повече.

— Не се страхувам от Джо Долин. — Тя отметна коса, довольна от отчетливия си изговор. — Мисля да си купя пистолет.

— Помисли пак.

Изобщо не бе помислила, но бе дразнещо той да й налага какво да прави.

— Точно така, ти си единственият, който може да се защитава и да защитава другите. Отдръпни се, Макейд. Приключих тук.

Когато той я сграбчи за ръката, тя замахна, без да мисли. Ръката ѝ се стовари върху бузата му, преди да успее да се спре. Ужасена, младата жена отстъпи назад.

— Виж какво ме накара да направя. — Ядосана и готова да се разплаче, тя хвърли чантата си. — Не мога да повярвам, че ме предизвика да направя това. През целия си живот не съм ударила никого.

— Доста добре се справи при дебюта. — Без да откъсва поглед от нея, той прокара език от вътрешната страна на пламналата си буза. — Следващия път замахни от рамото. От китката ударът е много слаб.

— Няма да има следващ път. Няма нужда да удрям хората, за да наложя мнението си, за разлика от теб. — Тя пое дълбоко въздух. — Извинявай.

— Ако отново се отправиш към вратата, пак ще застана на пътя ти и ще започнем отначало.

— Добре. Очевидно има нещо, което искаш да кажеш.

— Ако продължаваш да вириш брадичка, ще ме ядосаш. Аз се държа цивилизовано, питам те как си. На теб ти харесва цивилизовано държание, нали?

— Добре съм — процеди тя. — Ти как си?

— Горещо-долу. Искаш ли кафе, бира?

— Не, много ти благодаря. — Що за човек беше този мъж, по дяволите, помисли си тя, та водеше безполезни учтиви разговори, когато стомахът ѝ се свиваше на десетки парещи възли? — Не искам кафе, нито бира.

— Какво искаш, Рийгън?

Сега вече го позна. Достатъчен бе този остър нетърпелив тон, за да се върне предишният Рейф. И да запали копнежа у нея.

— Искам да ме оставиш на мира.

Той не каза нищо, само се отмести от пътя ѝ. Рийгън отново взе чантата си, и отново я остави.

— Не е вярно. — Да вървят по дяволите гордостта ѝ, чувствата, дори сърцето ѝ. Вече бездруго бе разбито.

— Никога нямаше да стигнеш до вратата — тихо рече мъжът. — Сигурно ти беше ясно.

— Ясно ми е само, че се уморих да се карам с теб.

— Аз не се карам. Аз чакам.

Тя кимна, разбираше. Ако това бе всичко, което бе готов да ѝ даде засега, тя щеше да го приеме. И щеше да се постарее да ѝ бъде достатъчно. Тя свали обувките си, разкопча блейзера.

— Какво правиш?

— Отговарям на ултиматума ти от миналата седмица. — Тя хвърли блейзера на стола и разкопча блузата. — Ти каза „приемаш или отказваш“. Приемам.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рейф не очакваше такъв обрат. Когато успя да проговори, върху нея бяха останали само две парченца черна дантела. И цялата кръв се оттегли от главата му.

— Просто така?

— При нас винаги е било просто така, нали, Рейф? Чиста химия?

Ще разпали желанието му, обеща си тя. За Бога, когато приключеше с него, той щеше да я желае до края на дните си. Без да откъсва поглед от мъжа, тя бавно пристъпи към него.

— Приемаш или отказваш, Макейд. — Хвана ризата му и за изумление на двамата рязко я разтвори, копчетата се разхвърчаха. — Защото смятам да те обладая.

Устните ѝ горяха, когато се впиха в неговите, разпалиха хиляди огньове в тялото му. Разтърсен до дъно, той сграбчи бедрата ѝ, пръстите му се впиха в плътта ѝ през коприната.

— Искам да усетя ръцете ти. — Тя впи зъби в рамото му. — Искам да усетя ръцете ти по тялото си. — Прегърна го и го притисна към себе си.

— Почакай. — Но страстта, разгоряла се в тялото му, изсмука всичко друго, освен неудържимата нужда. Единственото му жалко оръжие бе нараненото сърце, което не бе в състояние да го защити от забилото се дълбоко в него копие на желанието. Не бе в състояние да го защити от нея.

Той изрита дрехите си и я вдигна на ръце.

Беше проникнал дълбоко в нея, когато двамата паднаха върху леглото.

Всичко бе само страст и сляп секс. Допир на плът до плът, въздишки и стенания. Преплетени в битка тела, потънали в разкошния матрак.

Това беше битка, в която и двамата вече се бяха предали. Диво необуздано удоволствие, в което се бяха впуснали заедно. Искаха

повече, задоволяваха се с по-малко. Ароматът на рози изпълни въздуха като силен, изпълнен с тъга, парфюм.

Ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ. Тя искаше да я отведе до онази неуловима граница между удоволствието и болката. Там щеше да се почувства истински жива, както не се бе чувствала, откакто ѝ обърна гръб.

Трябваше да се увери, че тук, поне тук, той бе безпомощен като нея, също толкова неспособен да устои, също тъй изпълнен с желание. Усещаше това желание да го разкъсва, вкусваше го всеки път, когато той ненаситно впиваше устни в нейните.

Докато сърцето ѝ крещеше да я обича, поне малко, тялото ѝ се извиваше от удоволствие, черпеше с наслада от това, което бе в състояние да ѝ даде.

Нямаше място за гордост, нямаше време за нежност.

Когато отмаляла се отпусна върху него, той безмилостно я претърколи по гръб и я поведе по-нататък.

Рейф не бе в състояние да диша, не бе в състояние да разсъждава. Искаше само да я притежава по единствения начин, по който знаеше, че тя ще приеме. Отметна косата от очите си. Искаше да я гледа, да наблюдава шока и удоволствието, изписващи се по лицето ѝ, всяко трепване на устните ѝ.

Любовта му към нея го погълна. Почти го унищожи.

— Погледни ме — процеди той. — Погледни ме.

Тя отвори очи, но остана заслепена от страст. Усети как тялото ѝ се извива под неговото, зърна блясъка в очите на мъжа, когато главата ѝ се отпусна назад.

Не бе в състояние да се спре и я последва през ръба на пропастта. Но я прокле, прокле и себе си, когато се хвърли надолу.

Изглеждаше невъзможно да е толкова възбудена и в същото време да усеща такава празнота. Досега не бе разбрал колко здраво свързани са сърцето и тялото му. А сега, взирайки се в тавана, докато Рийгън мълчаливо лежеше до него, той осъзна, че никога няма да бъде в състояние да ги раздели.

Не и когато беше с нея.

А той искаше единствено нея.

Тя му бе отнела нещо, което с години се бе опитвал да изгради. Самоуважението му. Колко странно, че до този момент не бе осъзнал и

това.

Не бе сигурен, че ще може да прости на нея, а и на себе си, за това.

Тя отчаяно искаше той да протегне ръка към нея, да я прегърне както преди. Беше ужасно да бъде изоставена така, да се чувства толкова самотна, въпреки че все още тръпнеше от ласките му.

И все пак как би могла да посегне към него, след като тя бе тази, която бе направила крачката, бе се съгласила на неговите условия? Неговите условия, помисли си, затвори очи срещу прекрасната розова светлина на лампата. Лошият Рейф Макейд се бе върнал, помисли си горчиво, и бе взел всичко.

— Е, успяхме да правим секс в легло, за разнообразие. — Тя седна с гръб към него. Бе в състояние да владее гласа си, но бе уверена, че лицето ѝ ще я издаде. — Винаги е страхотно, нали, Макейд?

— Да. — Искаше му се да погали гръба ѝ, но скованата ѝ поза го възпря. — Трябва да опитаме и с чаршафи някой път.

— Защо не? — Ръцете ѝ трепереха, когато се плъзна от леглото и посегна към бельото си. — Може да хвърлим някоя и друга възглавница, малко престорена привързаност. Просто за разнообразие.

Очите му се присвиха, когато тя навлече бельото си. Болката и яростта го задавиха. Той се изправи и нахлузи джинсите си.

— Не обичам преструвките.

— О, да. — Тя грабна блузата си и яростно я навлече.

— При теб всичко е чисто. Няма нищо излишно.

— Какво ти става, по дяволите? Получи това, което искаше.

— Нямах и най-малка представа какво искам. — Ужасена, че може да заплаче, тя рязко нахлузи панталона си. — А очевидно и аз не знам.

— Ти си тази, която се съблече, скъпа. — Гласът му бе прекалено спокоен. — Ти ги навличаш обратно, за да можеш веднага да си тръгнеш.

— А ти си този, който се отдръпна веднага щом свърши, сякаш се уплаши, че ще трябва да платиш допълнително. — Рийгън пхна крака в обувките си.

Ако го гледаше, може би щеше да има някакъв шанс. Нищожен. Но той се стрелна бързо и в следващия миг тя беше във въздуха, ръцете му се впиха като менгеме, очите му я пронизваха като остриета.

— Не говори така. Никога не съм се отнасял с теб по този начин. Никога не съм мислил за теб по този начин.

— Прав си. — Странно, но именно избухването му я успокои. Попречи ѝ да се покаже като пълна глупачка. — Извинявай, Рейф. Това беше нечестно и невярно.

Много бавно той я пусна да стъпи. Осъзна, че пръстите му са се впили в кожата ѝ и отпусна ръце.

— Може би свърших прекалено бързо, но ти ме хвана неподготвен.

— Не. — Да, тя се чувстваше напълно спокойна, рече си, щом се извърна да си вземе блейзера. Много спокойна и много, много уязвима. Ако я докоснеше отново, щеше да се разпадне като счупено стъкло. — Аз предизвиках нещата и аз се съгласих на твоите условия.

— Моите условия...

— Бяха съвсем ясни — довърши тя вместо него. — И приемливи. Предполагам, проблемът е, че и двамата сме лесно възбудими при подходящи обстоятелства. При всякакви обстоятелства, когато съм с теб. А последните няколко дни бяха трудни за мен. Това не означава, че трябва да изливам яда си върху теб.

— Трябва ли да бъдеш толкова разумна, Рийгън?

— Не, но ще бъда. — Макар устните ѝ да се извиха в усмивка, очите ѝ останаха сериозни. — Не разбирам за какво се караме, след като сме намерили идеалното решение. Обикновена, чисто физическа връзка. Идеална е, защото нямаме почти никакви други общи интереси. Така че се извинявам отново, задето започнах караницата. Просто съм малко уморена и раздразнителна. — Тя се застави да се повдигне на пръсти да го целуне леко. — Ако се отбиеш у дома утре след работа, ще се реванширам.

— Да, може би. — Защо не можеше да прочете нищо в очите ѝ, по дяволите. Винаги успяваше, стига да положеше усилия. — Ще те закарам до вкъщи.

— Не, няма нужда. — Тя с мъка се сдържа да не хукне към вратата и да избяга. Наместо това взе чантата си. — С колата съм — добави. — И наистина съм уморена. Ще си легна рано.

Искаше му се просто да я прегърне, да я притисне в обятията си и да я задържи там.

— Както искаш. И без това след няколко часа трябва да се срещна с братята си в кръчмата.

— Добре, тогава ще се видим утре. — Тя успя да стигне до вратата, без да се препъне. Нито той понечи да се сбогува, нито тя. Ярочервеното ѝ палто се открояваше, праметното на стълбището, иначе щеше да го забрави. Облече го и внимателно го закопча.

Навън влезе в колата си, завъртя ключа и запали. Съсредоточи се в слизането по алеята, сякаш животът ѝ зависеше от това. Сетне зави към града и кара около половин километър.

Сетне спря встрани от пътя, внимателно изключи двигателя. И се разплака като дете.

Двайсет минути по-късно, изтощена, тя отпусна глава върху седалката. Беше студено, но нямаше сили да запали отново колата и да включи отоплението.

Тя беше способна жена. Всички казваха така. Беше умна, организирана, уравновесена и печелеше скромно.

Тогава защо, след като притежаваше тези достойни за възхищение качества, бе успяла така ужасно да обърка живота си?

Разбира се, вината бе у Рейф Макейд. Не бе имала и ден спокойствие, откакто се бе върнал в града. Беше одърпан, арогантен, избухлив. О, толкова избухлив. И чаровен, помисли си с въздишка, с всички тези неочаквани изблици на нежност, примесени с грубостта.

За нищо на света не биваше да се влюбва в него. Не биваше да се заблуждава, че би могла да има връзка с него и да остане безразлична.

Той също не бе напълно безразличен, припомни си тя. Той също изпитваше чувства. Преди тя да ги разруши. Ако се доближаваше малко повече до идеала му за жена, ако не бе толкова упорита да върши всичко както на нея ѝ харесваше, чувствата му може би нямаше да угаснат. Докато се влюбеше и той.

О, това са глупости, помисли си тя и удари с юмрук по волана. Така би разсъждавала майка ѝ. Да направи всичко приятно, идеално за мъжа. Да поласкае егото му, да изпълнява прищевките му. Да изиграе играта и да спечели наградата.

Е, тя нямаше да го стори. Бе ужасена, че изобщо ѝ бе минало през ума. Нямаше да потисне собствените си нужди, собствената си личност, собственото си его, за да примами мъжа да се влюби.

Но нима не го бе сторила току-що? Тя потрепери, но не от студ. Нима не го бе сторила току-що в онази спалня?

Объркана, тя облегна лакти на волана и подпря главата си с ръце. Вече в нищо не бе сигурна. Освен, че го обича. Обичаше го и в сляпата си упоритост да не го подмами да се влюби в нея, бе блокирала, може би дори отблъснала чувствата му. И се бе унизила в тази сделка.

Това я превръщаше в пълна идиотка, заключи Рийгън.

Какво толкова, ако трябваше да се промени? Нима той по свой начин не бе направил същото?

Той беше наранен, припомни си тя. Бе го наранила, бе го вбесила. И все пак той бе отишъл да кове пирони, наместо да се сбие с някого. Именно тя бе страхливката, която нямаше желание да се довери, да се обвърже. Той никога не се бе опитал да ръководи живота или мислите ѝ, нито пък бе правил опити да я промени. Не, той ѝ бе дал свобода, дал ѝ бе привързаност, дал ѝ бе страст, за каквато мечтаеше всяка жена.

А тя глупаво се бе отдръпнала заради някакъв рефлекс, вкоренен от възпитанието ѝ.

Защо не бе помислила за нуждите му, за гордостта му? Не беше ли време да го стори? Тя можеше да се нагажда към обстоятелствата, нали? Компромисът не бе поражение. Може би беше прекалено късно да му покаже, че е склонна да направи компромис. Тя нямаше да позволи да стане прекалено късно...

Мисълта, изплувала в съзнанието ѝ, беше толкова простичка, толкова нелепа, че я убеди в правотата ѝ. Без да си дава време да размисли, младата жена запали колата и натисна газта. Само след минути тя бе пред къщата на Каси и чукаше на вратата.

— Рийгън. — Подпряла Ема на хълбока си, Каси прокара пръсти през разрошената си коса. — Аз тъкмо... Ти плачеш. — Тревожно се вгледа в приятелката си. — Да не би Джо...

— Не, не. Извинявай. Нямах намерение да те плаша. Имам нужда от помощ.

— Какво има? — Каси бързо затвори вратата и я заключи. — Какво се е случило?

— Как се играе билярд с девет топки?

— Моля?! — Каси смаяно пусна Ема, леко я тупна по дупенцето и я изпрати в стаята ѝ. — Как се играе билярд с девет топки?

— Да. И къде мога да намеря червена кожена мини пола по това време?

Каси помисли за момент, разсеяно докосна мокрото петно на пуловера си, където се бе опръскала, докато къпеше Ема.

— Ако това искаш, ще трябва да се обадим на Ед.

— Глътни си корема, сладурче.

— Глътнала съм го. — Рийгън смело стисна зъби и задържа дъха си, докато Ед вдигне ципа на полата с размери на препаска.

— Бедата е, че ти имаш фигура. Аз имам само кокали. — Решително стиснала устни, Ед дръпна силно, сетне доволно се отпусна на леглото на Каси. — Готово, но на твоето място не бих правила никакви резки движения.

— Струва ми се, че изобщо не мога да се движа. — Рийгън нерешително пристъпи. Й без това прекалено късата пола се вдигна още няколко милиметра.

— Освен това си по-висока от мен — обяви Ед и извади цигара. Очите й весело проблеснаха, щом свали очилата си. — Ако беше малко по-къса, щеше да се наложи Девин да те арестува.

— Не мога да видя. — Макар да се повдигаше на пръсти и внимателно да се обръщаше, в огледалото на Каси можеше да се види само от кръста нагоре.

— Не ти и трябва, миличка. Повярвай ми, той ще те види.

— Сложих децата да си легнат — рече Каси, щом влезе. Застина на място и зяпна от изумление. — О, Господи...

— Страхотно парче е — съгласи се Ед, Когато бе облякла тази пола за последен път, на всички им бяха изскочили очите. Но по начина, по който я изпълваше Рийгън, очите не само щяха да изскочат, но и да се разлетят из стаята. — Сега опитай тези обувки — нареди тя. — Сложила съм малко памук отпред, за да не са ти големи.

Рийгън се подпря на гардероба на Каси и предпазливо нахлузи обувките с десетсантиметрови токчета.

— Ще си разбия носа с тия обувки.

— Миличка, само ще причиниш разбиване на носове — дрезгаво се засмя Ед. — Сега да сложим малко бойна украса. — Тя весело изпразни чантата си върху леглото.

— Не съм уверена, че мога да направя това. Идеята ми се струва откачена.

— Да не си посмяла да се откажеш. — Ед разрови изобилието от козметика. — Искаш този мъж, нали?

— Да, но...

— Тогава седни тук на леглото и ме остави да те боядисам. Това червено е убиец — промърмори тя и отвори червилото.

— Не мога да седна — обяви Рийгън, след като направи неуспешен опит. — Ще си увредя някой вътрешен орган.

— Тогава стой права. — След като избра каквото ѝ трябваше, Ед се залови за работа. — Значи казваш бiliarд с девет топки, така ли?

— Да.

Пред своя четирийсет и две годишен живот — четирийсет и пет, ако трябваше да бъде честна — не бе виждала жена, която да ѝ се струва толкова неподходяща за подобна игра.

— Хващала ли си някога щека, миличка?

— Играла съм обикновен бiliarд. — Рийгън изрече една молитва наум, докато Ед поставяше очната линия. — С баща ми. Няколко пъти.

— О, миличка, обикновеният бiliarд е нищо. Докато бiliarдът с девет топки е второто добро нещо, което можеш да направиш върху онази маса. — Тя се изкикоти, забелязала избилата по бузите на Каси руменина.

— Сега нека ти обясня как се играе.

Топките се удариха и търкулнаха, щом Рейф ги удари с щеката. Топка номер пет изчезна в ъгловия джоб.

— Късмет — подхвърли Джаред и натърка с тебешир щеката си. Рейф само изсумтя.

— Шест от девет и продължавам. — Той се прицели за следващия удар.

— Никой не може да победи Рейф на бiliarд с девет топки. — Заинтригуван повече от червенокосата на бара, отколкото от играта, Шейн се облегна на джубокса. Тя беше сама и изглеждаше пухкава като пухена възглавничка. — Виждал ли си я друг път насам, Дев?

— Племенницата на Холоуей от Маунтън Вю. Има огромен приятел, който ще те прекърши на две само ако се доближиш до нея.

Това бе предизвикателството, от което имаше нужда Шейн. Той бавно приближи до бара, облегна се на плота и се извърна към хубавицата.

Девин примирено се усмихна. Ако приятелят ѝ влезеше, щеше да се наложи да използва значката си. А това щеше да му развали вечерта.

— Взех играта. — Рейф протегна ръка за десетте долара, които Джаред му дължеше. — Твой ред е, Дев.

— Имам нужда от бира.

— Джаред черпи — ухили се Рейф към по-големия си брат. — Нали, братко?

— Последните ги купих аз.

— Загуби последната игра.

— Тогава бъди щедър победител. Той черпи — обърна се Джаред към бармана и вдигна три пръста.

— Ей, ами за мен?

Джаред хвърли поглед към Шейн. Червенокосата се бе вкопчила в ръката му като че ли беше бързо растяща лоза.

— Ти караш, малкия.

— Хвърли жребий.

Джаред покорно извади монета от джоба си.

— Ези или тура?

— Ези.

Той подхвърли монетата и ловко я хвана.

— Тура. Ти караш.

Шейн философски сви рамене и отново се извърна към червенокосата.

— Нужно ли е да се нахвърля върху всичко, облечено в пола? — промърмори Рейф, докато Девин подреждаше топките.

— Да. Някой трябва да поеме нещата оттам, където ти ги остави. — Девин отстъпи и си избра щека. — И като стана дума за теб...

— Никой не е казал, че става дума за мен. — Рейф изгледа продължително червенокосата, но не изпита нищо, освен първично одобрение. А при мисълта за Рийгън, само при мисълта за нея, сърцето му се разкъсваше. — Стигнахме до разбирателство — мрачно рече той, но думите му загорчаха. — Нищо сериозно.

— Лапнал е — ухили се Джаред и надигна бирата си.

— И не е в състояние да скрие чувствата си.

Този път нямаше да се хване на въдицата, помисли си Рейф. Достатъчно неприятно бе да ти е разбито сърцето, та в добавка семейството ти да те наблюдава как непохватно събираш парчетата.

— Искаш ли да налапаш тая щека? — Рейф нанесе удара и изпита мрачно задоволство, когато две топки потънаха в джоба.

— Днес тя дойде в къщата — разговорливо продължи Девин. — И куката, дето стърчи от устата му го завлече надолу по стълбите, като пъстърва, налапала мухата. Стори ми се също, че очите му блестяха от щастие. — Девин спокойно срещна стоманения поглед на Рейф. — Да, сигурен съм.

— Съвсем скоро ще започне да се бръсне редовно и да носи чисти ризи. — Джаред скръбно поклати глава.

— Тогава ще знаем, че сме го загубили.

— После ще тръгне по изложби на антики и балетни постановки. — Девин въздъхна тежко. — И на рецитали.

Тъй като ударът бе прекалено близко до целта, Рейф рязко блъсна щеката и не улучи топката. Няма да мисли за нея. По дяволите, нямаше да мисли нито за Рийгън, нито за неприятната празнина в стомаха си.

— Продължавайте в същия дух и ще ви пребия и двамата.

— О, треперя от страх. — Девин се прицели и се подпря на масата. Топката потъна в джоба. Щом заобиколи масата, той подуши Рейф. — Какъв е тоя парфюм, любовнико?

— Не съм сложил никакъв проклет... — Дъхът му изсвистя през зъбите. — Просто ревнуваш, защото всяка вечер спиш сам на някакъв нар пред килиите.

— Тук ме хвана.

Джаред се забавляваше неимоверно. Извади монети от джоба си и ги пусна в джубокса.

— В колко часа трябва да се прибереш, Рейф? Не ни се ще да те ударят с точилката по главата, задето си пропуснал вечерния час.

— Откога си такъв отвратителен негодник? — Слабо удовлетворение му носеха тревожните погледи на Дъф. Човекът не искаше да си изгуби заведението. — Каква е глобата за счупване на няколко стола?

Носталгията се разля заедно с бирата в кръвта на Девин.

— Не мога да позволя да го направиш — рече с леко съжаление. — Нося значка.

— Свали я — ухили се Рейф. — И нека да пребием Шейн. Заради добрите стари времена.

Джаред потупваше с пръсти по джубокса в такт с музиката. Хвърли поглед към най-малкия си брат, който очевидно напредваше с червенокосата. Само това бе достатъчна причина да му ударят няколко юмрука.

— В мен имам достатъчно, за да платя щетите — обяви Джаред. — И да подкупя шерифа, ако се наложи.

Девин въздъхна, изправи се от масата. С братска привързаност се вгледа в нищо неподозиращия Шейн.

— По дяволите, и без това ще го пребият, ако продължава да си играе с това момиче. Защо да не сме първите?

— Ще бъдем по-човечни — съгласи се Джаред. Барманът ги проследи как тръгват заедно, отчаяно разпозна блясъка в погледите им.

— Не тук. За Бога, Девин, ти си законът.

— Просто изпълнявам братския си дълг.

— Какво сте замислили? — Усетил опасността, Шейн се отдалечи от бара. Взря се в братята си, пристъпи от крак на крак, когато го заобиколиха. — Трима срещу един? — Устните му се разтегнаха в широка безразсъдна усмивка, когато останалите клиенти се отдалечиха на безопасно разстояние. — Давайте тогава.

Той приклекна и се подготви, сетне направи грешката да погледне към вратата, която в този миг се отвори. Зяпна от изумление, когато Рейф го блъсна ниско и се стовари заедно с него на близката маса.

— Прекалено лесно беше. — Рейф се разсмя и го хвана в ключ. Сетне се вцепени до пръстите на краката си.

Полата беше само милиметри по-дълга от разрешеното. Не беше тясна. Беше повече от тясна и обвиваше собственически заоблените бедра. Беше ярко убийствено червена. Краката продължаваха. Още по-надолу. Рейф замаяно ги проследи до високите, остри като игли токове на обувките в същия смел цвят.

Когато успя да вдигне поглед, зърна тънка черна блузка, къса като полата с дълбоко деколте над стегнатите гърди, очевидно неприкрити от бельо. Нужни му бяха цели десет секунди, докато стигне до лицето ѝ.

Устните ѝ бяха червени, влажни и пълни. Отстрани малката бенка бе невероятна сексапилна. Косата на младата жена бе разрошена, очите ѝ бяха с тежък грим. Изглеждаше така, сякаш току-що е станала от леглото и е склонна да се върне там.

— Дявол да го вземе. — Именно мърморенето на Шейн го измъкна от шока. — Рийгън ли е това? Страхотно парче е.

Рейф нямаше сили, които да вложи в удара. Когато стана на крака и се насочи към вратата, главата му още бучеше, сякаш юмрукът се бе стоварил върху него.

— Какво правиш?

Тя сви рамене и тясната блузка се изпъна още повече.

— Мисля да поиграя бiliarд с девет топки.

Нещо заседна в гърлото му.

— Бiliarд с девет топки?

— Да. — Тя бавно пое към бара и подпря лакът на плота. — Ще ме почерпиш ли една бира, Макейд?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако Рейф продължаваше да се взира в нея, щеше да загуби самообладание. Вече бе толкова нервна, че ако дрехите ѝ не бяха толкова стегнати, щеше да ги е съблякла.

Тъй като искаше да направи впечатление с влизането, бе оставила палтото си в колата. Единствено топлината от възможното унижение я предпазваше да не трака със зъби.

Краката я боляха.

Тъй като Рейф не отговори, тя огледа помещението и се опита да не преглътне шумно, когато зърна прикованите в нея очи. Събра смелост и се усмихна на бармана. Дори умореният поглед на Дъф не се отделяше от нея.

— Ще пия каквото пие той. — Щом пое бирата, младата жена се извърна. Никой не бе помръднал. Трябваше или да избяга, или да изиграе всичко докрай, рече си Рийгън и бързо отпи от бирата.

Мразеше бира.

— Ти ли ще ги подредиш, Макейд, или аз да се заема?

— Аз ще ги подреда — услужливо се намеси Джаред. Дланите му бяха все още потни, но вече бе преодолял шока. Доставяше му почти същото удоволствие да наблюдава лицето на Рейф и полюляващите се бедра на Рийгън, докато тя бавно приближаваше към стойката с щеките.

Рейф чу трополенето на топките и примига.

— Каза, че искаш да си легнеш рано.

— Промених решението си. — Говореше задъхано не от превземка, а поради необходимост. Едва дишаше заради тясната блуза и кожената пола. — Изведнъж... почувствах прилив на енергия. — Бавно приближи до масата, като потисна порива да подръпне полата си. — Кой иска да играе?

Петима мъже блъснаха столовете си и се изправиха. Рейф се озъби като подивяло куче, защитаващо кокала си. Петимата решиха, че нямат настроение за игра все пак.

— Това е шега, нали?

Рийгън пое щеката, която Джаред ѝ подаде, усмихна се и прокара пръсти от върха до дръжката. Някой изстена.

— Просто почувствах, че съм готова за действие, това е всичко.

Събрала увереност, тя подаде бутилката бира на Джаред. Това поне знаеше как да направи. Разкрачи се леко и се наведе върху масата. Кожената пола се изпъна.

Рейф заби лакът в корема на Шейн.

— Ако не отместиш поглед, ще ослепееш за цяла седмица.

— Господи, Рейф. — Шейн пхна ръце в джобовете си и се подготви да наблюдава шоуто. — Къде би трябвало да гледам?

Тя удари чисто, дори успя да вкара топката в джоба. Следвайки правилата, които Ед ѝ бе обяснила, Рийгън заобиколи масата. Наложил се да спре и да се усмихне, тъй като Девин бе застанал на пътя ѝ.

— Пречиш ми да стигна до масата, шерифе.

— О! Да, така е. Извинявай. — Когато Рийгън отново се подпря на ръба, той срещна погледа на Джаред. Двамата се ухилиха един на друг, като две момчета при вида на чисто нов блестящ мотоциклет.

Тя успя да вкара нова топка. Това ѝ вдъхна смелост да опита сложен удар. Бедрата ѝ се залюляха, когато зае позиция. Зад нея Джаред пхна ръка под ризата си и наподобил разтуптяно сърце.

— Помисли си го пак и ще ти разкъсам дробовете — процеди Рейф.

Топката мина далече от джоба и Рийгън нацупи яркочервените си устни.

— Пропуснах. — Тя се изправи и се обърна към Рейф, тежките ѝ ресници запърхаха. — Твой ред е. — Отпусна тежестта си на единия крак и плъзна ръка по гърдите му. — Искаш ли... да сложа тебешир на щеката ти?

Помещението избухна от викове и подсвирквания. Някой подхвърли забележка, която накара Рейф да изръмжи.

— Достатъчно.

Той грабна щеката ѝ, хвърли я на Девин, сетне хвана младата жена за ръка и я повлече към вратата.

— Не сме довършили играта — възрази тя и забърза на тънките си токчета, за да не изостане.

Мъжът дръпна якето си от закачалката до вратата и я загърна в него.

— Облечи го, преди да се е наложило да убия някого. — Тя все още се бореше с дрехата, когато Рейф я изтика през вратата.

Девин изпусна дълга одобрителна въздишка.

— Мъртъв е.

— Да. — Шейн притисна ръка към стомаха си. — Забеляза ли...

Джаред го тупна с щеката вместо Рейф.

— С колата съм — подхвърли Рийгън, когато мъжът я повлече със себе си.

Той отвори вратата на своята кола.

— Влизай. Веднага.

— Мога да те последвам с моята кола.

— Веднага.

— Добре. — Не беше лесно да се настани в колата. Кожената пола се набра нагоре, когато младата жена грациозно и достойнство се отпусна върху седалката. Рейф изскърца със зъби. — Къде отиваме?

— Ще те откарам у вас. — Той затръшна вратата ѝ, заобиколи и така блъсна своята врата, че колата се разтресе. — И ако имаш ум в главата, няма да говориш.

Имаше ум в главата. Когато спирачките изсвириха пред къщата, Рийгън не помръдна от мястото си. Бе невъзможно да се измъкне от малката спортна кола без чужда помощ.

Рейф ѝ подаде ръка, макар че едва ли някой би нарекъл рязкото дръпване жест на джентълмен.

— Ключовете — изсъска мъжът, сетне ги издърпа от ръката ѝ и сам отвори вратата.

Тя сърдито влезе пред него.

— Предполагам, ще влезеш, така че...

Озова се притисната с гръб към вратата, устните му жадно се впиха в нейните. С токчетата бе висока колкото него и пламналото ѝ тяло, притиснато към неговото, замъгли напълно мозъка му. Устните и ръцете му бяха груби, властни. Бе в състояние да мисли само за това, че иска да я направи своя.

Дишането му бе накъсано, когато рязко се отдръпна. Проклет да беше, ако ѝ позволише да му въздейства отново по същия начин, да го превърне в жертва на собствените си нужди.

Той дръпна якето от раменете ѝ и го захвърли.

— Махни тези дрехи.

Нещо в нея се пречупи. Тя сведе мигли и посегна към ципа на полата.

— Не, нямах предвид... Господи. — Ако свалеше тази пола пред него, беше загубен. Объркването, което се четеше в очите ѝ, го накара да снижи глас. — Искях да кажа, че ще ти бъда благодарен, ако се преоблечеш в нещо друго. Моля те.

— Помислих си, че...

— Зная какво си помисли. — Той чувстваше как бавно умира. — Просто се преоблечи, за да мога да поговоря с теб.

— Добре.

Знаеше, че е грешка да я проследи с поглед, докато се отдалечаваеше към спалнята. Но той беше човек все пак.

Щом влезе в стаята, Рийгън свали неудобните обувки, съблече кожената пола. Хубаво беше да диша отново. Искаше ѝ се да бъде весела заради двамата, но се чувстваше невероятно глупаво. Беше станала за посмешище, беше захвърлила всякакво достойнство. За нищо.

Не, помисли си и закопча широките панталони. Заради него. Беше го направила заради него, а той дори не го бе оценил.

Когато се върна с измито лице и сресана коса, пристегнала бежовия си пуловер в колана на панталона, мъжът крачеше из стаята.

— Искам да зная какво беше намислила — започна той без предисловия. — Какво беше намислила, като влезе в бара, облечена по този начин?

— Идеята беше твоя — отвърна тя, но той бе твърде зает да стиска зъби и да си мърмори, за да я чуе.

— Още пет минути да беше останала и щеше да започне бой. Аз сам щях да го започна. Аз съм те виждал гола и не знаех, че имаш такава фигура. Сега всички в града го знаят.

— Ти каза, че искаш...

— Не ме е грижа какво говорят за мен, но никой няма да шушука зад гърба ти. Откъде взе тая пола, по дяволите? — избухна той. — От някой секс магазин?

— Наистина...

— Да, наистина. И да се навеждаш през масата по този начин, та всички да могат да видят...

Тя присви очи.

— Внимавай, Макейд.

— Сега трябва да размажа мозъците на всичките си братя заради това, което си мислеха.

— На теб ти харесва да им размазваш мозъците — натърти тя.

— Това не е важно.

— Ще ти покажа кое е важно. — Рийгън грабна любимата си ваза и я хвърли на пода. Наместо да се строши, тя се търкулна по мекия килим. Но жестът го накара да млъкне.

— Унижих се заради теб. Едва ли не с лост успях да вляза в тая ужасна пола и сигурно вътрешните ми органи са увредени. Вероятно никога няма да мога измия от лицето си този грим, а краката ме болят непоносимо, на всичкото отгоре не ми остана и капчица достойнство. Надявам се, че си доволен.

— Аз...

— Млъкни. Този път ти млъкни. Искаше да изглеждам по този начин, затова опитах. Искях да бъда такава, каквато ме искаш, а сега ти ме критикуваш и се притесняваш за клюките. Е, върви по дяволите!

Тя се отпусна на близкия стол, защото краката ѝ болезнено се бяха схванали.

Той почака, докато се увери, че е свършила. Проследи с поглед как разтърква босите си крака.

— Направила си го заради мен?

— Не, направих го, защото ми харесва, да се олюлявам върху десетсантиметрови токове и да се разхождам полугола посред зима. Само за това живея — подхвърли.

— Направила си го, за да ме спечелиш.

Избликът на гняв я беше изцедил. Тя се облегна назад и затвори очи.

— Направих го, защото съм луда по теб. Също както каза, че ще стане. Сега си върви и ме остави на мира. Ще трябва да почакаш до утре, за да се тупаш по гърдите и да ме влачиш за косата. Твърде уморена съм.

Той се взря в нея за момент, сетне излезе и тихо затвори вратата след себе си.

Рийгън не си даде труд да стане, нито дори да помръдне. Не бе в състояние и да заплаче. Ако бе станала смешна, щеше да го понесе. Вече му бе дала всичко и нямаше да си го вземе обратно. Защо да го прави? Никога нямаше да престане да го обича.

Чу вратата да се отваря отново, но не отвори очи.

— Наистина съм уморена, Рейф. Не можели да злорадстваш утре?

Нещо падна в скута ѝ. Рийгън примига и се втренчи в букет от люляк.

— Не е истински — подхвърли мъжът. — Не могат да се намерят цъфнали люляци през февруари. Стоят в багажника на колата ми от няколко дни, затова са студени.

— Прекрасни са. — Тя бавно прокара пръсти по студените копринени цветчета. — Няколко дни — промърмори и вдигна поглед.

— Да. — Той се намръщи, пхна ръце в джобовете си, пристъпи от крак на крак. — Господи. Помисли си, че ще бъде по-лесно да си окачи примка на врата, отколкото да направи това, което възнамеряваше. Със сигурност щеше да му пари по-малко на гърлото. Той падна на колене.

— Какво правиш?

— Просто си мълчи — предупреди я той. — И ако се разсмееш, ще си платиш. — Унизен, той изруга и прокара пръсти през косата си. И налапа куршума. — „Когато се събудя и видя зората, по теб въздишам аз...“

— Рейф...

— Не ме прекъсвай. — Притеснен, той я изгледа гневно. — Сега трябва да започна отначало.

— Не е нужно...

— Рийгън.

Тя пое дълбоко въздух и се зачуди дали има по света друга жена, която да е слушала да ѝ рецитират Шели с такъв убийствен поглед.

— Извинявай. Какво казваше?

Той се размърда.

— Добре. „Когато се събудя и видя зората, по теб въздишам аз; щом слънцето препусне високо и изпие росата...“ О, по дяволите. — Той отново зарови пръсти в косата си и опита да се съсредоточи. — Сетих се. „И горещото пладне се отпусне тежко върху цветя и гори, а

морния ден вдига тост, заседял се като неканен и нечакан гост, по теб въздишам аз.“ — Мъжът въздъхна с облекчение. — Само това успях да науча. И ми отне повече от седмица да го запомня. Ако споменеш пред някого...

— Не бих и помислила. — Трогната до дъното на душата си, тя притисна длан към бузата му. — Толкова мило от твоя страна.

— Подхожда на това, което изпитвам към теб. — И ето че най-после всичко бе свършило, слава Богу не беше чак толкова ужасно, колкото се опасяваше. — Мисля за теб, Рийгън, по цял ден. Всеки ден. Така че ако искаш поезия...

— Не. — Тя бързо поклати глава и притисна буза към рамото му. — Не, нямам нужда от поезия, Рейф.

— Не си дадох труд да направя връзката ни романтична. — А сега, като видя как очите ѝ се разнежиха замечтано, си даде сметка, че трябваше да го стори. — А сега ти поднасям изкуствен букет и чужди думи.

Тя заплака, но това бяха хубави сълзи, успокояващи.

— Цветята ми харесват, харесаха ми и думите. Но нямам нужда от тях. Не искам да се променяш заради мен, Рейф. Не искам да променяш нищо в себе си. Казах, че ще те приема такъв, какъвто си и говоря напълно искрено.

— Аз те харесвам такава, каквато си, Рийгън, спретната и чиста. Не че не ми хареса начина, по който изпълваше онази кожена пола.

— Сигурна съм, че пак мога да я взема на заем от Ед.

— Ед? — Той извъртя очи и се засмя. — Нищо чудно, че беше така плътно прилепнала. — Почувства горещите капки по врата си. — Недей, мила. Моля те, недей.

— Всъщност аз не плача. Просто съм трогната, че си научил наизуст Шели заради мен. Че те е било грижа дотолкова, че да го направиш. — Тя го прегърна силно, преди да се облегне назад. — Предполагам, и двамата спечелихме облога, или го загубихме, зависи от гледната точка. — Тя избърса сълзите с ръка. — Разбира се, ти не загуби пред свидетели.

— Ако мислиш, че ще предумаш да изнеса този малък рецитал в кръчмата, наистина си луда. Никога няма да изляза жив.

Тя пое дълбоко въздух.

— Мисля, че и двамата трябва да се придържаме към това, което сме. Аз наистина те харесвам такъв, какъвто си, Рейф. И се нуждаю от теб повече, отколкото можеш да си представиш. Имах нужда от теб, когато Джо влезе в магазина име изплаши. Просто не исках да го знаеш. Боях се да ти покажа колко много разчитам на теб.

Той вдигна ръката й, притисна устни към нея и усети как нарастват десетки рани.

— Не е трябвало да се боиш.

— Разбрах го сама. Обичам сама да проумявам нещата.

— На мен ли го казваш. — Той се усмихна и вече не се чувстваше глупаво, задето е коленичил. — Харесва ми начина, по който сама проумяваш нещата. Начина, по който се владееш, Рийгън. Дори когато ме вбесява, стилът ти ми харесва.

— И аз харесвам твоя. — Тя се наведе и го целуна леко. — Ще потърся нещо, в което да сложа букета.

Той се пресегна зад себе си и вдигна вазата, която бе захвърлила.

— Какво ще кажеш за това?

— Ще свърши работа. — Тя пое вазата и стана да подреди букета. — Не мога да повярвам, че наистина я хвърлих.

— Беше доста паметна вечер. Досега. Тя го погледна и се усмихна.

— Наистина. Искаш ли да останеш и да видиш какво ще последва?

— Ето ни пак на същата вълна. Знаеш ли, Рийгън, мисля, че имаме много повече общи интереси, отколкото предполагаме. Ти играеш добре билиард, аз обичам антиките. — Той стана, размърда се неспокойно, нервно вдигна една порцеланова котка, сетне отново я остави на мястото й. — Така че искаш ли да се омъжиш?

Тя пхна клонче люляк във вазата.

— Хммм... Доколкото си спомням, вече ме пита за това. И после се разколеба, защото не обичам да гледам бейзбол.

— Говоря сериозно.

Тя рязко се завъртя към него, отмалялата й ръка се удари в масата.

— Моля?!

— Виж какво, не се познаваме отдавна. — Той пристъпи към нея и застина. Младата жена се взираше в него, сякаш си бе загубил ума.

Сигурен бе, че е така. — Но между нас става нещо. Зная, казахме си, че ще бъде само секс, но току-що установихме, че се харесваме.

— Рейф, не мога...

— Остави ме да довърша. — Гласът му вече не бе спокоен, отново се долавяха гневни нотки. — Известно ми е, че искаш да претеглиш нещата и да премислиш. Но можеш поне за минутка да погледнеш нещата от моята гледна точка. За мен връзката ни не е само секс и никога не е била. Влюбен съм в теб.

Тя се взря в острите гневни очи, чу скъпоценната фраза, произнесена със свирепо озъбване. И усети как сърцето ѝ разцъфва като роза в гърдите.

— Влюбен си в мен — повтори.

Лесно беше да произнесе думите, когато не значеха нищо — когато бяха само думи, а не ужасни режещи остриета, заседнали в гърлото му.

— Влюбен съм в теб — рече отново. — Може би се влюбих пет минути, след като се запознахме, може би пет минути преди това. Не зная. Никога досега не ми се е случвало.

— На мен също — промърмори тя.

Той не я чу, не чуваше нищо друго, освен грохота в главата си.

— Никой никога не е имал нужда от мен. Не съм искал никой да се нуждае от мен. Това създава проблеми. Но сега го искам от теб. Моля те за това. — Той замълча, опита да се овладее. — Не обичам да моля.

— Зная. Не е нужно. — Рийгън приближи към него и обхвана лицето му. — Рейф, не е нужно да молиш.

— Ако ми дадеш възможност... — Той я сграбчи за китките. — Ще се постарая да се получи. Ако двамата положим усилия, ще се получи. Хайде, Рийгън, поемим риска. Живей опасно.

— Да.

Хватката му се разхлаби.

— Да, какво?

— Защо ни е толкова трудно да се чуваме? — попита тя. — Слушай — нареди и го целуна силно. — Да, ще се омъжа за теб.

— Просто така? Няма да размишляваш?

— Не.

— Добре. Чудесно. — Малко замаян, той отстъпи назад. — Бихме могли... д-д-да се погрижим... Да се погрижим за това утре. Да приготвим каквото трябва. Искаш ли пръстен... или нещо такова.

— Да, искам. Рейф, ти заекваш.

— Не, няма такова нещо. — Той се отдръпна, щом младата жена пристъпи напред. — Просто не очаквах така лесно да скочиш.

— Ако опитваш да промениш решението си, няма да стане. Заради полата ли е?

Той я изгледа недоумяващо.

— Каква пола?

Никакъв друг отговор нямаше да ѝ достави по-голямо удоволствие.

— Струва ми се, пак трябва да ми кажеш, че ме обичаш. — Преди да успее да ѝ избяга, тя обви ръце около шията му и сплете пръсти. — Трябва да свикнеш да го казваш.

— Наистина те обичам.

— И беше влюбен в мен в онази първа нощ, когато бяхме сами в къщата на хълма?

— Така мисля.

— Не знаех, нямах представа. Чудя се дали къщата го е знаела. Спомням си колко притихнала беше през онази нощ — колко спокойно беше всичко. Искаш ли да се върнем там тази вечер?

— Да. — Той притисна чело в нейното. — Искам.

— Но първо трябва да ти кажа нещо, Рейф. Нещо, което смятам, че трябва да изясним.

— Рийгън, ако смяташ да наложиш още правила и ограничения...

— Трябва да ти кажа — прекъсна го тя, — че ти толкова силно ме привличаше, толкова силно ме възбуждаше, че щях да спя с теб и без да те обичам.

— Зная. — Той не позволи това да му причини болка. — Всичко е наред.

— Щях да го направя, защото ти си най-привлекателният мъж, когото съм срещала в живота си. Но за нищо на света не бих се напъхала тази вечер в онези нелепи дрехи, ако не бях диво, глупаво и до уши влюбена в теб. — Очите ѝ весело проблеснаха. — Сега всичко наред ли е?

— Кажи го пак. — Той обхвана лицето ѝ. — Погледни ме в очите и го кажи пак.

— Обичам те. Толкова много те обичам, Рейф! Най-много от всичко на света искам да продължа да те обичам и да се нуждая от теб до края на живота си.

Вълнението го връхлетя, сетне се уталожи, изпълни го с топлина и спокойствие.

— Ти също ще трябва да свикнеш да го казваш.

— Аз съм схватлива ученичка. Обичам те — прошепна и притисна устни в неговите.

— Ще има усложнения. — Той я прегърна и я задържа в обятията си. — Животът ще стане пълна бъркотия.

— Надявам се. — Тя затвори очи и притисна буза в неговата. — О, надявам се. Защо бях толкова уплашена? — прошепна. — Защо толкова се боях да ти го кажа?

— Вероятно по същата причина, поради която се страхувах и аз. — Той повдигна брадичката ѝ. — Връзката ни се разви толкова бързо, а в същото време беше от такова голямо значение и за двамата ни. И винаги ще бъде.

— Винаги ще бъде — съгласи се тя.

По-късно, когато лежаха прегърнати в дълбокото пухено легло, тя сложи ръка върху сърцето на мъжа и се усмихна.

— Ужасно се радвам, че се върна в града, Макейд. Добре дошъл у дома.

Къщата беше притихнала и заспа заедно с тях.

Издание:

Нора Робъртс. Завръщането на Рейф
ИК „Коломбина прес“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.